

HALKIN ÖFKESİNİ ÖRGÜTLEYELİM!

Seçimler bir kampanya olarak düşünülürse çok açık ve güçlü bir şekilde halk kitlelerinin dağınık ve örgütsüz durumunun sürdürülmesi ve derinleşmesine hizmet eden bir süreç olarak işlemektedir. Komünistler halkın kuruluş programını, onun mücadele araçlarını, örgütlenme ve harekete geçme zorunluluğunu seçimlerin mutlak şekilde karşısına koyma görevi vardır.

KOLEKTİF DOĞRULTU

Kurtuluş İçin Tek Çare Demokratik Halk Devrimi

SAYFA 12-13

özgür gelecek için

Yeni Demokrasi

1 ŞUBAT-15 ŞUBAT 2023 ■ SAYI: 130 ■ FİYAT: 7 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

Halk İçin Savaş DEVİRİM İÇİN BİRLEŞ

EMEK

6

Emeğin Dört Mevsimi: TÜTÜN ÜRETİCİLERİ

Tütün üreticilerinin emeğinin üstüne çöken, üretimi tahakküm altında tutan ve emekçiye ağır yaptırımlarda bulunan sözleşmenin yapısı ve etkileri üzerine konuştuğumuzda da ilk olarak fiyat azalması sorun olarak görülüyor. Bununla birlikte fiyatlandırmanın TÜİK verilerine göre belirlendiği ancak tütündeki enflasyon verilerinin TÜİK ile eşdeğer olmadığı biliniyor.

GÜNCEL

8

KAMUCULUK KEMALİZMİN YENİDEN ÜRETİMİDİR

Kamuculuğa niteliğini veren, onu sosyalist ya da kapitalist yapan devletin hangi sınıfın elinde olduğudur. Türk komprador kapitalizmi ve toprak ağalarının hâkim olduğu bir ülkede kamuculuğun sosyalist olduğunu söylemek bir bilinç kırılmasıdır. Sömürüyü kamuculuk kisvesi altında geniş kitleye kabul ettirmek, ezilen halkları açıktan kandırmaktır.

MEŞA AZADİ

11

YÜZYILLIK İNKÂRIN TAAHHÜDÜ VE KÖKENLERİ – I

100 yıllık inkâr her iki faşist klişesinde vizyon metinlerine yansıyor. 100 yıldır inkâr edilen, yok sayılan, imhası hedeflenen ve ağır bir asimilasyon politikasına tabi tutulan Kürt ulusuna dair vizyon belgelerinde herhangi bir söylem yok. Hatta bu belgelerde "Kürt" adı dahi geçmiyor.

Tutsak Partizan M. Cevahir Vurucu için Ankara ve İstanbul'da basın açıklaması

İSTANBUL- Tutsak Partizan Müslüm Cevahir Vurucu'nun infazının yakılmasına ilişkin İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul ve Ankara Şubelerinde basın açıklaması gerçekleştirildi.

Elâzığ 1 Nolu Yüksek Güvenlikli Kapalı Hapishanesinde bulunan Müslüm Cevahir Vurucu, 26 Ocak'ta koşullu salıverilme ile tahliye olması gerekirken kendisine tebliğ edilen İdare Gözlem Kurulu kararı ile tahliye olması engellenmişti.

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri tarafından düzenlenen basın açıklamasının İstanbul ayağına HDP Milletvekili Züleyha Gülüm, Tutsaklarla Dayanışma İniyatifi, İnsan Hakları Derneği katılarak destek verdi. Beyoğlu'nda bulunan İHD'nin önüne basın açıklamasının yapılacağı saatte çevik kuvvet polisi yığıldı.

Ankara İHD'de düzenlenen basın açıklamasına Müslüm Cevahir Vurucu'nun ailesi, İHD, ÖHD katıldı. Açıklamanın ardından Vurucu'nun ağabeyi, İHD ve ÖHD söz olarak kararın geri çekilmesini ve tahliyenin gerçekleştirilmesi gerektiğini belirtti.

Ankara ve İstanbul'da okunan ortak basın açıklamalarında devletin içeride tutsaklara, dışarıda tutsak yakınlarına yönelik saldırılarının arttığı belirtilerek çeşitli işkence yöntemlerine başvurulduğu, son dönemde de infaz yakmalarıyla tahliyelerin engellendiği söylendi.

Vurucu'nun sürecine dair bilgiler aktarılan açıklamada "Vurucu, ailesi ile yaptığı son telefon görüşmesinde kurul karşısına çıktığını, burada güldüğü için kendisine 'Neden gülüyorsun?' şeklinde sorular sorulduğunu, görüşme tutanağına da görüşme esnasında güldüğü ve heyeti ciddiye almadığı şeklinde yazıldığını belirtmişti. Ayrıca görüşme esnasında kendisine pişman olup olmadığı, bulunduğu hücrede neden kaldığı, neden psikoloğa çıkmadığı, neden cami hocası ile görüşmediği şeklinde sorular sorulduğunu, gözlem kurulu kararında kendisine 44,75 puan verildiğini, 0,25 puan nedeniyle iyi halli olarak değerlendirilmediği ve bu nedenle koşullu salıverilme ile tahliyesine engel olduğunu aktarmıştır." denildi.

Cami hocasıyla görüşmediği gibi gerekçelerle "iyi halli olmadığı"na yönelik değerlendirme yapılmasının hiçbir hukuki dayanağı olmadığı söylenerek temel hak ve özgürlükler arasında yer

alan din ve inanç özgürlüğüne yönelik bir müdahale olduğu ve aynı zamanda ayrımcılığa da sebep olduğu belirtildi.

Vurucu'nun durumunun münferit olmadığı Ferit Orak, Şevket Bilici, Songül Bağatır, Ercan İçsan isimli tutsakların da son dönemde tahliyesinin engellendiği söylendi.

Son olarak Müslüm Cevahir Vurucu şahsında infazı yakılan tutsakların tahliye edilmesi gerektiği belirtildi.

"BU HUKUKSUZ KARAR BİR AN ÖNCE GERİ ÇEKİLMELİDİR"

Basın açıklamasının ardından HDP Milletvekili Züleyha Gülüm söz aldı. Gülüm "İdare Gözlem Kurulları yasalaşırken birçok tartışma yürütmüştük. Aslında bu kurulların iktidarın kendi istediği şekilde karar alması için, tarafsız ve bağımsız olmayan kurullar olduğunu, tümüyle iktidar anlayışına yönelik kararlar alacağını; dolayısıyla bu kurumların yasalasmaması gerektiği itirazını çokça beyan etmiştik. O zamanlar iktidar, 'Hayır öyle değil, bu kurumlar cezaevinde kalanlar açısından bir denetleme mekanizması. Böyle bir sorun olmayacak' demişti; ama bugün gelinen noktada hepimiz görüyoruz ki sadece Elâzığ Cezaevi değil bütün cezaevleri için belli bir zeminde tutsakları cezaevinde, ceza süresi dolmasına rağmen tutmanın aracı haline geldi." diyerek yargının tarafsız olmadığı için bu kurulların verdiği keyfi kararlara karşı verilen itiraz dilekçelerinden de sonuç alınmadığını belirtti.

Vurucu'nun infazının yakılmasıyla ilgili "Cevahir açısından da benzer bir durum yaşanıyor. Gerçekten karar inanılmaz. Neresinden bakarsanız eli-

nizde kalabilecek bir karar. Din ve vicdan hürriyeti, hakların yok sayılması, özgürlüğüne kavuşması açısından çoklu ihlal olan bir durum." dedi.

Başka bir tutsağın da çocuklarının isminin Zilan ve Asmin olduğu ve "ailecek örgütsel faaliyetlerine devam edecekler" denildiği için tahliyesinin engellendiğini söyleyen Gülüm, Kürt düşmanlığının geldiği noktaya dikkat çekti.

İktidar tarafından hapishanelere yönelik özel politikaların uygulandığını belirten Gülüm hapishanelere baskı uygulayarak dışarıya da gözdağı verilme istendiğini söyledi. Bu uygulamalara karşı birlikte mücadele etme ve hapishanelere ses olma çağrısı yaptı.

Gülüm son olarak "Bu hukuksuz karar bir an önce geri çekilmelidir, Cevahir arkadaşımız özgürlüğüne kavuşmalıdır. Baskılarınızla, yok saymalarınızla, cezalarınızla yıldırabileceğinizi sanıyorsanız yanılıyorsunuz" diyerek sözlerini bitirdi.

"BİZİM MÜCADELEMİZ BUNA SON VERECEKTİR"

Tutsaklarla Dayanışma İniyatifi adına söz alan Fatma Yıldırım 2021 yılından itibaren infaz yakmalarının arttığını, keyfi kararlar verildiğini söyledi. Zindanlar mücadelesinin keskinleştiğini, devrimci tutsakların üzerindeki baskılara karşı da dışarıda mücadele ederek son verileceğini belirtti. Yıldırım sözlerine "Bizim mücadelemiz buna son verecektir. Biz TDİ olarak bir dönem infaz yakmalarla ilgili kampanya gerçekleştirdik, topluma duyurmaya çalıştık. Önümüzdeki dönem de bu konuyu gündeme taşıyacağız." dedi.

"Alnında Kılıç Yarası: Armenak" belgeseli Paris'te gösterildi

PARİS- Partizan tarafından örgütlenen "Alnında Kılıç Yarası: Armenak" belgeselinin gösterimi Paris'te gerçekleştirildi.

Proletarya Partisi kadrolarından Orhan Bakır'ın (Armenak) yaşamının anlatıldığı Mayıs Kolektif tarafından yapılan "Alnında Kılıç Yarası: Armenak" belgeselinin gösterim etkinliği Armenak şahsında tüm devrim ve komünizm şehit-

leri anısına saygı duruşuyla başladı.

Saygı duruşunun ardından Partizan tarafından konuşma yapıldı. Ocak ayı vesilesiyle Proletarya Partisi, devrim ve komünizm şehitlerinin anıldığı konuşmada Enternasyonal Komünist Birlik'in (EKB) kuruluşu selamlandı. Konuşmada seçim atmosferinin beslediği reformcu, tasfiyeciler anlayışlara karşı ihtilalci komünist çizgiyi anlama, kavrama ve hayata geçirme çağrısı yapıldı.

AGOS gazetesi editörü ve yazarı Pak-

rat Estukyan, Armenak'ı kaçırma eyleminde yer alan Feridun Berkin ve belgeselin yönetmeni Nurcan Yıldırım'ın konuşmalarının ardından belgesel gösterimi başladı.

Kitlenin soluksuzca izlediği belgesel ayakta alkışlanarak "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" sloganıyla son buldu.

Belgesel gösteriminin ardından dönemin tanıkları ve gençlerle yönetmen Nurcan Yıldırım'ın moderatörlüğünde yapılan sohbetten sonra gece sona erdi.

POLİTİK GÜNDEM

HALKIN ÖFKESİNİ ÖRGÜTLEYELİM!

Tayyip Erdoğan, seçimleri 14 Mayıs tarihine çekerek seçim sürecine nispeten bir ivme daha kazandı. Sandığın kurulma tarihi aynı zamanda kendisi için en avantajlı tarihi de belirlediği anlamına geliyor. Tayyip Erdoğan liderliğindeki AKP-MHP faşist bloku var olan egemenliklerini sürdürmek için en ince ayrıntısına kadar hesap yapıp, tüm güç ve olanaklarını seferber eden bir teyakkuz halindedir.

Sandıklar gelene kadar, çökmüş olan sosyal ve ekonomik sistemi var güçleriyle ayakta tutmak birincil hedef olacaktır. Bu ekseninde enflasyonun baskılanması, ekonomik kriz içinde boğulan halka geçici de olsa bir ferahlık sağlanması kilitlenen konuların başında gelmektedir. Zira sosyal ve ekonomik sistem yönetilebilir, kontrol edilebilir olmaktan çıkmış, halka kesilen ağır fatura güçlü bir öfke ve tepki yaratmıştır. Oluşan ve gün gün büyüyen öfke ve tepkinin siyasal baskıyla, yasaklarla dizginlenmesi olanaklı değildir. Faşist diktatörlük tüm düşünce, fikir ve ifade özgürlüğünü ağır bir cendere altına almaktan geri durmamaktadır; ancak egemen sınıf kliklerin yönetme yarışı olan seçimlerin sonucu için sadece bu yetmeyecektir. Ekonomik yaşamda seçimlere kadar bir rahatlatma ve canlanma yaratılmak zorundadır. Yapılacak zamların seçim sonrasında bırakılması, vergilerde düzenlemeler, KDV ve ÖTV'de geçici indirimler, EYT düzenlemesi, devlet memurluğunda yoğun atamalar yapılması vs. bir dizi adım atılmış ve atılmaya devam edecektir. 2022 yılında konut, otomobil ve ihtiyaç gibi tüketici kredisi kullanımında 243 milyar TL, kredi kartından kullanımında 182 milyar TL, esnaf kredi borçlarında 28 milyar TL, ticari krediler de ise 1,9 trilyon TL bir borçlanma artışı yaşanmıştır. Bu yoğun borçlanmanın belli düzeyde ödemelerinin düzenlenmesi ve daha fazla borçlanmaya yönelik bir teşvikin oluşturularak merkez bankasının para basmak için daha fazla mesai içine sokulacağı görülmektedir.

Gelir dağılımında oluşan uçurumun oluşturduğu sosyal krizin "seçim ekonomisi" ile üstünün örtülemeyeceği açıktır. Emperyalist sermayenin ve onların uşağı egemen sınıfların çıkarlarına uygun hale getirilmiş ekonomik sistemin hangi düzenleme yapılırsa yapılsın halkın yoksullaşmasına bağlanmış çarkları frenlene-

meyecektir. Patronlardan beklenen "fedâkarlığın" kâr hırsının zorunluluğu karşısında bir hükmü olmayacaktır. Borçlanma teşvik edilerek ve para bolluğu yaratılarak bir rahatlatma oluşturulması ve geleceğin satın alınması olanaklı gözükmemektedir. Seçimlere bağlı yürütülen politikanın gelecek için halka vadettiği tek şey daha büyük bir yıkım, daha fazla derinleşen bir ekonomik buhran ve seçimlerin sonlanmasıyla olabilecek kapsamlı saldırı paketlerinin hayata geçmesi olacaktır. Seçimler sonrasında hangi egemen klik yönetme yarışını kazanırsa kazansın halkı bekleyen şey daha ağır bir ekonomik buhran olacaktır. Bu buhranın yönetilmesi ise kuşkusuz faşizmin sopasını daha güçlü sallaması, baskı mekanizmalarını daha fazla sıkılaştırması anlamına gelmektedir.

Seçim süreci ve ona endeksli yoğunlaşan siyasetin ana odağı gerçekleri karartmak ve halkı kandırmak üzerinedir. Egemen sistemin tüm güçleri ellerinde bulunan tüm aygıtlarıyla halkın desteğini yanlarına almak için bir yandan sorunlarını dillendiriyor ya da farkında olduğunu söylüyor, diğer yandan ise halkın kendi çıkarları doğrultusunda harekete geçmesi için onlara seçimlerde ya da parlamentoda temsil hakkı vermenin yeterli olduğunu anlatıyor. Seçim süreçleri halkın örgütsüz, dağınık kalması ve çıkarlarının ne olduğunu anlamaması üzerine kurulu, onları kimin daha iyi sömüreceği üzerine bir mücadelenin ötesine geçmemektedir. Temsiliyet adı altında örgütsüzlüğün, hareketsizliğin ve bağımlı hale getirilmiş nesne durumunun sürmesi

amaçlanmaktadır.

Hâkim olan faşist Cumhuriyet İttifakı bu amaç için faşist devlet mekanizmasını da en güçlü, işlevli ve etkili şekilde kullanarak hareket etmektedir. İşçi sınıfı ve emekçilerin ekonomik ve demokratik istek ve taleplerine, hak arayışına en ufak tolerans göstermeksizin kolluk güçleri ve yargı mekanizması ile saldırmaktadır. Grevleri yasaklamakta, örgütlenme haklarını sınırlamakta ya da var olan örgütlenmeleri iğdiş etmektedir. Tüm demokratik hak arayışları "terör ve milli güvenlik" parantezine alınarak ya doğrudan saldırıya ya da toplumdan tecrit edilerek yalnızlaştırılmaya çalışılmaktadır. Bu ekseninde en işlevli ideolojik argümanı ise şovenizm ve din olmaktadır. Her gelişme ya şovenist bir histeriyle saldırıya uğramakta

ise sandıkları işaret etmektedir. Halkın örgütlü hak arama çabasını, isteğini sadece sandıklara yönelmesiyle, orada kendini gerçekleştirilmesiyle sınırlamaktadır. Şovenizm histerileri ve din argümanını ise Cumhuriyet İttifakı'yla bir yarış kategorisinde ele almaktadır. Böylece halka diğer cepheden açık ve kararlı bir saldırı organizasyonu içinde olmaktadır.

İşçi ve emekçilere açık düşmanlık yapmakta, onların örgütsüzlüğü ve dağınıklığını kendileri için bir güç ve olanak olarak tanımlamaktadırlar. Bunun devam etmesi hatta daha da sağlamaşmasında ise seçimleri bir fırsat olarak kullanmaktadırlar.

İşçiler, emekçiler, ezilen Kürt ulusu ve diğer milliyetler, ezilen inançlar, ezilen cins olan kadınlar ve tüm bu ezilmişliğin farkında olan ve eşitlik isteyen kesimler ise büyük bir reformist kuşatma altındadırlar. Reformistler, bu kesimlerin değişim isteğinin ancak seçim ve parlamento yoluyla olacağını ellerindeki tüm olanaklarla propaganda etmektedir. Seçimlerin ve parlamentonun faşist kliklerin çıkarlarına hizmet eden bir araç olarak değil, hangi egemen kliğin halkı yönetmesine karar verecek bir mekanizma değil; gerçekten bir temsil, değişimi sağlayacak bir araç olarak halka anlatılması rolünü üstlenmiş durumdadır. Bunun için ittifaklar kuruyor, seçim çalışmalarını örgütleyiyorlar. Halka yaslanma, halkın çıkarlarını savunma istekleri ve nitelikleri ile halkın devrimci temelde bağımsızlığı ve hareketi arasında kalmış ve nihayet halkın örgütlenerek kurtuluş mücadelesini yükseltme aciliyetini parlamentoda temsil isteğinin gerisine atmış bir konumlanış almaktadırlar.

Seçimler bir kampanya olarak düşünülürse çok açık ve güçlü bir şekilde halk kitlelerinin dağınık ve örgütsüz durumunun sürdürülmesi ve derinleşmesine hizmet eden bir süreç olarak işlemektedir. Komünistler halkın kurtuluş programını, onun mücadele araçlarını, örgütlenme ve harekete geçme zorunluluğunu seçimlerin mutlak şekilde karşısına koyma görevi vardır. Halkı tam kurtuluşa götürecektir programı propaganda etme ve halkın devrimci bağımsızlığını örgütlenme sorumluluğunu yerine getirme zorunluluğu komünistlerin omzundadır.

ya da dini, ailevi ve kültürel değerlere saldırı adı altında kitlelerin gerici yanlarının basıncı altına alınmaktadır. Kuşkusuz tüm bunlar aynı zamanda seçim argümanı olarak da karşımıza çıkmaktadır. Bu durum kitlelerin gerici etrafında kenetlenmesi, sisteme yedeklenmesi ve farklı düşünen ve yaklaşan herkese düşmanlaştırılması getirmektedir.

Millet İttifakı ise kitlelerin yaşadığı sorunları bir kaldıraç çevirmekte, halkın sorunlarını dillendirirken özgürlük, demokrasi, zenginlik ve huzur vadetmekten geri durmamaktadır. Bu faşist blok da işçi ve emekçilerin hak arama mücadelesini ise "seçim güvenliği", "provokasyon" risklerini öne sürerek boğmakta, sokakları ve meydanları tehlikeli araçlar olarak tanımlamakta ve çözüm gücü olarak

EYT DÜZENLEMESİ ÇIKMAZI

RT Erdoğan ilk olarak “Bir tarafta stokçular fırsatçılar türedi, diğer tarafta bunlar türedi. Tuturmuş erken emeklilik, seçimi kaybetsek de yokum.” diyerek EYT’nin kapılarını kapatmıştı. Ardından Emeklilikte Yaşa Takılanlar’ın (EYT) haklarını ilgilendiren düzenleme yapılacağını duyurdu. Yaklaşık 2 buçuk milyon işçi, emekçiyi ilgilendiren EYT’nin “müjdesi” verildi fakat henüz detaylı bir açıklama yapılmadı. 9 Eylül 1999 öncesi SGK girişi olanların faydalanabileceğinin açıklanmasının ardından EYT’lilerde zorunlu emeklilik de kaldırıldı. Fakat henüz EYT’nin ne zaman yürürlüğe gireceği konusu netlik kazanmadı. Düzenleme, geçtiğimiz günlerde milletvekillerinin imzasına açıldı. Meclisten geçtikten sonra Resmi Gazete’de yayımlanacak.

Bir türlü netleştirilmeyen ve milyonlarca işçinin sorularına cevap bulamadıkları EYT düzenlemesi, en güncel sorunlardan biri olarak gündemden düşmüyor. EYT konusunun meclis gündemine gelmesinin gecikmesi, kararın hâlâ çıkmaması, EYT kapsamına giremeyenler için “kademeli sorunu” ve “aylık bağlamada ortaya çıkan eşitsizlikler” EYT düzenlemeleriyle ilgili netlik bekleyen temel sorunlar olarak yerini koruyor. Geçtiğimiz günlerde EYT yasınınin gecikmesi nedeniyle EYT’lilere bağlanacak aylıklarda düşüş gündeme geldi. EYT’lilere yapılan haksızlıklara bir yenisi daha eklenmiş oldu. Emeklilik

in yapılan başvuru, tarihine göre emekli aylıklarının hesaplanmasında fark ortaya çıkarıyor.

Emekli aylığı hesaplanırken önce prime esas kazancın bugünkü değeri belirleniyor, ardından bu değer aylık bağlama oranı (ABO) ile çarpılarak emekli aylığı bulunuyor. Bu hesaplama üç ayrı sistemle yapılıyor: 2000 öncesi, 2000-2008 arası ve 2008 sonrası. Prime esas kazancın güncel değerini bulmak için (2008’den bu yana) TÜFE + büyümenin yüzde 30’u oranında bir güncelleme katsayısı kullanılıyor. Ancak sigortalının kazancının güncel değerinin hesaplanmasında son yıla ilişkin önemli bir ayrıntı var. Son yılın kazancına uygulanacak işlem başvuru yapılan tarihe göre değişiyor. Emeklilik başvurusunu ocak ile haziran ayları arasında yapanlara yukarıda anlatılan güncelleme katsayısı uygulanıyor. Ancak temmuz ile aralık döneminde başvuranların kazancı güncellenirken o yıl içinde ocak ve temmuz aylarında emekli aylıklarına yapılan zam oranı dikkate alınıyor. Enflasyonun düşük olduğu dönemlerde bu durum bir sorun oluşturmuyordu. Ancak şu anki yüksek enflasyon döneminde emekli aylık başvurusunun hangi dönemde yapılacağı önemli bir ayrıntı haline geldi. EYT’liler için SGK başlangıç şartı olarak belirtilen tarihten sonra emeklilik aylıklarının hesaplanmasıyla ilgili düzenlemeler yapıldı. Emekli olacaklar 1999 öncesi mevzuata göre değil daha sonrasında

yapılan düzenlemelere göre aylık alacakları noktasında tahminler yürütülüyor. 1999’da ve 2008’de yapılan düzenlemelerle emekli aylıklarının hesaplanmasında emeklilerin lehine bir içerik bulunmuyor. Güncelleme katsayıları düşürülerek aylık bağlama oranları (ABO) ve emekli aylıklarının alt sınırı 1999 ve sonra-

sında yapılan düzenlemelerle düşürüldü. EYT’lilere yeni sisteme göre emekli aylığı bağlanırsa ciddi kayba uğrayacaklar. Emekli aylıkları asgari ücretin çok çok altında kalacak.

DÜŞÜK EMEKLİLİK MAAŞI, UCUZ İŞ GÜCÜNÜ YARATIYOR

EYT’lilerin büyük bölümü yapılan düzenlemeler neticesinde yoksul emekliler olacaklar. Sürekli artan enflasyon ve her şeye gelen zamlar karşısında da çalışmaya devam etmek ya da yeni iş aramak zorunda kalacaklar. Emekliler iş gücü piyasasında dezavantajlıdır ve patronlarca ucuz iş gücü olarak görülürler. Emekli maaşlarının asgari ücretin çok altında kalması da emekliler için çalışma hayatına devamı zorunlu kıldığından daha düşük ücrete razı olarak çalışmaya devam ediyorlar. Bu durum EYT’lilerde de aynı olacaktır.

EYT ile ilgili kafaları karıştıran ve işçiler için sorun haline gelen bir başka konu da emeklilik için şart koşulan SGK başlangıç tarihi olarak karşımıza çıkıyor. 8 Eylül 1999 ve öncesi işe girenler 20-25 yıl çalışarak emekli oluyorken 9 Eylül 1999 ve sonrasında işe girenler 40-42 yıl çalışarak emekli olacaklar. Şimdiden işçiler arasında durumun adaletsizliği tartışılıyor. Bir gün farkla işe giren bir kadın işçi 20 yıl, bir gün sonra işe giren bir erkek işçi ise 17 yıl sonra emekli olabiliyor. Ayrıca senelerdir EYT’yi bekleyen insanlar arasında da çalışma yıllarında dengesizlik olduğu aşikârdır.

Dolayısıyla bu düzenleme anayasada belirtilen sözde eşitlik ilkesine aykırı olmaktadır. İşçiler yıllarca emeğini satarak çalıştı. Egemen sınıflar bugün emekliliği dahi bir “lütuf” misali sunuyor. Yani bu “eşitliğin” komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının iktidarı arasındaki kâr dağıtımından başka bir anlamı olmadığına bariz göstergesidir! Dolayısıyla işçi sınıfının emeklilik hayalleri egemen sınıfların kirli pazarlıklarının altında ezilmeye devam ediyor. Hiç kuşkusuz EYT süreci netlik kazandıktan sonra yargı yoluna başvuracak pek çok mağdur işçi olacaktır. EYT düzenlemesinde 8 Eylül 1999 sonrası için yeni bir geçiş takvimi oluşturulmazsa eşitsizlikler olacaktır.

AKP-MHP iktidarının seçim öncesi sömürü dümenini bırakmamak adına oynadığı kozlardan biri olan EYT, geniş halk kitleleri için sömürü düzeninin teşhiri niteliğine geldi. AKP-MHP iktidarının “kırmızı çizgisi” olarak belirttiği ve Erdoğan’ın “müjde” yaygarasıyla açıkladığı EYT düzenlemesinin her anlamda yapay bir düzenleme olduğu görülmüştür.

Bugün yüksek enflasyon ve artan yoksulluk karşısında fabrikalarda grev dalgası zayıf da olsa yaygınlaşmaktadır. Açıklanan asgari ücret 1 ay içerisinde açlık sınırının altında kaldı. Bu durumda yakın gelecekte yeni grevlerin, iş bırakmaların karşımıza çıkacağı açıktır. Egemen sınıflar ise doğası gereği patronları korumak için derhal grevleri yasaklamakta ve işçilerin mücadelesini kırmaya çalışmaktadır. Seçimler bugün işçi sınıfının ve geniş halk kitlelerinin önüne suni gündem olarak konulmaktadır. AKP-MHP faşist bloku, iktidarını pekiştirmek için türlü düzenlemeler ve sözde iyileştirmeler yapacağını açıklayarak var olan krizi, yoksulluğu perdelemek istemektedir. Yine diğer faşist blokun (Millet İttifakı) temsilcileri de seçimleri bir kaldıraç haline getirerek geniş halk kitlelerinin öfkesini sönmülmeye ve kitleleri seçim sonrası vaatlerle oyalamaya çalışmaktadır. Tüm bunların içerisinde ne EYT düzenlemesinin ne de diğer vaatlerin karşılığı vardır. Egemen sınıflar her konuda olduğu gibi EYT konusunda da umut tacirliğini büyük bir ustalıklarla yapıyor.

Bir DDSB’li

LC Waikiki'de Direnen İşçiler Kazandı

İşten çıkarılan işçilerin Esenyurt'ta bulunan LC Waikiki deposu önünde başlattığı direniş kazanımla sonuçlandı. Gazetemiz olarak direnen işçileri ziyaret ettik ve direniş sürecine dair konuştuk.

İşçiler hem depo önünde hem de mağazalarda aktif eylemler yaparak kazanım elde ettiler. LC Waikiki mağazalarına giderek boykot çağrısında bulunan işçiler halktan olumlu tepkiler aldılar. Halk boykot çağrılarında alkışlarla yanıt vererek çoğu zaman alışveriş yapmayı bıraktı. LC Waikiki işçilerine çeşitli sendikalar da destekte bulunarak mağazalarda eylem yaptı. İşçilerin direnişi depo önünde de günün belirli bir bölümünde sürdü. İşçiler, servis saatlerinde işçi arkadaşlarına seslenerek direnişe destek olma çağrısında bulundu. Genelde servis şoförleri ve servisteki işçiler olumlu tepki verdi ancak işten çıkarılma korkusu direnişe katılmaya engel oldu. Sonuçta LC Waikiki işçileri direnerek haklarını kazandı.

Bilindiği üzere işçiler Kod-46'dan işten çıkarıldılar. Limter-İş Sendikası Genel Başkanı Kanber Saygılı işçilerin bu maddeye dayandırılarak işten atılmasına karşı "Kod-46 demek tazminatlarının, ihbarlarının, birikmiş haklarının ödenmemesi demektir. Aynı zamanda hırsızlık damgası yemesi işçi arkadaşlarımızın fişlenmesi

demektir. Gitmiş olduğu iş yerlerinde işe alınmaması anlamına gelir. Aynı zamanda bu arkadaşlarımızın işsizlik parasından faydalanmaları gerekirken Kod-46'dan atıldıklarından dolayı işsizlik maaşı da bağlanmıyor." diyerek işçilerin hiçbir haklarından faydalanamadıklarına değindi.

DİRENİŞ NASIL BAŞLAMIŞTI?

Kötü çalışma koşulları, maaşların yetmemesine, promosyon ücretlerinin ödenmemesine karşı direnişe geçen ve bunun sonucunda hedef haline getirilip işten atılan işçiler süreci şu sözlerle anlattı:

"Bütün işçiler arasında huzursuzluk başladı. Kimse artık geçinemiyordu, kiralar aldı başını gidiyor. Bir kira 5 bin-7 bin. Biz 5 bin 500'e çalışıyoruz. Bu kadar işi bize yaptırıyorlar, geçinemiyoruz artık son noktaya gelmiştik. Hepimiz imza topladık. Yöneticilere taleplerimizi ilettik. Taleplerimiz şun-

lardı: İlk önce maaşlarımızı iyileştirecekler, mesailerimizi düzeltecekler. Maaşlarımızdan ve mesailerimizden ücretlerimizi kesiyorlardı. Promosyon hakkımızı vereceklerdi. Angarya işlere son vereceklerdi. Taleplerimiz bunlardı. Taleplerimizi ilettik, bize süre verdiler. 1 ay sonra konuşacağız dediler. 1 ay geçti, hiçbir şey olmadı. Bize yalan söylediler. 1 ay daha sabrettik. Tam 2 ay sürdü. Bunlar bize hep yalan söylediler. Bu yüzden biz de direnişimize başladık."

Patronların yalanları üzerine harekete geçen işçiler artık eylem yapma kararı aldı ve yaklaşık 300 işçi Esenyurt'ta bulunan merkez depo önünde toplandı. Bir işçi o gün şöyle anlattı: "Depolar arasında toplandık. Esenyurt merkez deposuna geldik, bir toplantı yaptık. Baktılar ki herkes toplanmış saat 11.00 gibi bölge müdürü ile muhasebeci ellerinde liste geldiler. 6 kişinin ismi okundu. Bizi ofise davet ettiler. Davet etmelerinin sebebi de ilk önce bize dediler grup

grup alacağız sizi. Biz de şüphelendik. Ofise çıktık. İnsan kaynakları sorumlusu Muhammed diye biri içeri girer girmez 6 kişiyi sıraya dizdi. 'Arkadaşlar yaptığınız eylemler şu şu maddeye göre kanunsuz, hukuksuzdur' dedi. Böylece iş çıkışlarımız verildi."

KAZANIMLA SONUÇLANDI

İki haftayı aşkın süre direnen LC Waikiki işçileri patronlara geri adım attırdı. Gerek halktan gelen destek gerek işçilerin kararlılığı bu direnişin kazanılmasında önemli rol oynadı. Mücadele sonucu Kod-46 geri çekildi. Yani işçiler işsizlik maaşını alabilecek. İşçilerin tazminatları ve işçilik alacakları ödenecek. İşçilere haksız fesihten dolayı 1 ek maaş ödenecek. İşçiler hakkında bu süreçte yaptıkları eylemler ile ilgili suç duyurusunda bulunulmayacak ve halen LC Waikiki'de çalışan sendikalı veya sendikasız temizlik işçilerinin bu süreçte yapılan eylemlere verdikleri destek dolayısıyla haklarında ifade alınmayacak ve iş akitleri sonlandırılmayacak.

Şahintepe halkından rantasal dönüşüme karşı eylem

İSTANBUL- Şahintepe halkı, Şahintepe Halk Dayanışması'nın çağrısıyla Başakşehir Belediyesi ve Başkanı Yasin Kartoğlu'nun mahalle üzerindeki rantasal dönüşüm baskısına son demek adına basın açıklaması gerçekleştirdi.

Giriş konuşmasında "Kentsel dönüşüme karşı mücadelemizi mahalle halkına duyurmak, burada buluşmak, sesimizi duyurmak için alandayız." denerek kentsel dönüşüm sürecine değinildi.

Daha sonra basın açıklamasını Sabide Yüce okudu. Açıklamada "Birçok zorluklarla mücadele ederek inşa ettiğimiz mahallemizi sahiplenmek

için bugün burada toplanmaktayız." dendi. Mahalleye ilk geldiklerinde rantçıların, gökdenlerin burada olmadığı belirtilen açıklamada "Günlerce elektriksiz, susuz kaldık. Yolunu gözlediğimiz su tankerlerinin peşinde sıralara girdik. Birçok dert çektik ve biliyoruz ki bu dertlerin çetelesini tutsak açıklamamıza yer kalmaz. Yine de söylüyoruz çünkü bunları biz yaşadık. Bu yaşadıklarımızı unutmadık." denilerek mahallenin birçok zorlukla kurulduğuna dikkat çekildi.

Başakşehir Belediyesi eliyle mahallenin talana açıldığına dikkat çekilerek "Bugün mahallemiz, müteahhitler tarafından yağmalanmak istenmektedir! Yağmacılığın başını ise Başakşehir Belediyesi çekmektedir. Tepeden inme şekilde oluşturulan rant sistemini, sırasıyla Çevre ve Şehircilik Bakanlığı, Başakşehir Belediyesi ve ona bağlı müteahhit firma Başak Kent AŞ. oluşturmaktadır. Önümüzdeki gün-

lerde bu rant sistemine yeni müteahhitlerin dahil olacağına ise çığırkanlığı yapılmaktadır." dendi.

Şahintepe halkı olarak rantasal dönüşümü kabul etmeyeceklerini vurgulayan halk "Bizler Şahintepe halkı olarak hiçbir rantasal dönüşüm uygulamasını kabul etmiyoruz. Zorbalıkla üzerimize gelinen her durumda fiili meşru mücadelemizi göstermekten ise geri durmayacağız. Etrafımızı saran rantçı müteahhitlere karşı bütün yasal haklarımızı kullanarak mücadelemizi sürdüreceğiz. Rantçıların hukuksuzlukta tanımadığı yerde ise tek bir kişi bile yerini vermek istemiyorsa onun yanında mücadele edeceğiz. Ve birimiz hepimiz; hepimiz birimiz için diyeceğiz!" diyerek basın açıklamasını sonlandırdı.

Sonrasında Avukat Gül Altay söz aldı. Süreç hakkında bilgi veren Altay "Davanızı açmanız yeterli mi? Değil tabii ki. Birlikte hareket etmeniz gerekiyor. Böyle mahalle davalarında siz birlikte hareket ederseniz eğer başarıya ulaşabilirsiniz. Belediye topyekün olarak sizin mahallenize göz dikmiş durum-

da. O yüzden sizin de bu rantasal plana karşı birlikte hareket etmeniz gerekiyor." sözleriyle birlikte mücadele çağrısı yaptı.

Avukat Gül Altay'ın konuşmasının ardından Şahintepe halkı söz alarak yaşadıkları sorunlara değindi. Mahalle halkı hukuksuz şekilde mahallelerinin ranta açıldığına değindi. Halk, birlikte mücadele vurguları yaparak mücadelelerini sürdüreceklerini belirtti.

Son olarak "Bugün artık eskisi gibi yıkımlar yapılmıyor. Bir gün kapınız çalınıp pat diye çıkartılabiliyorsunuz ama o zaman bütün mahalleye gelmiyorlar, tek tek geliyorlar. Yaptıkları şeye hukuki kılıf uyduruyorlar. 6306, biz bunu son dönemde duyduk. Nedir bu 6306? Afet riski diyorlar, afet riskinden rant çıkartıyorlar. Bugün parça parça geliyorlar ve mücadelemiz bir kere geldiklerinde karşı durmakla yetmiyor" denildi.

Açıklamada sık sık "Şahintepe Halkındır Halkın Kalacak", "Zulme Karşı Omuz Omuz" ve "Direne Direne Kazanacağız" sloganları atıldı.

Emeğin Dört Mevsimi: TÜTÜN ÜRETİCİLERİ

Dört mevsim üretilen tütün üreticilerinin bugünlerde "insanca yaşamak istiyoruz" talebi yükseliyor. Emperyalist tekellerin ve devletin ağır vergilendirmesiyle belini doğrultamayan, yaşamlarını tütün üretimine bağlamış emekçiler meydanlarda taleplerini dile getirdi. Denizli'nin Kale ilçesinde tütün üreticilerinin mitingine binlerce kişi akın etti. Manisa, Uşak, Denizli, Muğla ve Aydın'dan emekçiler, şirketlerin asgarinin de altında belirlediği fiyatları kabul etmediklerini ve dört mevsim verdikleri emeğin şirketler tarafından sömürülemeyeceğini bir kez daha ifade ettiler. Yeni Demokrasi Gazetesi olarak, biz de tütün işçilerinin talepleri, üretim ve tütünün satış süreçlerini, üretimi belirleyen koşulları, fiyatlandırma konusunda kâr-zarar oranlarını ve Denizli'deki tütün mitingiyle ilgili röportaj yaptık.

1992 yılından beri tütün emekçisi olan ve 31 yıldır yaşamını tütün üretmekle devam ettiren aynı zamanda Tütün Üreticileri Grubu Üyesi Muttalip İbileme ile görüştük. Denizli'nin Kale ilçesinde yaşayan Muttalip İbileme ile ilk olarak yaşadığı bölgenin üretim ile ilişkisini konuştuk. Buna göre 1500 nüfuslu Kale ilçesinde 1200 kadar kişi tütüncülük yapıyor. Gülbağlık köyünün yetersiz toprağından dolayı arazi kiralamak zorunda kaldıklarını belirten İbileme, haziranın gelmesiyle birlikte köylerinin 50 km ötesinde kiraladıkları arazilere göç ettiklerini söyledi. Bu göç esnasında köyde ne varsa yanlarında götürdüklerini ve köyü de bir anlamda sırtlarında taşıdıklarını vurgulayan İbileme, tütün üretimindeki emeğin görünür kılınmasını istiyor. Tütünün üretimi hakkında ise tütün üretiminin ocak ayında başladığını, bu aşamada fidelik oluşturulduğunu ve bu fideliklerin örtü altında yetiştirildiğini öğrendik. Nisan ayının ortasına kadar süren gelişim ve toprağın hazırlanma döneminin ardından dikim işlemlerine başlanılır. Mayısın sonuna kadar ise dikme işlemi sürer. Temmuz, ağus-

tos ve eylülde hasat döneminin yapılmaya başlandığı ve paketleme çalışmalarına geçildiğini belirten İbileme, sonbaharda yağmur yağmasını ve nemin yükselmesini beklediklerini anlattı. Son olarak da ekim sonunda, kasım ve aralıkta tütünlerin tavlama ve paketlenmesi için yılın her günü çalışmak zorunda olduğunu özellikle vurguladı. Dört mevsim, yılın her günü emek isteyen tütün, üreticisinin başka bir işle ilgilenmesine izin vermemekte ve tütün işçisi yaşamını da tamamen tütüne göre şekillendirmekte.

Ege Bölgesi'nde yetiştirilen tütünün özel koşullarına da dikkat çeken İbileme, bu bölgede şark tipi oryantal tütünün yetiştirildiğini ve şark tipinin sadece Ege'de yetiştirildiğini ifade etti. Tütünün özelliğinde ise aromasının olduğu ve bunun olmazsa olmaz olduğunu ancak şirketlerin maliyetten kısması sonucu aromalı tütünün eskisi kadar tercih edilmediğini, daha ucuz tütünlere yöneldiğini belirtiyor.

SÖZLEŞMELER EMEĞİN DEĞİL ŞİRKETLERİN YANINDA

Tütün üreticilerinin emeğinin üstüne çöken, üretimi tahakküm altında tutan ve emekçiye ağır yaptırımlarda bulunan sözleşmenin yapısı ve etkileri üzerine konuştuğumuzda da ilk olarak fiyat azalması sorun olarak görülüyor. Bununla birlikte fiyatlandırmanın TÜİK verilerine göre belirlendiği ancak tütündeki enflasyon verilerinin TÜİK ile eşdeğer olmadığı biliniyor. Buna göre TÜİK'in açıkladığı yüzde 65'lik enflasyon ile tütün üreticilerinin yaşadığı, deneyimlediği ve etkilendiği enflasyon oranı yüzde 300-400 arasında. Tütün üreticilerinin, geçen yıl 26 litresini 400-450 liraya aldığı sıvı ilacın bu sene 1800 liraya, ilacın 100 liradan 400 liraya, toprak kiralamanın 1000 lira iken 3000 liraya yükseldiğini aktaran İbi-

lime, TÜİK'in enflasyon verilerine göre gerçekleştirilen fiyatlandırmanın tütün üreticilerini zarara soktuğunu belirtti. Sözleşmenin maddelerine indiğimizde ise İbileme, üreticinin, şirketler tarafından ağır bir tahakküme maruz bırakıldığını görüyoruz. Sözleşmenin, mayıs ayında sözleşmeli üretimi yasakladığını, yetiştirilen ürünün bir sonraki mart ayında teslim edilmesini şart koyduğunu ve bu durumun da aracı firmaların üreticiye verdiği avansı engellediğini belirtiyor. Bu engelleme-

nin nedeni de sözleşmenin mart ayına yetişmemesi olarak görülüyor. Üretim için borçlanmak zorunda bırakılan tütün üreticilerinin üretimi sürdürebilmek, tarlayı ve gübreyi hazırlamak için avans almak zorunda kalması ise onları fiyat kaşesi basılmamış sözleşmeyi imzalamak zorunda bırakıyor. Durumu değerlendirdiğimizde karşımızdaki tablo şunu gösteriyor: Şirketler sözleşmenin tarihini değiştirerek kendi belirledikleri şartları ve fiyatları tütün üreticilerine dayatıyor. Bu şartların içinde daha önce de belirttiğimiz gibi ürünün bir sonraki martta teslim edilmesi yer alıyordu. Bu şartı yerine getirmek yani ürünü yetiştirebilmeleri için ise tütün üreticileri sözleşmeyi fiyat kaşesi olmadan imzalamak zorunda kalıyor. İbileme, üretici için üretim şartı konulduğunun, buna göre ürün teslim edilirken yüzde 10 azalır veya çoğalır maddesinin dışında kalan üretimin karşılanmadığı durumlarda işçiler şirketlere tazminat ödemek zorunda bırakıldığının sözleşmede yer aldığını aktarıyor.

Tütün üreticilerinin Denizli'de gerçekleştirdiği miting, var olan bu sözleşmelerin ezici yaptırımlarından kaynaklanıyordu. İşçiler, fiyat politikasına kâr-zarar oranlarını açıklayarak karşı çıkıyorlar. Buna göre, şirketlerin tütünün kilosu için belirlediği fiyat 60-65 lira civarıyken, tütünün üreticiye maliyeti 80-85 lira civarında. Bu fiyatlandırmanın kârdan çok uzak olduğunu ve tamamen zararına üretimi neden olduğunu aktaran İbileme, üreticilerin en az 100 lira istediklerini ancak şu anda firmalarla bir anlaşma sağlanmadığını ve üreticinin tütünü paketli bir şekilde beklettiğini belirtti. Tütünün beklemesinin etkilerini sorduğumuzda, öncelikle bir dahaki senenin tütününü karşılamak için şu anda üretime başlamaları ve normal şartlarda bu dönemde ürünlerin satı-

lıp gelir elde etmeleri gerektiğini ifade eden İbileme, tütün üreticilerinin borçlarını ödeyip üretime başlayamadıklarını ve yaşamlarını idame ettirmelerinin güç hale geldiğini anlattı.

Var olan bu şartlar karşısında tütün üreticilerinin mücadeleyi ve dayanışmayı örececek çalışmalarının sürdüğünü öğreniyoruz. Sendikal çalışmaların yürütülmeye başlandığı ve mitinglerde üreticinin birliğinin dayanışmayı güçlendirdiği üreticiler arası konuşulan ve umutlandıran bir diğer konu. İbileme, gerçekleştirilen mitinglerdeki katılım sayılarını paylaşıyor bizimle. Buna göre, Denizli Kale'de 5000 ve üzeri, Uşak Eşme'de 800 ila 1000, Manisa Serenli'de 1000 ila 1500 arasında tütün işçisinin mitingte katılım gösterdiği biliniyor. Ayrıca Kale'de gerçekleştirilen mitingte özel bir parantez açılması gerektiği belirtiliyor. 18.000 nüfuslu ilçede 5000 kişinin katılım gösterdiği mitingin şu ana kadar en kalabalık miting olduğu söyleniyor.

Son olarak taleplerini dinlediğimiz tütün üreticileri; yalnızca şirketlerin söz sahibi olduğu fiyat belirleme komisyonlarında temsilciliklerinin olması gerektiğini ve fiyat belirlemede söz sahibi olmayı talep ettiklerini belirttiler. Bunun yanında özelleşmeye dikkat çeken işçiler, Philip Morris, JTE ve BAT şirketlerinin tütünü kendi tekellerinde tuttuğunu ve kârlarını koruduklarını belirtiyorlar. Bu şirketlere baktığımızda Philip Morris, tütün tekelinin yüzde 70'ini hâkimiyeti altında tutarken BAT ise tekeli satın alarak özelleştiren şirket olarak karşımızda duruyor. Bunun karşısında tütün işçileri, tekel olduğu zamanlarda ürünlerini satabildiklerini, özelleşmeyle birlikte çaresiz kaldıklarını ifade ediyorlar. Dolayısıyla üreticilerin bir diğer talebini de özelleştirilmenin değil, devlet tekelinin geri gelmesi oluşturuyor. Fiyat belirlenmesinin TÜİK verilerine göre değil, tütün üreticilerinin enflasyon verilerine göre belirlenmesi, özel tüketim vergisi altında yüzde 80-85 oranında alınan vergilerin düşürülmesi diğer talepler olarak karşılanmayı bekliyor.

Son söz olarak İbileme, "Bir an önce istediğimiz rakamın kabul edilip üretimin devam etmesini istiyoruz. Burası kırsal bir alan, şu an yapabildiğimiz tek şey tütüncülük. Üretimin devam etmesini ancak insanca yaşamak istiyoruz." diyerek üretimi durdurmak değil, devam ettirmek için mücadele ettiklerini belirtti.

"DOĞA ZATEN İŞÇİDİR"

Son ayların en çok tartışılan gündemlerinden biri kuraklık oldu. Kış ayı ile birlikte yağış oranlarında artış beklentileri olsa da kuraklığın güncel bir sorun olmaya devam edeceği görülmektedir. Kuraklık sorununun tek başına iklim değişiklikleriyle tanımlamayacağını geçtiğimiz sayıda da belirtmiştik. Bu bağlamda Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Riz köyünde tarımsal üretim yapan Emin Turhallı ile bu sorunlara dair söyleşi gerçekleştirdik.

Yeni Demokrasi: *Merhabalar. Kuraklık bu yıl özellikle sonbahar mevsiminden sonra ciddi bir sorun olarak karşımıza çıktı. Kuraklık değişimlere yol açtı mı?*

Emin Turhallı: Merhabalar. Tarımda elbette ki değişimler yaşanıyor. Biz eski doğayı yaşamıyoruz artık. Eskiden hava, güneş, toprak bu üçü beraber çalışıyordu. Hatırlayabiliyorum ki köydeyken hangi gün ne olacağı belliydi. Mesela "Şubat ve Ocak Hikayesi" diye bir şey var. Ocak diyor ki "Şubat bana gün ver. Keçi dışarıya çıkmadan öldüreyim. Kış devam ediyor." Yani orada artık kıştan bahara geçmek için gün sayısı bile veriyorlar. Yani kar ne kadar yağıyor, hava ne kadar soğuk oluyor belli oluyordu. Mesela bizim ağaçlar çok fazla meyve veriyordu. Cevizin içi dolu oluyordu. Şimdi kuraklık olduğu için cevizin içi dolmuyor, yarım kalıyor. Çünkü niye? Yerdeki nemi yeterince alamıyor. Havadaki nemi de yeteri kadar alamadığı için cevizi bozuk çıkıyor. Her şeyi teknolojinin rolüne bağladıkları için doğanın dengesini bozdular. Mesela normal bir toprakta bir şey yetiştirirken onu ilaca, gübreye ve derin pulluğa bağladılar. Gübre toprağı kupkuru ediyor. Yani toprağın mikroorganizmasını öldürüyor ve zamanla toprağı verimsiz hale getiriyor. Örneğin, toprak hasta olmuş, hastayı ilaca bağlamışlar. Ayrıca bir de iklimsel olarak değişimler oluyor. Bunlar olunca suya ihtiyaç oluyor. Baraj yapıyorlar, HES yapıyorlar... Kar az yağıyor, su az oluyor. Haliyle bu maliyetlerin hepsi döngüyle değil parasal ihtiyaçlara dönüştürdüğü için maliyetler artıyor.

YD: *Kuraklık bir sonuç olarak yakıcı bir biçimde hissedildi. Köylüler suya ulaşabilmek için sondaj faaliyetlerine girişti. Fakat bu maliyetli bir durum. Tarımsal üretiminiz etkilendi mi?*

Emin Turhallı: Diyarbakır ovasında normalde hiç suya ihtiyaç duymadan ekim yapılabiliyordu. En azından yılda bir kere de olsa yapılabiliyordu. Şimdi barajlar, HES'ler yapıldığından kaynaklı betonlaşma meydana geldi. Ayrıca toprakta bahsettiğim üzere ilaçlama, gübreleme ve derin pulluk da ekimi etkiliyor. Bu arada sondaj çalışmaları var. Ama şöyle bir durum da var. Su eskiden ovada 5-10 metrede çıkarken şimdi neredeyse 1000 metrelere kadar indi. Bu maliyet açısından bir sorundur. Ayrıca kuraklık tehlikesi de var. Kuraklık bir felakettir, trajedidir. Geçmiş yıllarda da kuraklık oluyordu. "Amarant" diye bir bitki var, o da hububattır. İnsanlar geçmişte onunla idare etmişlerdir. Öyle bir bitki ki kurak yerlerde bile yetişebiliyordu. Biz bunu nasıl aşarız? Diyolar ki "Biz baraj yaptık su vereceğiz tarlanıza." Örneğin: Badem, üzüm, fıstık mesela su istemeyen bitkilerdir. Şimdi barajı oraya getirdiğinde hem o ekosistemi bozuyorsun hem o nemi alıyorsun hem o dengeyi bozuyorsun hem de barajla getirdiği masrafı da köylüye yüklüyorsun. Halbuki bugün kurak yerde badem, üzüm, fıstık ve hatta incir bile yetişebiliyor. Bunlar mesela yapılırsa hem doğa döngüsüne ve nemlemeye faydası var hem de maliyetleri çok düşük. Türkiye'de gittikçe kuraklık yaşanıyor. Kuraklığın Türkiye'de sebebi nedir? Bugün bilimsel olarak, yani bunu Meteoroloji Genel Müdürlüğü söylüyor ki bunun sebebi HES'lerdir. Suyun yüzde 70'inin tarıma gittiği söyleniyor. Mesela biz suyu ciddi oranda düşürebiliriz. Eğer biz nehirlerimizin önünü açarsak bunu sıfıra bile indirebiliriz. Bunun çok kolay yönleri var. Badem, fıstık, üzüm ekimleri buna örnektir.

YD: *Büyük çiftliklerin neredeyse ürün ekimini belirleyen bir rolü var. Tarımsal üretimden kârını en fazla artıran bu çiftlikler. Bu büyük çiftliklerin varlığı daha küçük-orta üretim yapan köylüyü nasıl etkiliyor?*

Emin Turhallı: Köyümden bir örnek vereyim. Çiftçi zor bela bir şey üretiyor. Örneğin fasulye. Bir torba fasulye köyden şehre gelene kadar 125 lira oluyor. Mesela kooperatif aracılığıyla olsaydı ürünü alan da köylü de kazanırdı. Kooperatiflerin kesinlikle olması gerektiğine inanıyorum. Kooperatifin de eko-kooperatif olması lazım. Kazanca dayalı değil, doğayı

nasıl yaşatırız, birleştiririz şeklinde olması gerekiyor. Şirketler gübre, ilaç satmasın büyük makineler yaratmasın. Bunun hepsi maliyettir, tekelleşmedir. Ben 2 yıl önce Bingöl Tarım Müdürlüğü'nü aradım. Ben tarım yapıyorum. Bana destek verin dedim, kimse bana destek vermedi. Bir örnek daha vereyim. Mesela biz dernek kurduğumuzda ilçe ilçe, il il dolaştık. Dedik ki köylülere birkaç kovan verin ki köylüler kendi dönüşümünü yap-sın, şehirlerde yaşayan insanlar da bu ürünlerden faydalanır. Bir destek çıkmadı. Bir proje çıkmadı. Ama mesela bir şirket geliyor, oranın suyunu alıyor. O insanların o ekosistemi, doğayı her şeyi bozuyor. Sadece elektrik adı altında... Peki bir elektrik mi önemli bir güneş mi önemli? Güneş dünyayı aydınlatıyor, ısıtıyor ve dönüştürüyor. Yarın öbür gün Diyarbakır ovasında kesinlikle artık ekim yapılamayacak. Bunun örneğini vereyim, mesela Kızıltepe, Silvan aşağı kısımlarında artık susuz tarım yapılamıyor. Yani buğday, arpa, mercimek ekilemiyor. Yani tohumu atıyorlar, tohum yanıyor. Dağa doğru yaklaşınca Hazro, Lice tarafında ekim yapılabiliyor. Niye? O topraklarda nem var dağdan dolayı. Aşağıya doğru indikçe nem olayı kalmıyor. Toprak kupkuru oluyor. Bir de bu toprak ilaç ve gübre ile toprağın mikroorganizmasını öldürdüğü için toprak artık toprak olmaktan çıkıyor.

YD: *Bizimle sorunlara dair konuşup, katkı sunduğunuz için teşekkür ederiz. Uzun yıllardır olduğu gibi yine hem kuraklık hem de tarımsal üretim bir sorun olmaya devam edecek. Son olarak buna dair bir çağrınız var mı?*

Emin Turhallı: Ben teşekkür ediyorum. Bugün uyanamazsak uykuda gideriz. Dönüşümüz olmayacak. Ben bakıyorum insanlar her nedense baskı-

dan dolayı kendi işi para etmediği için eli kolu bağlı bir şekilde sanki bile bile bir uçuruma doğru, bir felakete doğru gidiyor. Binmişiz gidiyoruz bir almete. İnsanlara duyurmadıkça baskı daha fazla artıyor. Köyümden bir örnek vereyim. Eskiden köyümüzde sebze, meyve hırsızlığı çok oluyordu. Tuzaklar kuruluyordu, insanlar nöbet tutuyordu. Bir türlü o sorun çözülmiyordu. Ne oldu? Ta ki biz derneği kurduktan sonra meyve ağaçlarını götürdük insanları bilinçlendirdik. Şu anda Sarım havzasında sadece Riz köyünde elmalar, ağaç altında çürüyor. Niye? Kimse meyveye bakmıyor, kimse hırsızlık yapmıyor. Daha fazlasını ürettik. Hırsızlık yapacak bir durum kalmadı; Çünkü herkesin meyvesi oldu. Ben diyorum ki doğa zaten işçidir, ameledir, mühendistir, filozoftur. Doğa her şeydir. Bir örnek vereyim yıl 2015. Arkadaş dedi, "Bizim oradaki kınalı keklikleri bitirdiler, Emin ne yapalım?" Bir afiş yaptık, yol üzerine koyduk. Avcıların dokunamayacağı yere koyduk ve o kadar keklik çoğaldı ki dağ, taş keklik oldu. 2017'de hava soğuk oldu, keklikler yukarıdan aşağıya indi ve yine keklikleri katlettiler. Doğayı uyumlu hale getirdiğinde, baskın keklik kendi kendine çoğalabilir.

KAMUCULUK KEMALİZMİN YENİDEN ÜRETİMİDİR

Türkiye’de eğitim sisteminin tornasından geçen her bireyin iliğine kadar işlenen konuların başında “Atatürk’ün İlkeleri” gelir. İlkokuldan üniversiteye dek eğitim sürecinin her aşamasında öğrencilere ezberletilir. “İlkeleri” eksik sayan ayıplanır, aşağılanır, büyük bir suç işlemiş sayılır. Bu çile sadece öğrencinin değil Türkiye’de yaşayanların gündelik yaşamında da karşısına çıkar. “Ulu önderin ilkelerini” bilmemek affedilecek şey değildir. İşte bu ilkelerden biridir devletçilik. Öğrenci ya da sıradan bir vatandaş ne anlama geldiğini bilmesede de “Atatürk’ün İlkelerinden” biri olduğunu bilmesi yeterlidir. Türk hâkim sınıfları için fazlasına da ihtiyaç yoktur. Şimdilerde daha 1940’lara gelmeden “unutulan” devletçilik AKP karşıtlığı bağlamında yeniden kullanılmaktadır. Öyle ki AKP “gericiliğine” karşı devrimci-sosyalist bir çözümmüş gibi sunulmaktadır. Birçok konuda olduğu gibi CHP kliği ile birlikte elinde Kemalizmin bayrağıyla coşkuyla koşanlar elbette ki reformist, o keskin “solcu”larımızdır!

Peki nedir bu devletçilik (kamuculuk)? Gerçekten de bahsedildiği gibi yoksul halkın çıkarına mıdır? Sömürüye son mu vermektedir? Fabrikaları işçilere, toprağı köylülere mi dağıtmaktadır? Kime faydası vardır: burjuvazi ve toprak ağalarına mı yoksa işçi sınıfı ve ezilen kesimlere mi?

Yaygın kanı ulusal bilincin, şoven duyguların, devletçi zihniyetin, ideolojik manipülasyonun baskılayışının yarattığı yanılısamayla devletçiliğin halkın çıkarına olduğu yönündedir. Zira devlet sömürmez, çalmaz, yolsuzluk yapmaz; devlet halkını korur! Özel sektöre -liberalizme- karşı devlet her koşulda yeğdir. Her ne hikmetse halkın yoksulluğu bir türlü bitmez! Çünkü devletçilikle yaratılan artı değer, üretilen ürünler bir avuç sömürücü zorba tarafından gasp edilir.

Devletçilik üretim alanlarında sermayenin büyük kısmını ya da tamamını devletçe karşılandığı, devletin ekonomiye müdahale ettiği, üretici sektörlerde denetimi eline aldığı, özel sektörün dışlanmayıp devlet güvencesi altına alındığı, kapitalist sermayeye birikim sağlandığı ve kapitalizmin bu şekilde gelişebileceğini savunan ve bu doğrultuda izlenen ekonomi politikasıdır. Daha dar tanımlamayla da

devletin kapitalizmin çıkarına, ekonomiye müdahale etmesidir.

Resmî ideolojiye göre devletçilik 1931’de CHP programına girmiş ve uygulanmaya başlanmış, 1940’lara gelmeden de sona ermiştir. Fakat devlet ekonomiye müdahalesi bağlamında devletçilik Kemalizme has bir durum değildir; ancak özgün bir biçimi denilebilir. Devletin hemen her dönem ekonomiye müdahalesi söz konusudur. Bu anlamıyla da devletçilik için “1931’de başladı, 1940’lara doğru bitti” demek doğru değildir. Zira devletin ekonomiye müdahalesi başlayan ve biten bir süreçten çok konjonktürel olarak yoğunluğu artan veya azalan bir durumu ifade eder.

Kemalist ideologlar devletçiliğin bu yanını kırptıkları gibi onu “Atatürk’ün ilke ve inkılabı” olarak tanımlamış, ideolojik bir temel oluşturmuş, topluma kabullendirmede “ulu önderin” baskısını kullanmıştır.

Türk hâkim sınıflarını devletçiliğe mecbur bırakan esasta 1929 büyük ekonomi krizidir. Kemalizmin yaşadığı yapısal kriz bir yarı sömürge yarı feodal olan Türkiye’yi doğrudan etkilemiştir. İkinci olarak da TC’nin ilk on yılında Kemalizmin toplumsal kabul yaratmayıp özellikle Kürt coğrafyasında isyanların gerçekleşmesi nedeniyle daha fazla ideolojik tahakküme ihtiyaç duymasındır. 1929 krizi emperyalist sermayenin kendi ülkesine çekilmesini zorunlu kılmıştır. Ermeni, Rum ve Yahudi mülkünü gasp ederek belli bir sermaye birikimi yapan Türk komprador burjuvazisinin devlet desteği olmadan yatırım yapacak kadar gücü yoktu. Komprador burjuvazinin sermaye birikimini

artırması için devletin ekonomiye müdahale etmesi zorunluymuştu. Diğer yandan emekçi halkın tepkisi ve öfkesi giderek artıyordu. Serbest Cumhuriyet Fırkası’nın mitinglerinde alanı dolduran kitle Kemalizmi korkutmaya yetiyordu. Hem sermaye birikiminin sağlanması hem kitlelerde biriken tepkinin önünün alınması hem de toplumun tüm üyelerinin Kemalizme tabiiyetinin sağlanması gerekiyordu. Kemalizm, bu sorunları aşmak için devletçiliği bir “ilke” olarak ortaya koydu ve sadece ekonomik değil ideolojik bir araç olarak da kullandı. Kemalist devletçiliğin özü Türk komprador burjuvazisi ve toprak ağalarını krizden korumak ve devlet eliyle ser-

ekonomik, siyasi ve ideolojik bir araç olarak kullanılması ilk akla gelenlerdir. Böylece ilk on yılda yaratılmayan resmî ideolojiye göre şekillenişin sağlanması yoluna gidilmiştir.

Kemalist ideolojinin doğrudan bir yansıması olarak bugün de devletçilik CHP ve reformist sol tarafından liberalizm karşıtı olarak tanımlanıyor. Kapitalizme karşı ezilen, sömürülen halkın çıkarınaymış gibi anlatılıyor; fakat ne liberalizm ne neoliberalizm ne de kapitalizm karşıtıdır. Devlet bir sınıfın diğer sınıfı ezme aracı olarak kapitalizmden bağımsız, sınıflar üstü bir yapıya sahip değildir. Bu gerçekliği de alt üst eden Kemalizm, 1920’leri ve 1930’lardaki devletçiliği “milli burju-

va yaratma” olarak çarpıtır. Oysaki diyalektik tarihsel materyalizm de bilimsel olarak ortaya koymuştur: devlet sınıfları değil, sınıflar devleti yaratmıştır. Kemalizm, kendisini Marksist görenleri böyle kör etmiştir. Devletçilik de kapitalizmin ekonomiye müdahale etme biçimlerinden biridir. “Bırakınız yapsınlar” denilerek devletin “küçültülmesinden”, ekonomiden elinin ayağının çekilmesini savunan, “devlet ticaret yapar mı?” diye küçümseyen liberalizm ve neoliberalizm döneminde de devlet her daim kapitalizmin hizmetinde olmuştur. ABD’de patlak veren kapitalizmin yapısal krizine dönüşen ve hâlâ atlatılmayan 2008 mali krizinde devlet gö-

reve çağrılmış, trilyon dolarlık yardım paketleriyle bankalar kurtarılmıştır. Devlet konjonktürel olarak ya da sermaye birikim modeline göre etkin ya da edilgen rol oynaması keyfine değil kapitalizmin ihtiyacına göre belirlenir. Ekonomik kriz dönemlerinde veya sermaye yatırımının riskli (nükleer enerji gibi) olduğu yatırım alanlarında devletin güvence olarak göreve çağrılması devletin sınıflar üstü olmadığını ifade eder. İşte devletçilik denilen uygulamanın ya da ekonomi politikasının ardına gizlenen gerçek budur. CHP ve reformist solun kamuculuğu da bundan ileri değildir. Dolayısıyla devletçilik ayrı bir sosyo ekonomik yapı olmadığı gibi özellikle bu sömürücü düzende emperyalist kapitalist düzenin çıkarlarına göre biçim alan bir güçlendirme politikasıdır.

Kemalizmin yeniden üretildiği, bunun da AKP karşıtlığı üzerinden yapıldığı bugünlerde devletçilik, kamuculuk sıfatıyla etkin bir şekilde kullanılıyor. Kamuculuğu tekrar tekrar dillendi-

ren AKP'nin özelleştirmelerine karşı (ki bu karşıtlık temsili oldukları sermaye grubunun rant payının azalmasından ve AKP'ye karşı siyasi koz olmasından ileri gelir) özelleştirilen kamu kurumlarının yeniden devlet tekeline alınması gerektiğini belirtiyor, kamucu iktidar vurgusu yapıyor. Özelleştirmenin alternatifi olarak devletçilik gösteriliyor. Öyle ki bunun halkın çıkarına olmasının da ötesinde sosyalist bir uygulama olduğunun altı çiziliyor. Özelleştirilen kurumlar devlet tekeline alınınca, sömürünün, işsizliğin, yoksulluğun, açlığın biteceği; kalkınmanın gerçekleşip herkesin zengin olacağı bir Türkiye rüyası yaratılmak isteniyor. Fakat devletçiliğin en yoğun biçimde uygulandığı yıllardan da bilinmektedir ki Türkiye rüyası çeşitli milliyetten ezilen halkımız için kâbus olmuştur. Her şeyden önce "kamu" terimi ile kast edilenin ne olduğu belirsizdir. Türkçe'de "halk" terimi ile karşılanırsa da Avrupa dillerinde "bütünlüğü" anlatmak için kullanılır. Dolayısıyla kamu sınıfa, ideolojiye, ekonomi politikasına, sosyo ekonomik yapıya göre anlam kazanan bir değişkenliğe sahiptir. Yarı sömürge, yarı feodal bir sosyo ekonomide kamuculuk ya da kamucu iktidar denildiğinde bunu kimin kullandığına bağlı bir anlam kazanır. CHP ve reformist solun kullandığı biçimiyle kamuculuktan ancak Kemalizme körlemesine tapma ve sömürü düzeni çıkar. Egemen sınıfların iktidarını alaşağı etmeyi hedefleyenlerin Kemalist kavramlara ihtiyacı yoktur. Onlar kendini doğrudan proletarya diktatörlüğü olarak ifade eder.

Kamuculuğa niteliğini veren, onu sosyalist ya da kapitalist yapan devletin hangi sınıfın elinde olduğudur. Türk komprador kapitalizmi ve toprak ağalarının hâkim olduğu bir ülkede kamuculuğun sosyalist olduğunu söylemek bir bilinç kırılmasıdır. Sömürüyü kamuculuk kisvesi altında geniş kitleye kabul ettirmek, ezilen halkları açıktan kandırmaktır. CHP ve reformist solun bu aymazlığı, seçim iklimine giren ülkemizde ihtiyaç duyulan kitle tabanı yaratmak gibi bir amacı da barındırıyor. Nasıl ki özelleştirmelerle sermayeye azami kâr ve artı değer sömürsü alanı yaratılıyorsa kamuculukla da bu doğrudan devlet eliyle yapılmaktadır. Kapitalizmin gönenç zamanlarında devlet sermaye birikimi önünde bir engel olarak görülür. Devasa oranda biriken sermaye kuralsızlık ve sınırsızlık ister, bürokrasinin engelinden rahatsız olur ve devletin "küçültülmesini" ister, ekonomiye müdahale etmesi en aza indirir. Tersî söz konusu olduğunda kapitalizm yapısal kriz yaşadığında can simidi misali devlete sarılır.

Yarı sömürge, yarı feodal bir sosyo ekonomide kamuculuk demek artı değer sömürsünün ve azami kârın ortadan kaldırılması demek değildir. Bunun tam tersidir. Engels, "Ütopik ve Bilimsel Sosyalizm" eserinde devletin ekonomiye müdahalesini ve her kamuculuğun sosyalist olmadığını şöyle açıklar: "Tröstlerle birlikte ya da tröstler olmadan, kapitalist toplumun resmî temsilcisi -devlet- üretimin yönetimini eninde sonunda üzerine almalıdır. Bu devlet mülkiyetine dönme zorunluluğu, önce büyük haberleşme ve ulaştırma kurumlarında -posta, telgraf ve demiryolları- duyulmuştur... Almalıdır diyorum çünkü üretim ve dağıtım araçları gerçekten anonim ortaklıklarla yönetilemeyecek kadar gelişince ve bundan ötürü, devletleştirilmeleri ekonomik bakımdan kaçınılmaz olunca (...) toplumun kendisinin bütün üretken güçlere el koymasına doğru bir ilk aşamaya ulaşma söz konusudur. Ama son zamanlarda, Bismarck sinai kurumların devletleştirilmesine giriştiğinden beri, her türlü devlet mülkiyetini (...) sosyalistliğe özgü ilan eden zaman zaman uşaklığa doğru yozlaşan, bir çeşit düzmece sosyalizm doğdu." Engels bu analizinden sonra "Napoleon ve Metternich'i sosyalizmin kurucuları arasında saymak gerekti" der. İşte CHP ve reformist solun savunduğu kamuculuk böyle "düzmece sosyalizmdir." CHP bunu devletçilik söylemiyle Kemalizm "ilkesini" kullanarak yaparken (ki amblemindeki altı okun biri devletçiliği temsil eder), reformist sol "kamuculuk" kavramıyla daha dolaylı bir yol seçmiştir. Reformist solun bu "utangaçlığı" CHP ile arasındaki farkın silikleşmesinin daha fazla göze batmasını istemesidir. Kuşkusuz bundan daha tehlikeli olan sosyalizm adına konuşarak kitlelerdeki AKP karşıtlığının düzen karşıtlığına dönüşmesini engelleyip kitleleri düzen içinde tutma çabasıdır. Bu nedendir ki reformizmin kitlelere kamucu iktidar dediği "düzmece sosyalizmi" vadedebilir; fakat ezilen yoksul halkın düzmececiğe değil, Rusya'da Lenin ve Stalin, Çin'de Mao önderliğinde yaşanan sosyalizme ihtiyacı vardır.

MLM'ler açısından kitlelere Demokratik Halk Devrimi, sosyalizm ve komünizmi hatırlatmak ve sömürücü düzeni teşhir etmek temel görevdir. Proletarya ve ezilen tüm diğer kesimleri kamuculuk değil kamulculuk (komünizm) kurtaracaktır. Reformizm "uşaklığa uzanan yozlaşmadan" kendini kurtarabilirse işte o zaman Kemalizm "ilkeleri" yerine komünizmin ilkelerine sarılacaktır.

Hiranur Vakfı'ndaki çocuk istismarı davasında yayın yasağı kararı

HABER MERKEZİ- Hiranur Vakfı'nda 6 yaşında evlendirilerek yıllar boyu sistematik istismara uğrayan H.K.G'yi evlendiren Hiranur Vakfı kurucusu olan babası Yusuf Ziya Gümüşel ve evlendirildiği istismarcı Kadir İstekli'nin tutuklu, anne Fatma Gümüşel'in ise tutuksuz olarak "zincirleme şekilde çocuğun nitelikli cinsel istismarı" suçundan yargılandığı davanın ilk duruşması Anadolu Adliyesi 2'nci Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü.

Duruşma başlamadan salon önüne barikat kuran polis, basın emekçilerinin ve izleyicilerin salona alınmayacağı yönünde kendilerine sözlü talimat verildiğini söyledi. Keyfi karara tepki gösteren avukatlar duruşmaların aleni olduğunu ve herkesin izleyebileceğini, şayet böyle bir karar varsa kendilerine tebliğini istedi.

Güvenlik ve polis avukatları provoke etmeye çalışırken, cemaat ve tarikat üyeleri de provokasyon çıkarmaya çalıştı. Yaşanan arbedenin ardından izleyici ve avukat sayısının çokluğu nedeniyle duruşma daha büyük bir salona taşındı, basın emekçileri de salona geçti.

Duruşma çok sayıda baronun katılma talebinin alınmasıyla başladı. Avukatlar bunun usulsüz olduğunu ifade ederek önce iddianamenin okunması ve SEGBİS kaydının açılması gerektiğinin altını çizdi. Mahkemenin usul esaslarına uymadığını vurgulayan çok sayıda baro temsilcisi, iddianame okunmadan ve SEGBİS kaydı açılmadan müdahillik talebinde bulunmayı reddetti.

Avukatların ısrarı sonucu SEGBİS kaydı açıldı ve iddianame okundu. Davanın sanıklarından H.K.G'nin annesi Fatma Gümüşel, hasta olduğuna ilişkin rapor vererek duruşmaya katılmadı.

Duruşmaların gizli yapılacağına dair endişelere de dikkat çeken avukatlar, bu davanın aleni bir şekilde, kamuya açık görülmesi gerektiğinin altını çizdi.

Duruşma, demokratik kitle örgütlerinin katılma taleplerine ilişkin beyanlarıyla devam etti. Bazı avukatların cemaat ve tarikat yapılanmalarındaki istismar olaylarının sistematikliğine dikkat çekmesi üzerine, AKP'li avukatlar "Biz bu meseleyi siyaset üstü olarak görüyoruz" dedi ve kadın ve çocuk hakları savunucularını İslam düşmanlığıyla suçladı.

Fatma Gümüşel'in avukatı Fatih Atalay, duruşma başından beri mahsumiyet karinesinin ihlal edildiğini, müvekkillerinin peşinen mahkûm edildiğini ve her türlü hakarete maruz kaldığını öne sürdü. Katılma talebinde bulunan avukatların İslama ve Müslümanlara kin kustuğunu söyleyen Atalay, "Bin yıldır Müslüman olan Türk toplumunun yaşadığı Anadolu coğrafyasının İslamlaşmasında büyük katkısı olan cemaatlere hakaret eden kişilerin müdahillik taleplerinin reddinin gerektiğini düşünüyorum" ifadelerini kullandı.

Salonda bulunan çok sayıda avukat sanık avukatlarının beyanlarına tepki gösterirken, mahkeme "Onlar sizi dinledi, siz de onları dinleyeceksiniz" diyerek sanık avukatlarını korudu. Atalay, baroların katılma talebinin "tribünlere oynamak" olduğunu öne sürdü ve Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı hariç tüm katılma taleplerinin reddini talep etti.

Sanık avukatları Ziya Engin Kartal, Bulut Müslüm Gezer ve Mehmet Okatan da bakanlık haricindeki müdahillik taleplerinin reddini ve duruşmaların kapalı görülmesini istedi.

MAHKEME SANIK AVUKATLARININ TALEPLERİNİ KABUL ETTİ

Savcılık da sanık avukatlarının taleplerini tekrarladı.

Mahkeme heyeti, sanık avukatlarının tüm taleplerini kabul etti ve davaya yayın yasağı getirdi. Duruşmaya 16.30'a kadar ara veren mahkeme, salonun boşaltılması talimatını verdi. Avukatlar karara alkışlar ve "Siz de bir gün yargılanacaksınız, utanın kendinizden" ifadeleriyle tepki gösterdi. Duruşma 27 Şubat'a ertelendi.

NEOLİBERAL TARIM POLİTİKASI VE HALKA DAYATILAN AÇLIK DÜZENİ

Son 2 yıllık süreçte halkın en can yakıcı sorunu enflasyon ve buna bağlı olarak dayanılmaz hale gelen hayat pahalılığı olmuştur. Hâkim sınıflar emekçileri soyma yöntemi olan enflasyonun sürekli yükselmesine neden olan politikalarla krizin faturasını halkın omuzlarına yıkmayı başarmıştır. Bu sayede kendileri kârlarına kâr katmaya devam ederken yoksul halk krizi iliklerine kadar yaşamaktadır. İğneden ipliğe her ürün zamlanırken kuşkusuz ki halkı en çok zorlayan başlık gıda enflasyonudur. TÜİK rakamlarına göre yüzde 100; gerçekte ise yüzde 200'ü aşkın gıda enflasyonu ile Türkiye bu ligde dünyada ilk üçün içindedir. Gıda enflasyonu Türkiye'de genel enflasyonun çok üzerinde seyretmektedir. Peynirden

süte, domatesten bibere kadar en temel gıda ürünleri dahi yapılan fahiş zamların ardından emekçiler açısından adete lüks haline getirilmiştir. Yoksul sofralarda eksik olmayan soğan, patates gibi sebzeler bile rekor fiyat artışlarına uğradığından yanına yaklaşılmaz hale gelmişlerdir. Geçmişte anca ayda bir sofralara konabilen etin kilosu 200 lirayı aştığından yoksullar için artık tamamen ulaşılamaz olmuştur. Yoğurt-peynir- et gibi protein kaynağı besinler artık yoksul sofralarını terk etmiş durumda. Gıda enflasyonunu yaratan emekçileri, açlığa mahkûm eden bizzat sistemin kendisidir. Uygulanan neoliberal tarım politikası ile kompradorların ve emperyalist tekellerin cebini daha çok doldurmak adına köylü üretmez hale getirilmiş, yerli tarım bile tasfiye edilmiştir. Ülke emperyalist gıda tekellerinin pazarı haline getirilmiştir. Tarım ve hayvancılıkta dışa bağımlılığın kaçınılmaz sonucu ise gıda enflasyonu olmaktadır. Yani hâkim sınıfların neoliberal tarım politikalarının bedelini tüm toplum açlıkla, yetersiz ve sağlıksız beslenme ile ödüyor.

Neoliberal sermaye birikim modeli 1980'li yıllarda ithal ikameci birikim politikalarının tıkanması ile oluşan krizi aşmak adına emperyalistler tarafından devreye sokulmuştur. Neoliberal model, emperyalistlerin yarı sömürge ülkeleri sınırsız ve kuralısızca talan etmesine dayanıyordu. Emperyalistler dünya halklarını daha çok

sömürüp yarı sömürgelerden kaynak ve zenginlik transferlerini büyüterek krizlerini aşmaya çalışıyordu. Neoliberal modelin temel sac ayaklarından birisi yarı sömürgelerde küçük üreticinin, köylünün üretmez hale getirilmesi ve tarımda ithalatın önündeki engellerin kaldırılması gerekiyordu. Emperyalistler bu şartları yarı sömürgelere zaman zaman baskı uygulayarak zaman zaman "havuç" uzatarak sağladı. Yarı sömürgelerin IMF-AB'den kredi alabilmeleri için tarımı tasfiye edecek politikaların uygulamaya sokulması şart koşuldu. Diğer yandan, emperyalistler neoliberal model kapsamında emek-yoğun sektörleri yarı sömürgelere taşıırken bunun karşılığında bu ülkelerden tarımda dışarıya bağlı hale gelecek

adımların atılması istendi. Emperyalistler hedefine ulaşmıştır. Bugün birçok yarı sömürgede uygulanan politikalar sonucu tarımsal nüfus hızla erimiş, köylü üretimin dışına itilmiş, bu ülkeler emperyalist gıda tekellerine bağımlı hale gelmiştir. Birkaç adet emperyalist tekel, dünya çapında, gıda pazarında mutlak hâkimiyet kurmuş durumda.

Ülkemizde de emperyalistlerin talebi doğrultusunda tarım ve hayvancılığı tasfiye etmeye yönelik neoliberal politikalar, '90'lı yılların sonunda başlatılmış, AKP'nin iktidara yerleşmesinin ardından bu siyasete hız verilmiştir. Tüm bu süreç boyunca hâkim sınıflar, köylüyü üretimden koparmak adına saldırgan bir siyaset izlemişlerdir. Bu kapsamda atılan en önemli adım, tarımda ithalatın önündeki tüm engellerin peyderpey kaldırılarak küçük üreticinin tamamen korumasız bırakılması olmuştur. Gümrüklerin tamamen sıfırlanmasıyla birlikte kü-

çük üreticiler emperyalist tekellerle yıkıcı bir rekabete sokularak iflasa sürüklenmiştir. Diğer taraftan tohum, gübre gibi tarımsal hammaddeleri üreten yerel tesislerin kapatılması ve bunların dışarıdan ithal edilmeye başlanması da köylünün üretim masraflarının sürekli artmasına neden olmuştur, olmaktadır. Son 25 yıllık süreçte köylüye verilen üretim desteği istikrarlı bir şekilde azaltılırken, gübre-tohum, benzin vd.lerine büyük zamlar yapılmıştır. Örneğin, sadece geçtiğimiz yıl gübre fiyatları yüzde 500 civarı artmıştır. Üretim masrafları bu şekilde sürekli artarken, köylüler ürünlerini maliyetlerinin çok altında satmaya zorlanmıştır, zorlanmaktadır. Tüccar-komprador kapitalistler ve TMO vasıtasıyla devlet, tarım ve hay-

olması bu durumun kanıtıdır. Zarar ettirilen, üretilmesi yasalarla engellenen köylüler hayatta kalmak adına toprakları ekmemeyi tercih ediyor. Türkiye bugün neoliberal politikaların sonucu olarak tarımda tamamen dışa bağımlı hale getirilmiştir. Geçmişte ihraç edilen ürünler dahi bugün ithal edilmeye başlanmıştır. Bugün buğdayın anayurdu olan Anadolu'da buğday üretimi bitirilmiş; saman dahi ithal edilmektedir. Küçük çiftçinin, köylünün üretmez hale getirilmesinin ardından gıda piyasası tamamen emperyalist tekellerin ve onların uzantıları olan kompradorların eline geçmiştir. Birkaç adet komprador ticaret şirketi emperyalist tekellerden satın aldığı ürünleri içeride fahiş fiyatlarla satarak büyük kârlar elde etmektedir.

Burada reformist kesimlerin tarımın bitirilmiş olmasını ve bu nedenle ortaya çıkan gıda enflasyonunu "AKP'nin beceriksizliğine" ve "kötü yönetimine" bağlayan söylemlere de bir parantez açmak gerekir. Bu tür söylemlerin sistemi aklamaya çalışmaktan öte bir anlamı yoktur. Birbirine karşıt sınıflara bölünmüş olan sınıflı toplumda, toplumun tüm üyelerini kapsayan ortak çıkarlar söz konusu olamaz. Bir avuç burjuva ile toplumun ezici çoğunluğunu oluşturan proletarya ve diğer emekçi sınıflar arasındaki çelişki uzlaşmaz niteliktedir.

Mevcut iktidar izlediği 20 yıllık tarım politikası ile temsil ettiği sınıfların yani komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının çıkarlarını hayata geçirmiştir. Yukarıda vurguladığımız gibi köylünün üretimin dışına itilmesi ve piyasanın emperyalist tekellerle onların iş birliği "aracı" kompradorların eline bırakılması, hâkim sınıfların tüm kliklerinin üzerinde uzlaşmaya vardığı bir amaçtır. AKP, köylüye azgınca saldırıp üretimden silerek, yerli tarımı tasfiye ederek emperyalistlerle kompradorların önüne koyduğu bu görevi mükemmel bir şekilde yerine getirmiştir. Yani yerli tarım sektörü, AKP'nin beceriksizliği, kötü yönetimi nedeniyle değil, bilinçli bir politik tercihle tasfiye edilmiştir. CHP ve taffesinin de AKP'ye dönük "tarımı bitiriniz" eleştirilerinde halkı kandırarak kendilerini aklamaya çalışmaktan öte bir anlam yoktur.

vancılık ürünlerini köylüden çok ucuza alıp şehirde fahiş fiyatlarla halka satıyor. Kompradorlar kârlarına kâr katarken köylüler göz göre göre iflasa sürükleniyor. Bu adımların yetersiz kalması halinde hâkim sınıflar köylüyü üretimden koparmak adına yasal düzenlemeler yaparak üretim yasakları getirmekten de geri durmamıştır. Bunun son örneği tütün üretimine ve satışına getirilen yasaklar olmuştur. AKP-MHP bloku emperyalist tekellerin talebi doğrultusunda köylülerin tütün üretimini hapis yasağı tehdidiyle engellemeye çalışmaktadır. Son 20 yıllık süreçte yerli tohum üretimi gibi birçok başlıkta yasaklar getirilerek köylüler sopa zoruyla üretimin dışına itilmeye çalışılmıştır.

Sonuçta hâkim sınıfların tarımı tasfiye etmeye dönük neoliberal politikalarının bugün büyük oranda başarıya ulaştığını rahatlıkla söyleyebiliriz. Son 20 yıllık süreçte tarımsal nüfusun ve ekilebilir arazilerin yarı yarıya azalmış

Faşist Kliklerin Vizyon Belgeleri:

YÜZYILLIK İNKÂRIN TAAHHÜDÜ VE KÖKENLERİ – I

Faşist diktatörlüğün Kürt meselesinde “terör” söylemleriyle şovenizmi köpürterek bu sorun karşısında kitleleri egemenlerin safında birleştirme politikaları sürerken, kitleler bilinç bulanıklığı ile sorunun gerçek niteliğini, meşruiyetini kavramakta zorluk çekmekte, şovenizme teslim olmaktadır. Oysa Kürt meselesi derin tarihsel kökleri olan ve bugün dört ülkeye dağılmış 45 milyondan fazla nüfusa sahip bir ulusun yaşadığı köklü bir meseledir. Bu bakımdan “Cumhuriyetin 100. Yılı” tartışmaları bağlamında bu mesele ilgili temel tarihsel gerçekliklerin ortaya konması ve geniş kitlelerin bu temelde bilinçlendirilmesi büyük bir önem taşımaktadır.

Osmanlı'nın yıkılışı sonrası kurulan Türk devleti 100. yılını geride bırakırken faşist klikler arasında “tutum”lar üzerinden kendisini gösteren bir mücadeleye tanık olduk. AKP'nin başını çektiği faşist klik “Türkiye Yüzyılı” tanımlaması yaparken, CHP ise “İkinci Yüzyıl Vizyonu” olarak yarışa dahil oldu. Bol vaatli, “yerli-milli” söylemlerin boca edildiği tutum belgelerinde hamasi söylemlerin yanı sıra egemen sınıfların geleceğe dair politikalarının ne olacağını anlamak mümkün. Bahse konu tutum belgelerini Kürt meselesi bağlamında değerlendirmek, 100 yıllık inkârı anlamak adına kuşkusuz önemlidir.

100 yıllık inkâr her iki faşist kliğinde vizyon metinlerine yansıyor. 100 yıldır inkâr edilen, yok sayılan, imhası hedeflenen ve ağır bir asimilasyon politikasına tabi tutulan Kürt ulusuna dair vizyon belgelerinde herhangi bir söylem yok. Hatta bu belgelerde “Kürt” adı dahi geçmiyor. Bu da açık olarak “düşünmezsen böyle bir sorun yoktur” diyerek Kürt meselesinde alınan egemen tavrın sürdürüldüğünü gösteriyor. Dolayısıyla belgelerde Kürdün adı yok. Bu inkârın esas zemini bugün her iki faşist kliğin de sıkıca sarıldığı resmî ideoloji ile ilgilidir. Her iki faşist klik de bu ideolojik koda sadık kalacaklarını, tekçi tutumu savunacaklarını bir kez daha taahhüt etmiş oldular.

İNKÂRIN KÖKENLERİ VE ASİMİLASYON POLİTİKALARI

Her iki faşist kliğin de aynı inkâr politikasında buluşmasının, Kürtlerin ulusal, kolektif haklarını gasp etmesinin yine Kürt ulusal mücadelesini “terör” derekesinde ele alarak yaklaşmasının TC devletinin tarihsel kodlarıyla dolaylı bir ilişkisi vardır. Faşist Kemalist diktatörlüğün inşasının temelinde azınlık milliyetlere dönük katliam ve soykırımlar olduğunu biliyoruz. İttihat ve Terakki'den alınan soykırımcılık 1920'ler sonrası Kürt ulusuna dönük acımasız katliamlarla sürdürülmüştür. Bir taraftan katliamlar hayata geçirilirken diğer yandan ise “Kürt” diye bir ulusun olmadığı, bilinmeyen bir dil konuştukları üze-

rinden de bir propaganda devreye konulmuştur. Şark Islahat Planı'nda bu politika, “Fırat garbındaki vilayetlerimizin bazı akvamında dağınık bir surette yerleşmiş olan Kürtlerin Kürtçe konuşmaları behemahal men edilmeli ve kız mekteplerine ehemmiyet verilerek kadınların Türkçe konuşmaları temin olunmalıdır” (Madde 16) ifadeleriyle resmîleştirilmiştir. Güneş Dil Teorisi gibi bilimsellikten uzak teoriler de yine bu dönem içerisinde tüm dillerin Türkçeden geldiğini ispatlamak için ortaya atılmıştı.

Dolayısıyla Kürt meselesinde izlenen devlet politikalarının en etkin uygulananının zora dayalı asimilasyon olduğunu belirtmek gerekir. Faşist kliklerin kendi arasındaki politik farklılıklara bağlı olarak şiddeti ve uygulanma biçimleri değişse de zora dayalı asimilasyon genel çizgileri itibarıyla değişmeden bugüne kadar sürdürülmüştür. Denilebilir ki zora dayalı asi-

milasyonla bir yandan Kürtlerin egemen Türk ulusunu benimsemesi hedeflenirken diğer yandan Kürt ulus gerçeğinin inkârının da zemini oluşturulmuştur.

Kürt ulusuna yönelik zora dayalı asimilasyon politikalarının kökeni Osmanlı'nın son dönemlerine dayansa da bu politika “tekçi ulus-devleti” yaratma amacına paralel olarak faşist Kemalist diktatörlüğün kuruluş döneminde büyük bir ivme kazanmıştır. Osmanlı'nın İttihat Terakki paşalarının ve bürokratlarının kuruluşunda yer aldığı faşist diktatörlük, coğrafyamızda yaşayan Kürt, Arap, Laz ve çeşitli milliyetleri Türkleştirmek ve bir Türk ulus-devleti inşa etmeyi esas aldı. Bu hedef 1924 Anayasası'nın da

inkârın bir diğer yönü de Kürtlerin ulus olma yeterliliğinde olmadığına dair görüşlerdir. Bu görüşler faşist Kemalist diktatörlüğün kalemler tarafından bir dönem politikası olarak benimsenmiş ve uygulanmıştır. Faşist diktatörlük bu dönem içerisinde profesörlerden, dil bilimcilere, tarihçilere kadar genişçe bir alanda Kürtlerin nasıl ulus olamayacağına dair çalışmalar yaptırmış deli saçması teoriler ortaya atılmıştır.

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya şafak revizyonistlerince de benimsenen bu görüşe şöyle karşı çıkar: “Kürtlerin bir millet oluşturmadığını ileri süren tez, besbelli ki baştan sona saçmadır, gerçeklere aykırıdır ve pratikte de zararlıdır. Zararlıdır çünkü, böyle bir tez, ancak ezen, sömüren ve hâkim milletlerin hâkim sınıflarının işine yarar. Onlar böylece ezilen, bağımlı ve uyruk milletlere uyguladıkları milli baskıyı ve zulmü, kendi lehlerine olan bütün imtiyazları ve eşitsizliği haklı çıkaracak bir gerekçe bulmuş olurlar. Böylece proletaryanın, milletlerin eşitliği uğruna, milli baskıların, imtiyazların vs. kalkması uğruna yürütmesi gereken mücadele suya düşmüş olur. Milletlerin kendi kaderini tayin hakkı suya düşmüş olur.” (İbrahim Kaypakkaya, *Bütün Yazıları, Türkiye'de Milli Mesele, s. 224, Umud Yayıncılık*)

Kuruluşundan itibaren Türk hâkim sınıflarının anlayışına damgasını vuran “tek millet, tek dil ve tek vatan” anlayışı Kürt ulusal mücadelesini süngüyle bastırmayı ve zora dayalı asimilasyon politikalarıyla Kürt ulusal kimliğini yok etmeyi amaçlayan Şark Islahat Planı'nda cisimleşmiştir. Lozan'da emperyalistler, Kürtleri çeşitli devletler arasında parçalamış Türk devletiyle birlikte Kürt ulusunun özgürce ayrılma hakkını gasp etmiştir. Sonrasında gelişen Kürt isyanlarının katliamlarla bastırılmasını takiben Eylül 1925'te yürürlüğe konulan Şark Islahat Planı, faşist diktatörlüğün Kürt ulusunu inkâr ve imha etmesinde ve resmî ideolojinin güçlendirilmesinde önemli bir dönemeç noktası olmuştur.

(Devam Edecek)

Kurtuluş İçin Tek Çare D

MLM teorinin evrensel doğrularını kavramak ve bunu yaşadığımız topraklara uyarlamak biçimindeki yöntemin bir kenara bırakıldığı ve “işime ne gelirse o” ilkesinin geçer akçe olduğu, eklektizm tanrısının pervasızca kurulduğu bir dönem yaşıyoruz. Devrimin niteliği ve stratejisi, strateji sorunları konusunda da benzer bir durum söz konusu. Devrimci savaş ayrıştırma, saflaştırma gibi teori ve strateji sorunları üzerinde yoğunlaşma yeteneğine sahiptir, dolayısıyla bugünkü Türkiye gerçekliği özünde devrimci savaşın geri olduğu, gerilediği tüm toplumlar için geçerlidir. Siyasal iktidar, demokrasi, özgürlük, komünist parti gibi kavramlar gene kullanılmakta fakat siyasal iktidar denilince “AKP-MHP faşist blokunun gitmesi”, demokrasi denilince “parlamentonun varlığı ve parlamentoda temsiliyet gücü”, özgürlük ise zorunluluğun kavranması ve değiştirilmesi dışında “yasal düzenleme ve kazanımlar” olarak anlaşılmaktadır. Kürt ulusunun, Aleviler ve diğer ezilen inanç gruplarının, kadınların, başta işçi sınıfı olmak üzere çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının kurtuluşu eskimiş, köhneleşmiş ve çürümüş sınıfların ve onların devletin yıkılmasından geçer. Kompador bürokratik ve büyük toprak ağalarının faşist klikleri arasında derinleşen çatışma birinden birinin egemenlik çatışmasıdır. Seçimler ve parlamento Kürt ulusunun, ezilen inanç grupları ve kadınların, işçiler ve diğer halk katmanlarının derdine çare, yarasına merhem yeri değil, faşist klikler arasında süren egemenlik çatışmasının araçlarıdır. Egemen sınıflar iktidar çatışmasında ezilenlere ihtiyaç duydukları için sandık kurmakta, seçimlere gitmektedir. Ezilenleri sandık, seçim ve parlamento merkezli bir yoğunlaşmaya doğru iten diğer bir etken ise devrimci, demokrat, Kürt yurtsever güçlerdir. Nesnel durumun devrimci dalganın yükselişi için elverişli koşullar sunduğunu, fakat öznel güçlerin zayıflığından kaynaklı bu elverişli durumun gereğince değerlendirilemediğini söyleyebiliriz. Bu çelişki öznel güçlerin devrimci bir çizgide ısrarlı, kararlı mücadelesiyle çözülebilirken bu güçler düzen içi rüzgâra kapılmış durumdadırlar. Bu ve benzer gelişmelerin bulunduğu, bu özgün süreçte Kurtuluş İçin Tek Yol Demokratik Halk Devrimi kampanyasını başlatmış bulunuyoruz.

Devrim hedefini somutlaştırmak ve devrim için Komünist Hareketi Bol-

şevik ilkeler temelinde örgütlemek ve merkezi görevimiz doğrultusunda güçlendirmek üzere başlattığımız kampanyayı kavramak, uygulamak ve daha yüksek düzeyde kavramak biçiminde bir görevimiz bulunmaktadır.

İçinde olduğumuz koşullar ve genel durumumuz bu içerikteki bir kampanyanın çok güçlü bir ihtiyaç olduğunu göstermektedir. Kampanyamızın hedeflerini ve çalışma biçimlerini inceleyip ve neler yapabileceğimizi belirleyerek olanca yaratıcılığımızla bir kampanyaya çalışması yürütmeliyiz.

Kampanyamızın temelinde vurguladığımız gibi, ilkelerimizi kavramak ve kolektifimizde, onun tüm birimlerinde, çalışmamızda, özetle kendimizde somutlaştırarak hayata geçirmek anlayışı olacaktır. Bunu somut biçimde devrimimizin programını temel alan bir çalışma ile gerçekleştireceğiz. Kampanyamız devrimimizi açıklayan, yayan bir içerik taşıyacaktır. Çünkü somut koşulların somut tahlili olarak devrimimizin kitlelere taşınması temel görevimizdir. Komünist Hareketimizin ilkeleri ve çalışma tarzı devrimimizin ihtiyaç duyduğu örgütlenme ve çalışmalarla uyumludur. Çünkü İbrahim yoldaş tarafından belirlenen bu ilkeler devrimimizin ve komünist bakış açısının ilkeleridir. Devrimimiz ancak bu ilkeler kavrandığında ve uygulandığında başarıya ulaşabilecektir. Devrimimizin niteliği, Komünist Hareketimizin ilkeleri ve çalışma tarzı; işte çalışmalarımızın içeriği budur.

KOŞULLAR DEVRİMLER LEHİNEDİR

Kampanyamızın hangi koşullarda gerçekleşmekte olduğu kitlelere doğru siyasetle gidebilmemiz için belirleyicidir. Somut koşulların tahlilini içermeyen hiçbir çalışma komünist bir nitelik kazanamayacağı gibi kitlelere de hitap edemez. Koşulların incelenmesinin dönemsel olduğu kadar sürekli bir görev olduğunu unutmadan, burada genel olarak sunacağımız tablo içindeki gelişmeleri sürekli olarak izlemek gerektiğini tüm yoldaşlarımız bilmelidirler.

Dünyadaki ekonomik ve politik gelişmeler egemenlerin aleyhine olmak üzere yeni olaylara ve durumlara gebe dir. Rusya'nın Ukrayna işgalinde somutlaşan emperyalist devletler arası gerilim, başta Çin olmak üzere çeşitli emperyalist devletlerin (ABD, Fransa, Almanya gibi) savun-

ma harcamalarını artırma kararları ve özel olarak Çin'in, Fransa'nın ve hatta Almanya'nın olası bir savaşta farklı biçimlerde söz etmeleri ile birlikte ciddi bir boyut kazanmıştır. Halihazırda bir “savaş durumu” tespiti yapmasak da gerilimin bu yönde yükseldiği açıktır. Kapitalist ekonomik dünya sisteminin içine girmiş olduğu krizden kaynaklanan bu devletler arası gerilim, söz konusu krize koşut biçimde var olmaya devam edeceği gibi yayılacaktır da. Bir kez daha emperyalist dünya sistemi dünya halklarına sömürü ve talandan başka, gene bunların bir sonucu olarak haksız savaşlar sunmaktadır. İşgal ve talan amaçlayan bu savaşlar haksız savaşlardır. Bütün bu savaşlara karşı ancak halkların kendi kurtuluşları için savaşmalarıyla karşı konabilecektir.

Bu savaşlar gerek işgaller biçiminde gerekse de egemen, sömürücü devletlerin ve bunların temsil ettikleri dünya tekellerinin çıkarlarının çatışmasından doğan devletler arası savaşlar biçiminde gerçekleşmekte ya da gerçekleşme potansiyeline sahiptir. Hepsi sonuç olarak milliyetçilikle beslenen bu savaşların halklar lehine olmadığı tarihsel olarak ispatlıdır. Komünistler kendilerini sömüren ve kendilerine zulmeden iktidarlara karşı halkların ve ezilen ulusların ezen ulus egemenlerine karşı verdikleri dışındaki savaşların egemenlerin savaşları olduğunu ilan eder ve bu savaşlara karşı halkları bunları tam aksi olan ve iç savaş olarak beliren kendi savaşlarını vermeye çağırırlar. Önümüzdeki yıllar bu çağırının somut anlamlar kazanacağı yıllar olmak üzere gelişmektedir.

2007'de başlayıp 2008'de adı konan çöküşten itibaren emperyalist-kapitalist sistem esasen aşırı üretim dediğimiz bir ekonomik kriz yaşamaktadır. 2008'den 2011'e kadar süren durağanlıktan sonra, uygulanan genişlemeci para politikasının sonucu olarak “yalancı bahar” yaşansa da günümüzde hiçbir şeyin düzelmediği, durumun daha kötüye gittiği anlaşılmıştır. Şimdiye kadarki görece durağan veya istikrarlı dönem geri dönmek üzere sonlanmış, neoliberal politikalarla halkların hemen her türlü kazanımına, hakkına yarılan saldırılarla ömrünü uzatmayı başarmış kapitalizm gene halklara sadece daha yoğun sömürü ve nihayet savaş sunan bir nitelikte olduğunu göstermeye başlamıştır.

Görece istikrarlı dönemde de sa-

vaşlar, gerilimler oldu elbette; fakat bunlar ekonomileri sarsacak düzeydeki veya nitelikteki savaşlar değildi. Esasen egemen devletlerin kışkırtmalarına dayanan (Balkanlar, Kafkasya ve Afrika'daki kimi savaşlar) ve bir ölçüde de devrimci savaşlara (Peru, Türkiye, Nepal, Hindistan, Sri-Lanka'da komünistler ve devrimci ulusal hareketlerin savaşları) karşı verilen savaşlardı. Günümüzde gündeme gelebileceğine dikkat çektiğimiz savaşlar ise doğrudan emperyalist devletlerin savaşlarıdır. “Tek kutuplu dünya” denen ve ABD'nin “tek süper güç” olarak tanıdığı dönemin sona erdiğini kabul eden burjuva ideologlar hem Çin'in “devasa yükselişi”ne hem de Avrupa'daki kimi devletlerin ve Rusya'nın uluslararası paylaşımlarda yeni konumlar aldıklarına ve bu konumlarını güçlendiren politikalar benimsediklerine dikkat çekmektedirler. Dün bu uluslararası güçlerin “uyumundan” ve dolayısıyla da “tarihin sonundan” söz edenler ezilenleri isyana sürükleyecek krizler dönemine girdiğimizi de nükleer savaş olasılığından da çekinmek gerektiğini ileri sürmektedirler!

EMPERYALİZMİ PARÇALAMAK İÇİN HALK SAVAŞINDA BİRLEŞELİM

Kapitalist sistem hiçbir zaman tek merkezli ya da tek kutuplu bir dünya inşa edememiştir ve edemez de. Onun eşitsiz gelişim yasası bu yasanın dinamiği olan kâra dayalı anarşik üretim tarzı buna izin vermez. Geçici bir dönemde gerçekleştiği iddia edilen “tek kutupluluk” aslında Rus sosyal emperyalizminin yıkılmasıyla oluşan belirsizliğin neden olduğu bir yanılsamaydı. Hem Rusya alt yapısını koruyordu hem de Avrupa, Japonya, Çin açık bir karşıtlık oluşturmasalar da “kendi çıkarları” doğrultusunda var olmayı sürdürüyorlardı. “Süper güç” yanılsamasının darbe yediği her an farklı emperyalist devletlerin de nüfuz alanlarını genişletmeleri için objektif bir neden olmuştur. Bugün Suriye'de Rusya'nın varlığı, Hindistan ve Pakistan'da Çin endişesi, Afrika'da ve Güney Amerika'da gene Çin operasyonları ve nihayet “Bir Kuşak Bir Yol” projesi ile Çin'in geniş bir alana yaymaya başladığı etkinliği bunların bir sonucudur...

Günümüz dünyasında emperyalist devletler yer yer savaş gerginliği de yaşamak üzere farklı kutuplar-

Demokratik Halk Devrimi

da hareket eder durumlar ve kriz koşulları bunu derinleştirmekte, uzlaşmazlık eğilimlerini sivri haldedir. Belli başlı kutuplar ABD ve İngiltere'nin yer aldığı kutup ile Çin ve Rusya'nın yer aldığı diğer kutuptur; bununla beraber Almanya, Fransa, Japonya, İtalya, Kanada gibi devletler de bu sürecin esaslı parçaları olarak etkin roller almakta ya da ciddi potansiyeller taşımaktalar... Dünya üzerinde son dönemde Pasifik öne çıkmakla birlikte Ortadoğu, Kafkasya, Güney Amerika gerginliklerin yaşandığı merkezler olmayı sürdürmektedir. Bu da somut savaş olasılıkları nedeniyle hazırlıklı olmamız gerektiğini gösterir... Emperyalistler her geçen dönem daha yoğun saldırılara zorunlu kalmaktadır. Savaş olasılığı bunlardan en önemlisi veya en ciddisidir. Devrimimizin emperyalizme karşı karakteri bu savaş olasılığını da bertaraf etmek üzere değerlendirilmelidir. Ajitasyon ve propagandada bu gerçekliği halklar için büyük tehlikelerden biri olarak anlatmak, vurgulamak görevlerimizden biri olacaktır. Yarı sömürge bir devlet olarak TC bu ekonomik ve siyasi koşullarda en ağır yükleri yüklenenecek yoksul ve göbekten bağımlı bir ülke olmanın hemen tüm sıkıntılarını yaşayacaktır. Devrimimizin içeriğini anlamak ve açıklamak bakımından bu görev belirleyici düzeydedir.

Tüm dünyada ekonomik krizin derinleşerek halkları yoksulluğa iteceği ve halkların devrim yönündeki güçlenen eğilimlerini bastırmak üzere egemen devletlerin uluslar arasındaki gerilimleri kaşıyacağı şimdiden öngörülebilmektedir. Halklar arasında düşmanlıklar yaratmayı kendi çıkarları bakımından belirleyici politikalarından biri olarak kabul eden ve uygulayan emperyalistlerin yerli iş birlikçileri onunla bu konuda da tam bir uyum içinde hareket etmekte. Dünyanın farklı bölgelerinde bu politikaların iş birliği yerli uşaklarca tereddütsüz uygulandığına çokça tanık olunmaktadır. Bu objektif durum devrimimizin güçlü potansiyelini açığa çıkartmak bakımından sürekli incelenmeli ve konu edilmelidir.

HALK İÇİN SAVAŞIMIZI BÜYÜTELİM DEVRİM İÇİN BİRLEŞELİM

Dünyanın hemen her ülkesinde gelecek bakımından halkların kaygıları artmıştır. Bunun verisi olarak farklı ülkelerdeki siyasi istikrarsızlıkları gösterebiliriz. Kriz koşullarına karşı

geliştirilen önlemlere güven duyulmaması, bu önlemlerin temel haklara saldırı niteliğinde olması siyasi iktidarların yönetme becerisini sınırlandırmaktadır. Eskisi gibi yönetmemek egemenleri ne derecede sıkıntıya sokmakta ise ezilenleri de aynı derecede egemenlere karşı güven duymamaya ve bu halk düşmanı, zorba güçler tarafından yönetilmek istememeye zorlamaktadır. Aynı sonucu vermek üzere bu iki eğilim ivmelenerek yükselmeye devam edecektir.

Yaşadığımız ülke bu gerilimlerle çevrilidir. Hem ekonomik krizi derinden yaşayan hem de çevresindeki farklı ülkelerle bu gerilimleri yaşamakta olan Türkiye'de Komünist Hareketimizin tüm örgütlülükleri ile alacağı tutum ve geliştireceği politikalar çok önemli bir yerde durmaktadır. Çünkü iyi biliyoruz ki emperyalizme karşı ancak komünizm perspektifine sahip olduğunda halkların başarıya olanağı vardır. Halkların kardeşliği anlayışının gerçekleşmesinin koşulu ülkelerde burjuva iktidarların yerini komünist partisi önderliğindeki devrimci halk iktidarlarının almasıdır.

Her türden sömürünün, talanın yoğunlaştığı ve yoksulluğun tüm dünyada derinleştiği koşullarda iktidarların devrimci halklar tarafından komünist partisi önderliğinde ele geçirilmesi görevi bizi tarihsel sorumluluklarımızla karşı karşıya getirmektedir.

İLKELERİMİZE DAYANARAK GÜVEN KAZANABİLİR DEVRİMİ GELİŞTİREBİLİRİZ

İçinde olduğumuz koşulların devrimi örgütlemek bakımından çeşitli ve bugüne özgü zorluklar içerdiğini inkâr edemeyiz. Bununla beraber bugüne ait zorluklar olduğu kadar dünden çok daha güçlü devrim sebepleri ve koşulları da vardır. Egemenlerle, egemenlerin bilumum renklerdeki fikirleriyle tam da bu iki özellik üzerinden savaşmakta olduğumuzu bilmemiz gerekir. Onlar zorlukları gösterip ya da görüp öne çıkarırken komünist hareket güçlenmiş devrim sebeplerini ve koşullarını öne çıkarırlar. Elbette bu "komünistler zorlukları görmezden geliyorlar" anlamına gelmez. Bunlardan hangisini öne çıkarttığımız tarihsel olarak tutduğumuz yeri gösterir. Komünistler devrime tutunup onun muzaffer olacağını ilan edenlerdir.

Emin olduğumuz şudur: Dünya

ekonomik sisteminin içinde olduğu kriz bütün halkları devrime doğru itekleyecektir. Ekonomik yapının dayandığı para sisteminin çökmekte olduğunu herkes görmekte ve buna yönelik korumacı ve aynı zamanda saldırgan politikalar geliştirilmektedir. Egemen burjuva devletler arasındaki gerilimin de nedeni olan bu durumun sistemde bir uzlaşma ve dolayısıyla yeni ve ileri bir seviyede merkezleşme ile sonuçlanabileceği beklentisi boşdur. Özel mülkiyete ve bundan kaynaklanan sermayelere dayanan devletler arasında nihai olarak uzlaşmazlık söz konusudur. Rusya ve Çin'de somutlaştırılan "düşman" devletler kategorisinin yaygınlaştırılmaya çalışılması bunun net göstergesidir. Nükleer savaştan söz edilebilmesinin, aşırı derecedeki silahlanmanın ve bitmeyen gerilimlerin ve nüfuz alanlarını genişletme adımlarının nedenleri bu gerçeği ele vermektedir.

Özetle dünya çapındaki kriz siyasal alt üst oluşlar için de bir koşuldur. Bu koşul içerisinde Komünist Hareketin ilkeleri ve ilkeleri üzerinde ayağa dikilmesi büyük önem taşımaktadır.

YILGINLIK YOK GELECEK ÜRETENLERİNDİR

Türkiye'de koşullar genel olarak dünyadaki gelişmelerle ilişkili şekillenmektedir. Uzun süredir bir siyasi iktidarın egemenliği altında olan ülke halkı kurtuluşunu bu iktidarın alaşağı edilmesinde görmek eğilimindedir. Burjuva, küçük burjuva tüm kesimler de bu eğilimin hem savunucusu hem de geliştiricisi, yayıcısı olarak iş başındadır. PP bu eğilime veya daha güçlü ifade edersek bu akıntıya karşı devrim hedefini somutlaştırarak örgütlenmeyi benimsemiş bir komünist partisidir. Devrim karşıtı eğilimlerin güçlü olması, uzun zamana yayılan bir siyasi iktidarın egemenliğine son vermek dürtüsü ile sınırlı, reformizmin en genel biçimlerinden biri olan sistem içi demokrasi arayışları ve ortaklıklarının etkin olması önümüzdeki temel engeldir.

Son yıllarda lafta değilse de pratikte devrimi reddeden, bunun yerine kitlelerle "buluşmayı" sağlayacak düzen içi hareketlere öncelik veren tasfiyeci anlayışlar yaygınlık kazanmıştır. Devrimci hareketlerin hemen hemen bütünü bu anlayışların etkisi altındadır. Oportünistlerin bu teorik ve politik savruluşları anlaşılabilir değildir. Devrimci teoriyi savunmak tutarlılık gerektirir ve tutarlı olmak

için bilime dayanmak şarttır. Marksizm-Leninizm-Maoizm'e dayanmayan hiçbir hareket tutarlı bir rota izleyemez. Buna muktedir olanlar sadece komünist çizgide sebat edenlerdir.

Tarihsel olarak nereye baktığımız önemlidir. Emperyalizmin en güçlü görüldüğü anlarda balçıkta bacaklarına daha fazla yüklendiğini biliyoruz; ekonomideki her büyük "yükselişten" sonra derin çöküşlerin, resesyon (ekonomik durgunluk) yaşandığı tarihsel olarak sabittir. Emperyalizmin görünürdeki gücü hemen her zaman küçük burjuvazi için yılgınlık sebebi olmuştur. Ekonomik, siyasi, kültürel, teknolojik alanlardaki gücü ile emperyalizm hiç şüphesiz ürkütücüdür; fakat bu gücün balçıkta olduğu, halkların darbesine asla dayanamayacağı da bir gerçekliktir. Emperyalizm sürekli güç gösterileri yaparken aynı zamanda halkları yıldırım amaçlıdır. Gördüğümüz savrulmalar bunun bir sonucudur...

Her şey gibi toplumsal sorunlar da çelişki barındırırlar. Devrimimizin programı bu çelişkilerin tespitini ve çözüm yollarını gösterir. Bunları her seferinde yeniden incelemek ve kavrayışımızı devrimi hayata geçirmek üzere derinleştirmek temel eğitim anlayışımızdır. Başka devrimlerden öğrenmek de bu eğitime dahildir. Bu neden gereklidir? Çünkü içinde olduğumuz her somut alanı, faaliyet yürüttüğümüz yerleri aynı bakış açısıyla, devrimimizin görevleri bakımından incelememiz, toplumun çelişkilerinin somut durumdaki hallerini açığa çıkarmamız gerekir. Bu konuda esasen başarısız olduğumuzun altını çiziyoruz. Bu başarısızlığı yenmemiz gerekiyor. Bu ancak doğru bir çalışma tarzıyla ve Bolşevik örgüt anlayışıyla mümkündür. Bilim bunun için gereklidir. Bugün nasıl bir sürecin içindeyiz, Türkiye örgülünde yaşanan somut, güncel gelişmeler nelerdir, sınıfların durumu nasıl gelişmektedir, komünistlerin çözmek zorunda olduğu acil ve merkezi sorunlar hangileridir, Komünist Hareketimizin durumu nedir, Türkiye Devrimci Hareketinin çelişkileri nasıl bir gelişim göstermektedir, ülkede ve dünyada hâkim sınıfların durumu nedir, çelişkileri nasıl açığa çıkmaktadır, Dünya Komünist Hareketinin gündemleri nelerdir? vb. soruların yanıtlarını inceleyerek yola düşmeliyiz.

DOĞRU BİR ÖNDERLİK VE MERKEZİ BİR ÇALIŞMA DEVİRİMİZİN ŞARTIDIR

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!

(V.I. Lenin)

Kadroların devrimci mücadeledeki öneminden söz eden Başkan Mao onları bir bütün olarak ele almak gerektiğini vurguladıktan sonra şunları açıklar: "Kadrolardan iyi yararlanmayı bilmeliyiz. Önderlik son tahlilde iki temel sorumluluğu içerir. Fikir geliştirmek ve kadrolardan iyi yararlanmak. Planlar yapmak, kararlar almak, emir ve talimatlar vermek gibi şeylerin hepsi fikir geliştirmek sınıflamasına girerken, fikirleri pratiğe uygulamak için kadroları birbirleriyle kaynaştırıp harekete geçmelerini teşvik etmek de, kadrolardan iyi yararlanmak sınıflamasına girer."

Mao yoldaş kadroların görevlendirilmelerinden söz ederken bize açık bir ölçüt de sunar. Buna göre: "komünist partisinin kadro siyasetinde uygulayacağı ölçüt bir kadronun parti çizgisini uygulamakta kararlı olup olmaması, kitlelerle yakın bağları bulunup bulunmaması, yönünü tek başına bulma yeteneğine sahip olup olmaması, faal, çalışkan ve bencillikten uzak olup olmamasıdır. İnsanları, yeteneklerine göre atamanın anlamı budur. (...) kadro siyasetinde haksız ve dürüst olmayan yolu reddedip haklı ve dürüst olan yolu izlemeyi ve böylece partinin birliğini sağlamlaştırmanın önemli bir sorumluluk saymalıdır"

Mao yoldaş çalışma yöntemine ilişkin de şöyle der:

"1-Yaptığımız çalışma ne olursa olsun, biz komünistlerin uygulaması gereken iki yöntem vardır. Biri geneli özelle, öbürü önderliği kitlelerle birleştirmektir. 2-Genel ve geniş bir çağrı yapmadan geniş kitleleri herhangi bir görevin yerine getirilmesi için seferber etmek mümkün değildir. Ama eğer yöneticiler sadece bir genel çağrıyla yetinirlerse, yani çağrısını yaptıkları işe bazı örgütlerde derinleşmesine ve somut olarak bizzat girişmezlerse, bazı noktalarda başarı elde edip, tecrübe kazanıp, bu tecrübeyi

de diğer birimlere yol göstermede kullanmazlarsa o zaman genel çağrının doğru olup olmadığını sına ve onun içeriğini zenginleştirme olanağı kalmaz ve genel çağrının hiçbir sonuç vermemesi tehlikesi ortaya çıkar."

"Biz önderler şeyleri, olayları ve insanları sadece bir yandan, denilebilir ki yukardan görürüz. Bunun sonucunda da görüş alanımız az çok sınırlıdır. Yığınlar ise tersine şeyleri, olayları ve insanları diğer yandan, denilebilir ki, aşağıdan görürler. Bunun sonucunda da onların görüş alanları da belirli ölçüde sınırlıdır. Soruna doğru bir çözüm bulmak için bu iki deney birleştirilmelidir. Ancak böyle bir durumda önderlik doğru olacaktır." Devamla önderliğin doğru bir kitle çizgisi uygulamasına ilişkin ise şöyle der: "Devrimci sınıf savaşında önderlik vurucu gücün mümkün olan en büyük organının bileşimini ve KP ve onun önder organları bakımından durmaksızın değişik mücadele koşullarına en rahat uyabilirliliği öngörür. Bundan öte başarılı bir önderlik mutlaka proleter kitlelerle en yakın birliği gerektirir. Böyle birlik olmadan önderlik kitlelerin başını çekemeyecek, olsa olsa peşine takılacaktır."

Bugün Proletarya Partisinin ilkeleri üzerinde ayağa dikilmesi için atılacak adımlar nelerdir? En başta sınıf mücadelesine önderlik edecek bir niteliği yaratmasıdır diyebiliriz. Bu sorunun Proletarya Partisinin sınıf mücadelesinde komünist çizgisiyle hak ettiği ve olması gereken yere taşınmasıyla kopmaz bağını görmeliyiz. Unutmamalıyız ki bu görev devrimdeki kilit aşamalardan biridir. Gerçekliğimizi bu bilinçle ve bu sorumlulukla tartışmalıyız. Kadroların devrimi kavrama düzeyi, devrimin somut sorunlarına ilgileri ve çalışma tarzlarının bu bakımdan düzeltilmesine kadar tüm sorunlara doğru önderlik anlayışı ışığında yaklaşmalıyız. Bunun güçlü ve kolektif bir çalışma olarak gerçekleş-

mesi için merkezi bir anlayışla hareket etmek zorunludur. Demokratik merkezîyetçilik anlayışı tam da bunu başarmaya uygun olduğu için komünistlerin bir ilkesidir. Bu anlayış aynı zamanda canlı bir politik faaliyet için de uygundur ve merkezîyetçiliği başaramadığımız her durumda kendiliğindenci ve dağınık bir tarzda var olma-ya devam ederiz.

Önderlik sorununa uzun zamandır vurgu yapıyor, tartışıyoruz. Mao yoldaşın dikkat çektiği "proleter kitlelerle en yakın birlik" sorunu önderlik alanında ileriye doğru atacağımız adımların belki de en önemlisidir. Kimi dönemler militanlarımız devrimimizin niteliğinden hareketle sınıf içindeki örgütlenmenin "tayin edici" olmadığına inanmaktalar. Bu inancı kuvvetlendiren bir başka özellik de kendiliğindencilikten kaynaklanan bir şekilde sınıf içinde örgütlenmenin çeşitli zorluklarına göğüs gerememektir. Oysa sınıfın özellikleri proletarya partisinin ilkelerinin kaynaklarından biridir. Diyebiliriz ki ilkelerimiz en sağlam bir şekilde sınıfın hareketinde somutlaşır. Bu nedenle sınıf içinde örgütlenmek olmazsa olmaz anlayışlarımızdan biridir.

Kitlelerle bağ kurmak demek, kitleler içinde dolaşmak demek değildir sadece. Aslıolan genel siyasi çizgimiz doğrultusunda örgütlenerek tahliller yapmak, kitlelerin yaşam koşullarını ve ruh hallerini bilmek, onlardan deneyimlerinden öğrenmek ve onlara bilinç götürmek olmalıdır. Yine, doğru kitle çizgisi onlarla organik bağlar kurularak, gelişmeleri onların çıkarları açısından yorumlamak ve buna uygun somut taktikler üretmekle mümkün olabilir.

Oysa mevcut durumda alanlardaki faaliyetlerimizin çoğunlukla kitlelere değil, bireylere yönelik olduğunu görmeli ve bunun bir sorun olduğunu kavramalıyız. Çalışmalarımız da komitelere bağlı ve bunun bir sonucu olarak eğitime yönelik değildir. Bireylerin gelişimiyle daha doğrusu bireylerin yanlışları ve sorunlarıyla, üstelik çoğunlukla ayak üstü uğraşmaktayız. Bu çalışma tarzının dar pratik olmaması düşünülebilir mi? Sorunlarımızın önemli bir nedeni bu tarzın devamından kaynaklanmaktadır. Militanlarımız bunun büyük zaman ve emek kaybına yol açtığını bilerek so-

runun üzerine gitmelidirler.

Çalışacağımız alanları tespit etmekle başlayıp basitten, çoğunlukla bir ilişki ağından, kitleyi ilgilendiren çelişki ve taleplerden hareket ederek, o kitleleri harekete geçirmeyi amaçlamalı ve bu süreçte onları olabildiğince örgütleyerek daha ileri pratiklere doğru gelişmeyi başarmalıyız. Kitleler bu tür bir seyir içinde kendi hareketlerini, kendi örgütlerini kavrayabilirler ve biz de onları bu seyir için eğitebiliriz. Bu süreçlerin örgütlenmesi elbette kolay değildir; fakat devrimimizin bu gibi çalışmalara dayalı olduğunu ve ancak bu yolla kitlelerin devrime kazanılabileceğini bilmemiz gerekir. Örgütlenme biçimimizin bu çalışmalara uygun olması bu nedenle önemli ve hatta belirleyicidir. Kendi hareketimizi yaratmak sahip olduğumuz bilinci, devrim bilincini kitlelerin eylemine, hareketine, bilincine taşımakla ilgilidir. Buna uygun örgütlenemediğimiz sürece geneli tekrarlamaktan öte bir şey yapamayız. Esas sorunlarımızdan biri de budur.

Bu nedenledir ki tek tek insan kazanma mantığından kurtulmalıyız. Sınıfı kazanma, kitleleri harekete geçirme anlayışına odaklanmalıyız. Kitleleri kendi örgütlerinde örgütlerken onları hem kendi somut talepleri için hem de faşist devletin her türlü zoruna karşı sürekli direnişlere, protestolara, yürüyüşlere çekmeli, daha üst boyutta, politik bilinçlendirme yoluna gidip esas olarak bu alanda örgütlemeliyiz.

Kendiliğinden oluşan çalışma alanlarından çok iradi olarak tespit edilen, sorunlarının ve çözümlerinin bilincinde olduğumuz çalışma alanlarını öncelikli almalı, yoğunlaşmayı buralarda sürdürmeliyiz. Kendiliğindenci bir tarz yerine iradi ve kontrollü bir tarzı egemen duruma getirmek zorundayız. Faaliyetin amacı kitleleri bilinçlendirmek, harekete geçirmek ve örgütlemek ise tüm örgütsel mekanizmalar buna göre konumlandırılmalı, buna göre harekete geçilmelidir.

Örgüt sorunlarımızın temelindeki politik- ideolojik nedenler görülmezse bu sorunların çözümü mümkün olmaz. İdeolojik- politik belirlemelerin yön göstermediği her davranış, her çaba sonuçta karşımıza yeni bir problem olarak, yeni bir hastalık olarak çıkar. Tıpkı sadece örgüt saplantısına girerek politikayı, savaşı, eğitimi, kitleleri, düşmanı unutmak gibi...

Kadınların Kurtuluşu İçin MERAL'DEN ASMİN'E BAYRAK YARIŞI SÜRÜYOR!

Sınıf mücadelesi düz bir hatta ilerlemez, inişli çıkışlıdır, yenilgi ve yengilerle doludur. Ancak genel olarak bunu kabul etsek de yer yer bu genel doğruya göre düşünmediğimiz ya da bu doğruyu somut pratiğimize yeteri kadar uygulamadığımız bilinmektedir. O sebeptendir ki bu genel doğru birçok yerde hep hatırlattığımız bir savaş yasasıdır. Bu yasayı doğru kavradığımız ölçüde ise ölümsüzleşenlerimizin ellerinde yükselen bayrağın bugün bizlere emanet olduğunu kavrayabiliyor ve bu kavrayışla Demokratik Halk Devrimi bayrağının ellerimizde daha da yükseğe taşınabileceğini bilince çıkarabiliriz. Bu bilinçle sınıf savaşmalarının andaki devrimci görevlerini somutlaştırabilir, daha güçlü şekilde yerine getirebiliriz. Bu yasayı kavradığımız ölçüde yengilerden de yenilgilerden de daha iyi öğrenmesini başarırız.

Parti-devrim ve komünizm şehitlerini andığımız bu hafta içinde bu yasaya vurgu yapmak özel bir anlam taşımaktadır. Sınıf savaşmaları tarihi göstermiştir ki mücadelenin yükseldiği, devrimci dalganın kabardığı öyle süreçler yaşanır ki on yıllar boyunca elde ettiğimiz kazanımlardan çok daha fazlasını birkaç ayda elde ederiz. Bazen de tam tersine iğneyle kuyu kazarak ördüğümüz, inşa ettiğimiz binamız, yarattığımız değerler küçücük bir sarsıntıda yara alabilir, yıkılıp parçalanabilir. Kuşkusuz biz kaderci değiliz, “her şey oluruna varır” kendiliğindenciliklerini de asla savunmuyoruz. Bütün bunları söylerken sınıf mücadelesinin çelişki ve dinamikleriyle, içinde zıtları da barındıran bir bütün olduğunu anlatmaya çalışıyoruz. Bu bilinçle, olguyu tanıyıp kavrayarak, değiştirip dönüştürmeyi başarıyoruz. Bu, yenilgilerden, kayıplardan, darbelenmekten korkmadığımızın en temel göstergesidir ve diyoruz ki “yenilgiden korkmanın zaferde payı olmayacaktır.”

Bu bilgilerle içinden geçtiğimiz sürece baktığımızda çelişkilerin ve mücadelenin gelişim dinamiklerinin mayalandığı bir dönemde olduğumuz görülecektir. Bir tarafta halka yönelik artan saldırılara paralel kitlelerde biriken öfke ve diğer taraftan bu dinamığın sistem içinde eritilmeye çalışıldığı bir dönemden geçmekteyiz. Seçimler halkın biriken öfkelerini sistem içinde eritmenin bir aracı

olarak gündeme gelmektedir. Oysa, seçimlerin onları kurtarmayacağı bilinen bir gerçektir. Tam da böylesi bir süreçte mevzilerimizi daha da güçlendirmemiz, sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına daha fazla yanıt olmamız gerekirken çalışma alanlarımızda birileri bir geri bir hat oluşabilmektedir. Kadın kitleleri içindeki çalışmalarımız da bu hattan etkilenen alanların başında gelmektedir. İşte bayrak yarışı tam da burada gerekli, zorunlu bir durum olarak kavranmalıdır.

Bugün önümüzde duran en önemli şey ise; deneyimlerimizi inceleyip, eksiklerimizi tamamlayıp, aksayan, sekteye uğrayan faaliyetlerimizi, organ ve mekanizmalarımızı onarıp hızla sınıf mücadelesinin görevlerine sarılmak, kitlelerin içinde kendimizi yeniden yaratarak, örgütleyerek ve örgütlenerek mücadeleyi büyütme hedefimize varmaktır. Bu önemli şey bize Demokratik Halk Devrimi bayrağını taşımak için özveriyle yarıştan kopmamayı anlatmaktadır.

“BÜYÜK TOPLUMSAL DEVRİMLER, KADIN MAYASI OLMADAN GERÇEKLEŞEMEZ”

Marks “biraz tarih bilen herkes belli başlı toplumsal değişimlerin kadınlar arasında kök salmadan gerçekleşmeyeceğini bilir” ve “büyük toplumsal devrimler kadın mayası olmadan gerçekleşemez” der. Biz de kadınları örgütlenmeden devrimi örgütleyemeyeceğimizi bilmek, kavramak zorundayız. Kadın kitlelerine gitmek, onları yaşamlarında inceleyip buna uygun örgütlenmeler yaratmak ve harekete geçirmek temel görevlerimizden biri ve bizim bu konuda da daha öne atılmamızı bekleyen bir sorumluluktur. İşçi ve köylü kadınları sorunları etrafında, talepleri temelinde ayağa dikmek ise ancak bu hedefe kilitlenmiş kalıcı ve sağlam çalışmalarla mümkündür. Yapmamız gereken; genel olarak kadın kurtuluş mücadelesinin tüm deneyimlerinden ve özelden de kendi geçmiş deneyimlerimizden öğrenip, eksik ve hatalarımızdan dersler çıkararak, ezilen, sömürülen kadın kitlelerinden başlayarak, geniş kadın kitlelerine adım adım kadın çalışmasını büyütme, sınıfsal temeller üzerinde yeni demokratik kadın hareketini yaratmaktır.

Lenin “örgütlenme ile ilgili şeyler ideolojik anlayışlarımızdan çıkar” diyor. Bu hem olumlu ve doğru hem de

olumsuz tüm pratiklerimiz için geçerlidir; çünkü ideolojik kavrayış gerçekliğimiz ne ise pratiğimiz de odur. Tüm çalışmalarımızda olduğu gibi kadın çalışması ve örgütlenmesine dair de MLM perspektife ve bu konudaki ideolojik-politik netlik ve arılığa sahip olduğumuz oranda pratikte açığa çıkan çelişkileri çözümleyebilir, komünist çizgiyi hâkim hale getirebilir, bunun sürekliliğini sağlayarak faaliyetlerin de önünü açabiliriz. İdeolojik netliğe sahip değilsek pusulamızı şaşırır, sağdan ya da soldan esen tasfiyeci rüzgârlara kapılabilir, bu rüzgârların etkisinde kalabiliriz. Proleter sınıf bilincinin yerini sınıfsal özünden koparılmış cins mücadelesi alabilir. Devrim, sosyalizm düşünün yerini reformist, düzen içi hayaller süsleyebilir. Halk iktidarı, proleterya diktatörlüğü ve proleter ideolojinin yerini “ideolojiler üstü”, “iktidar karşıtlığı” gibi söylemler ile süslenmiş MLM dışı anarşist, post-modern vb. burjuva anlayışlar doldurabilir. Bu hale gelindiğinde de yönümüzü öncelikli hedef kitlemiz olan, sömürünün en yoğununa maruz kalmış, ezilen, horlanan, yok sayılan ya evin dört duvarı arasına hapsedilip ücretsiz ev içi köleliğe dönüştürülmüş ya da fabrika, atölye ve iş yerlerine sıkıştırılmış, emeği sömürülen, talan edilen işçi emekçi, yoksul kadın kitlelerine çevirmek yerine bu kitlelerden kopuk günü birlik çalışmalara boğulabiliriz. Mücadeleyi geliştirmek ve devrim yapmak istiyorsak devrimin öncülerini ve müttetiklerini doğru belirlemek buna göre örgütlenmek zorundayız. Bunun için de “nereden başlamak gerekiyor?” sorusunu sorduğumuzda öncelikli ve doğru halkayı yakalayabilmek için ideolojik-politik berraklık ve kafa açıklığıyla işçi ve köylü kadın yığınları içinde çalışmaya yoğunlaşmalıyız.

Kadın örgütlenmemiz ve kadın çalışmamız başta şehitlerimiz olmak üzere, kolektif bir iradenin emeği ile bugünlere geldi. Kadın çalışmasındaki yetmezlikleri elbette kolektifimizin genel yetmezliklerinden kopartamayız. Tüm faaliyetlerimizde yetmezliklerimiz olduğunda nasıl ki devrim idealimizden de mücadelemizden de vazgeçmiyorsak kadın çalışması ve mücadelesindeki yetmezlik ve hatalarımızdan dolayı da ne kadın çalışmasından ne de cinsiyet eşitsizliğine karşı mücadeleden vazgeçeriz. Bütün deneyimlerimiz bizi her seferinde daha ileriye taşıyacak bilgilerle dolu-

dur. Bu deneyimler bu bilinçle ele alınmalıdır.

Şehitlerimizi andığımız böylesi bir süreçte bunu bilince çıkararak görevlerimize sarılmak için bekleyecek tek bir anımız yoktur. Bayrak yarışını sınıflar mücadelesinin çok yönlü görevlerine doğru daha da hızlandırmalıyız. Her alanda ideolojik politik, askeri tüm görevlerde asgari hâkimiyet oluşturmak, durduğumuz yerde sayan değil hep daha ilerisini isteyen bir çabaya girmeliyiz. Bununla birlikte bizi sınırlandıran, kadın kitlelerinden kopartarak daraltan, sınırlı bir çalışmayla yetinmeyi benimseyen anlayışlara karşı daha müdahaleci ve mücadeleci bir hat izlemeliyiz. Her çalışmada olduğu gibi kadın kitleleri içindeki çalışma da belli bir program etrafında belirlenmiş politikaların ısrarlı bir şekilde yaşama geçirilmesiyle gelişecektir. Bunu başaramadığımız sürece gelişmemiz, daha ileri düzeyde gelişmemiz mümkün değildir. Tüm bu çalışmalarda Marks’ın “kadın mayası” dediği şeyi kadın şehitlerimizin yaşamından öğrenebiliriz. Her birinin mücadele hayatında hangi tarihsel dönemde hangi çelişkiler karşısında nasıl ve nerede tutum aldıklarında onların neyi mayaladıkları, kanlarıyla hangi anlayışa maya olduklarını görebilir, öğrenebilir, biz de onlar gibi olmayı başarabiliriz.

Bu süreç aynı zamanda bir bütün hareketimizin seferber olacağı “Tek Çare Demokratik Halk Devrimi” kampanyamızın örgütlendiği süreçtir. Kampanyamızın halk kitlelerine mal olması devrimimiz için çalışmalarımızın amaç ve hedeflerini doğru kavramamızla başlayacaktır. Kampanyamızın bir ayağını kadın kitleleri içindeki çalışmalar oluşturacaktır. Bu açıdan işçi ve köylü kadın yığınlarına ulaşmakta kampanyamız çok önemli bir araçtır ve bu araç seçimler gibi yığınların etkin şekilde politikleştirildiği bir atmosferde gerçekleşecektir. Bu koşullar kadın kitlelerini devrimci çizgide örgütlemek için çok iyi fırsatları içermektedir. Proleter devrimci sorumluluğumuz bu fırsatları kadın yığınlarının çıkarları doğrultusunda yararlanmaya dönüştürmektir. Bu bilinçle Meral’den Asmin’e devraldığımız kızıl bayrağı daha ileriye taşımak için daha hızlı adımlar atalım, örgütlenelim.

BİDEN DÖNEMİNİN SONUNA MI GELİNDİ?

ABD devlet başkanı Biden'la ilgili tartışmalar son günlerde yeniden yoğunlaştı. Biden, Kasım 2022 tarihinde ofisinde bulunan gizli belgelerin ardından 6 gizli belgenin daha evinde yapılan aramada bulunmasıyla gündem oldu.

ABD'de "çok gizli" tanımı, ülkenin en gizli tutulan ulusal güvenlik bilgileri için kullanılıyor. Bu tür belgeler normalde ulusal güvenliğe ciddi zarar vermemek için özel hükümet binalarında saklanıyor. Yani devletin sırları, devletin özel koruduğu alanlarda saklanmak zorunda. Ancak bunu kimin denetlediği, kimin belgeleri aldığı ya da çaldığı konusunda ciddi şüpheler bulunmakta. Daha önce Trump'ın evinde yapılan aramalarda da birçok gizli belge bulunmuştu. Bu gizli belgelerin birçok devlet başkanı ya da bürokrat tarafından arşivlendiği, muhtemelen birbirlerine karşı kullanacakları söylemleri ortalıkta dolaşmaya devam ededursun bu gizli belge "operasyonları"nın amacı ve zamanlaması üzerine de ciddi tartışmalar yapılmaktadır. Biden'ın iktidara gelmesiyle birlikte siyasi ve ekonomik kriz çözümlenmemiş hatta büyümeye devam etmiştir. Geçtiğimiz yıl 8 Kasım'da yapılan Temsilciler Meclisi seçimlerinde çoğunluğun Cumhuriyetçilere kaptırılması Demokrat Partililer için sıkıntılı bir duruma işaret etmektedir.

EKONOMİK KRİZ SİYASİ KRİZİ TETİKLEDİ

ABD'de enflasyonun son 40 yılın en yüksek seviyesine çıkmasının ve bunun gıda ürünleri ve yakıt fiyatlarının yanı sıra, genel olarak günlük yaşamda pahalılığın artışına yol açması, ABD halkının ciddi tepkilerine yol açtı. Yapılan araştırmalar ABD'lilerin yüzde 62'sinin Biden yönetiminin ekonomik krizi yönetme biçiminden memnun olmadıklarını belirtiyor. Son iki yılda "suç oranının yükselmesi", "polis azınlıklara, özellikle de Afro-Amerikalılara (Afroamerikalılar veya Afrikalı Amerikalılar, Afrika Kıtası'ndan göçen veya köle olarak getirilen insanların torunları olan Amerikalılar) yönelik muamelesi" ve "göçmenlik sorunu" gibi çeşitli kesimler arasında Biden

yönetimine karşı hoşnutsuzluğun artmasına sebep olan iç meseleler de var.

Biden yönetimini en çok zora sokan durum, birçok emperyalist-kapitalist ülkede olduğu gibi ciddi bir ekonomik krizdir. Ekonomik Analiz Bürosu'nun verilerine göre, ABD ekonomisi 2022 yılının ikinci çeyreğinde yüzde 0,6 oranında bir küçülme gösterdi. Birçok ekonomist önümüzdeki birkaç ay içerisinde faiz oranlarının düşmemesi durumunda 2023'te ABD'yi ciddi bir ekonomik kriz beklediğini söylüyor. Bu ekonomik krizin siyasi bir krize dönüşmesi ABD açısından uzun sürmedi. ABD Kongresinin alt kanadı

deki yapısını yönetemediğinin açık göstergesidir. İktidar değişimlerinin, siyasi yönelimlerin bu krizli yapıyı iyileştirmediği açıktır. Hiç kuşkusuz önümüzdeki dönemde de ABD emperyalizminin siyasi krizi gündemde kalmaya devam edecektir.

ABD'de klikler arası çelişkiler derinleşip mücadele yoğunlaştıkça, dış politika konusunda da beklentiler veya kaygılar artmaktadır. Cumhuriyetçilerin 2022 Kongre ara seçimlerinden önce yürüttükleri kampanyalarda seçmenlere verdikleri sözleri tutmak, 2024 yılında yapılacak seçimlerde Senato ve Beyaz Saray'ı kazanmak için hamlelere başladıkları görülmekte-

olan Temsilciler Meclisinde yapılan 11. tur oylamada da meclis başkanı seçilemedi. Temsilciler Meclisi Başkanının seçilememesi nedeniyle üyeler yemin edemediği için Kongrenin bir kanadı hâlâ faaliyete başlamadı. Bu nedenle ABD'de yasama, yürütme ve yargı olmak üzere üç ana organdan oluşan federal devlet yapısının yasama organı durma noktasına geldi. Böyle bir dönemde Biden'ın sandığındaki gizli belgelerin açığa çıkarılması gündem değiştirip dikkatleri başka bir noktaya odaklama olarak da okunabilir. Diğer bazı yorumlamalar Biden'ın sağlık durumunun kötüleştiğini kitleler açısından görünür kılarak koltuktan indirilmesi ve yerine yeni birinin getirilmesi olarak belirtiyor. Elbette ki buna dair birçok teoriler üretilmektedir. Dikkat çekilmesi gereken nokta ise ABD emperyalizminin ekonomik kriz içerisinde

dir.

Cumhuriyetçi Partililer çoğunluğu sağladıkları kongreden "vergiler", "kürtaj" ve "enerji güvenliği" yasa tasarılarını kabul ederek geçirdi. Yine Amerika'nın Stratejik Petrol Rezervinden Çin'e petrol satışını yasaklamayı öngören tasarı da Demokratların bir kısmının da desteğiyle kabul edildi. Cumhuriyetçi Partililer ayrıca Biden'ın Adalet Bakanlığı'nı soruşturmak ve Amerika-Çin rekabetini incelemek amacıyla komisyonlar oluşturdu.

Cumhuriyetçilerin dış politikada daha saldırgan oldukları bilinmektedir. Cumhuriyetçilerin 2024 yılında yapılacak seçimlerde iktidar olması durumunda, en büyük rakiplerinden Çin ve Rusya ile olan ilişkilerinin gerilmesi beklenmektedir. Öte taraftan Türkiye ile olan ilişkilerde ise bir

iyileşme beklenmektedir. Biden'ın başkan olmasından bugüne kadar ABD-TC ilişkilerinde sürekli bir gerilim söz konusuydu. TC devletinin Rusya'yla kurduğu ilişkiler, Şangay İş Birliği Örgütü'nün toplantılarına katılması, Rusya'dan S-400 karadan hava savunma sistemini satın alması ve son olarak ABD hükümetine ait düşünce kuruluşu Kongre Araştırma Servisi'nin 2021 yılının sonunda yayınladığı "Türkiye: Arka Plan ve ABD İlişkileri" raporunda yaptığı değerlendirmeler krize neden olmaktadır. Bu rapora göre, "Türkiye'de yaşanan döviz ve ekonomik krizin etkisiyle Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın büyük ölçüde otoriter ve kutuplaştırıcı bir yönetim benimsediği" vurgulanıyor. Yine Biden, Ocak 2020'de New York Times editörleri ile yaptığı bir görüşme sırasında Erdoğan'ı "otokratik" bir lider olarak ifade ederek demokratik yollarla görevden uzaklaşması için "muhalefeti" destekleyebileceklerini ifade etmişti.

Ancak son dönemde Rusya ve Ukrayna arasındaki savaşta TC'nin, ABD'nin belirlediği rotada hareket etmesi, Ukrayna'ya silahlı insansız hava araçları temin etmesi, gıda güvenliği için tahıl koridoru anlaşmasını yaşama geçirmesi gibi adımları hem Kongre de hem de Biden yönetiminde

Ankara lehine bir anlayışın gelişmesini sağladı. Bu konudaki en somut gelişme ise Türkiye'nin F-16 satın alma sürecinde yaşandı. İkili ilişkilerdeki sorunlara karşın Biden yönetimi, F-16 satışını desteklediğini bildirdi. Sonuç itibarıyla TC yapısı gereği ABD emperyalizmine bağımlıdır. Dolayısıyla iktidarlar değişse de TC'nin buna uygun ve uyumlu politikaları değişmeyecektir.

Netice itibarıyla emperyalist haydut ABD'de işler pek iyi gitmiyor. Ekonomik ve siyasi krizin etkisindeki ABD'nin klasik tarzda kriz atlama yöntemlerinden biri olan saldırganlık önümüzdeki günlerde de artarak devam edecektir. Hangi ülkeye, hangi bölgeye saldıracağı, bu saldırılarda hangi uşak ve iş birliğini kullanacağını bekleyip göreceğiz.

TC FIRSAT ARAYIŞINDA: YENİ PAZARLIKLAR KAPIDA

Emperyalist Rusya'nın Ukrayna'yı işgalinin ardından NATO, savaş kışkırtıcılığını sürdürmüş ve genişlemeye yönelik adımlarını sıklaştırmıştır. Bunun en önemli adımlarından biri ise İsveç ve Finlandiya'nın NATO'ya katılımı için teşvik edilmesi olmuştur. ABD emperyalizminin öncülüğünde yayılmacılığın ve savaş kışkırtıcılığının sürdürülmesi adına atılan bu adım İsveç ve Finlandiya'dan da olumlu karşılık bulmuş, ancak süreç henüz tamamlanamamıştır.

Batılı emperyalistlerin savaş ve katliam birliği olarak NATO'ya katılım için en önemli hususlardan birisi, NATO kararlarının yürürlüğe konulmasında birincil faktör olan "oy birliğinin" sağlanabilmesidir. Ancak emperyalistler, topluluk üyesi olan bağımlı uçak devletlere rahatlıkla kendilerine paralel kararlar alırdığı için, genellikle NATO, hızlı bir biçimde esasta ABD emperyalizminin politik yönelimine göre konumlanabilmektedir.

Bu gerçekliğe rağmen İsveç ve Finlandiya'nın son süreçte üyelik müzakerelerinin başlamasının ardından en çok konuşulan konu, NATO içerisinde bu üyeliklere gelen itirazlar ve oy birliğinin sağlanamaması olmuştur. Elbette bu itirazlara rağmen bir süreç işlemeye devam etmektedir, uyuşmazlıkların çözümü için de ayrı müzakere masaları oluşturulmuş ve karşılıklı tavizler gelmeye başlamıştır. Bu itirazları yüksek sesle dile getirenlerden birinin Türkiye olmasının yanında, NATO'nun ve ABD'nin açıktan kuvvetli bir basınç uygulamaması da (Rusya'nın vereceği tepkiyi belirgin göstermemesi, gerginliğin taşınacağı düzeyin öngörülebilmesi vs.) bizzat NATO tarafından bu ülkelerin üyeliklerinin zamana yayılması istencinin olduğunu göstermektedir. Macaristan son olarak şubat ayı içerisinde bu ülkelere olan desteklerini mecliste onaya sunacaklarını belirtirken, Türkiye ise son süreçte özellikle İsveç'in NATO'ya katılımında herhangi bir destek sağlamayacağını açıklamıştır.

NATO ÜYELİKLERİNDE BELİRLEYİCİ UNSUR EMPERYALİST ÇEKİŞMENİN SEYRIDİR

Bu ülkelerin NATO'ya üyelik sürecini veya bu üyeliklerin ne zaman gerçekleşeceğini belirleyecek esas olgu, emperyalistler arası çatışmanın ne biçimde seyir izleyeceği olmaktadır. Siyasal, askeri ve ekonomik pozisyonları sebebi ile bu ülkelerin NATO

üyeliği, bir biçimde ABD emperyalizminin yürüncesinde halihazırda hareket ediyor olsalar dahi, pratik olarak özellikle Rusya ve Çin için ciddi bir tehdit haline gelecektir. Rusya'nın batıdan bütünü ile NATO tarafından kuşatılmasına olanak vermesi, bu ülkelerin NATO üyeliklerini de dalgı bir biçimde seyreden bir sürece dönüştürmektedir. Ayrıca bu şekilde zamana yayılmış olmasında da bu durum belirleyici olmaktadır. İhtiyaç hâsıl olması durumunda üyeliklerin hızlı bir biçimde tamamlanabileceği de aşikârdır. Bununla birlikte bu gerilimin ne ölçüde ve hangi koşullarda tırmandırılması gerektiği ise NATO tarafından daha çok bir zamanlama meselesi olarak görülmektedir. Aksi takdirde her koşulda Avrupa'da Rus emperyalizmine karşı NATO'nun kuşatma yayının tamamlanması hedefi

de sıklıkla dile getirilmektedir. Bu sebeple sürece yayılan bu müzakereler içinde Türkiye de genel politik sıkışmışlığı içerisinde kendisine alan açmaya çalışmaktadır.

TC'NİN NATO KOZU VE PAY KAPMA ARAYIŞI

İlk etapta Türkiye tarafından üyelik müzakere sürecinin başlatılmasına şerh düşülmüş, buna gerekçe olarak da bu ülkelerde Kürt Ulusal Hareketinin varlığı ve hareketliliği, iadelerin sağlanması, ambargolar gibi konular ileri sürülmüştü. TC açısından bu süreç, NATO içerisinde pazarlık payını artırmak için belirli ölçülerde kullanılacak bir koz olarak görülmüştür ve TC bu kozu elinden kaçırmak istememektedir. Müzakere başvuru sürecinde TC'nin pazarlık isteği karşılık bulmuş, İsveç ve Finlandiya ile üçlü ortak muhtıra imzalanmıştır. Bu memorandumda gündeme gelen esas maddeler, TC'nin bu ülkelerde Kürt Ulusal Hareketi üzerindeki baskının artırılması ve hareket alanının kısıtlanması isteği ile birlikte özellikle

le silah ticaretinde kendisine yönelik konulan ambargoların kaldırılması talepleri yer bulmuştur. Türkiye ilk olarak pazarlık payını daha yüksek açarak, ABD ile F-16 modernizasyonu gibi gündemde yer alan konularda da itirazcı pozisyonunun avantajı ile çıkar devşirmeye çalışsa da ABD ve NATO'nun adımlarını sürece yayma yönelimi boşa çıkmıştır. Nihayetinde muhtıra sonrası İsveç ve Finlandiya'nın üyeliğine destek vereceğini açıklamıştır.

Ancak son dönemde bu ilişkinin yeniden gerildiği görülmektedir. Finlandiya ve İsveç tarafından yakın zamanda silah ambargolarının kaldırıldığı açıklanmış, buna rağmen bu kararlar Türkiye'nin destek pozisyonunu korumasını sağlamaya yetmemiştir. Ayrıca "iade" gibi konularda da bek-

ya arasında çözümlenmesinin gerektiğini belirterek TC'ye bir kez daha pazarlık alanı açmıştır.

Finlandiya tarafından da dile getiriliş biçimi ile özellikle İsveç'te Kuran-ı Kerim yakılma eyleminden sonra müzakerelere ara verilmesine karar verilmiş ve bu ara bir ihtiyaç olarak lanse edilmiştir.

AKP-MHP SEÇİM SÜRECİ İLE ÇETELERİ SAHAYA SÜRÜYOR

Danimarka kökenli gerici bir parti lideri olan Paludan'ın 21 Ocak'ta Stockholm'de polis denetiminde Kuran yakmasının ardından gelişen bu süreç, aynı zamanda AKP-MHP'nin seçim sürecinde bu gibi araçları hızlı bir biçimde özellikle kendine bağlı gerici-faşist çeteleri hareketlendirmek amacı ile fırsata çevirmiştir. TÜGVA (Türkiye Gençlik Vakfı) isimli Bilal Erdoğan'ın da yönetiminde yer aldığı vakıf kısa bir sürede organize edilerek, sokağa çıkarılmıştır. Özellikle bu dönem içinde iktidardaki hâkim kliğin ihtiyaç duyduğunda bu çeteleri aktif bir biçimde sokağa çıkaracağını da ipuçlarını vermektedir.

Peker'in de paylaşımlarında yer verdiği TÜGVA'nın daha sonra birçok belgesinin kamuoyuna sızması ve birçok gazetecinin araştırmaları sonucunda iç yapısı ve pozisyonu açığa çıkmıştır. İlk kurulduğu dönemlerde yalnızca yolsuzluk, hırsızlık, büyük vurgunlar ve kadrolaşma aracı olarak görülen bu yapının aslında oldukça geniş bir ağa sahip olduğu, 15 Temmuz gecesi sözde kayıp olan ancak daha sonra AKP çetelerine dağıtıldığı belirtilen silahların büyük bir bölümünün aktarıldığı yapı oluşu ve birçok saldırının organize edildiği bir yapılanma olduğu da net biçimde görülmüştür. "Tayyip İstifa" sloganı atan gruplara "dövün" talimatlarından, halka yönelik tehditlere kadar birçok pratiği de böylece gündeme yansımıştır. Sıklıkla yolsuzluk, taciz ve saldırı gibi olaylar ile kamuoyunda yer edinen TÜGVA, Kuran yakılmasının ardından birçok kentte gösteriler düzenlemiş, bu şekilde AKP-MHP bloku tarafından seçimlerin sokak ayağı da örülmeye başlanmıştır. Sıcak seçim gündeminde bu ve bunun gibi yapıların ihtiyaç duyulursa aktif bir şekilde görev alacağı da bu pratikle gösterilmiştir. Devletin ihtiyaç duyduğu oranda sokağa döktüğü bu çeteler her kimin kontrolünde olursa olsun ortak hedefleri halka ve onun örgütlü güçlerine saldırmaktır.

İSRAİL "DEMOKRASİSİ" FİLİSTİN'DE KATLİAM DEMEKTİR

İsrail geçtiğimiz haftalarda büyük protestolara sahne oldu. Tel Aviv'in merkezinde toplanan yaklaşık yüz bin protestocu, Başbakan Benjamin Netanyahu'nun yeni hükümetinin yargı sistemini değiştirme planlarını protesto etti.

14 Ocak günü düzenlenen eylem, Netanyahu'nun İsrail tarihinde "en sağcı hükümet" olarak iktidara gelmesinden bu yana düzenlenen en büyük eylem oldu. Düzenlenen bu protestolara katılanların ortak söylemi ise İsrail'de "demokrasinin" zarar göreceği ve diktatörlüğün sağlanacağıydı. İşgalci ve Siyonist bir devlette hangi demokrasiden bahsedilebilir? Protesto eyleminde Netanyahu'nun Filistinlilere karşı tutumunu eleştiren, Filistin bayraklarının taşınmasının yasaklanmasına tepki gösteren birçok eylemci Filistin bayraklarıyla eylem alanına katıldılar. Ancak bu durum "demokrasinin" tehlikede olduğunu söyleyen kesimler tarafından doğru bulunmadığı için bayraklar zorla indirildi. İsrail demokrasisi Filistinliler için her zaman imha, inkâr ve katliam anlamına gelmiştir.

Netanyahu yeni yönetimin ideolojik temellerini çok açık bir şekilde ortaya koyarak "Yahudi halkının İsrail topraklarının tüm bölgeleri üzerinde münhasır ve tartışılmaz bir hakkı vardır. Hükümet, işgal altındaki Batı Şeria da dahil olmak üzere İsrail Topraklarının tüm bölgelerinde yerleşimi teşvik edecek ve geliştirecektir" demiştir.

Kısa bir alıntıyla Netanyahu'nun politikasını özetleyelim: "Önceki İsrail hükümetlerinin de şimdiki hükümetle aynı planları vardı; mümkün olduğunca çok Filistin toprağını almak, Gazze Şeridi'ni abluka altına almak, yerleşimler inşa etmek ve genişletmek ve Filistinlileri cezasız bir şekilde öldürmek."

Önceki hükümetler ile aynı planları olduğu Filistin sorununda kendini gösteriyor. Diğer hükümetler gibi Netanyahu da benzer politikayı "geliştirerek" devam ediyor. 2023 başından beri katledilen Filistinli sayısındaki artıştan bu politikanın sistemli bir şekilde sürdürüldüğünü görebiliyoruz.

İsraililer yeni hükümetin öncekilerden çok da farklı olmadığını, şu an

hükümetin de pervasızca saldırdığını ifade ediyor. Netanyahu hükümeti İsrail tarihinde en sağcı hükümet olarak nitelendiriliyor. İsrail tarihinde 6. kez yönetime gelen Netanyahu son seçimlerde koalisyon hükümetiyle beraber koltuğunu sağlamlaştırmaya çalıştı. 2021'deki "değişim" hükümeti geçen yıl Netanyahu'yu devirmek için muhalif partileri bir araya getirdi. Ancak bu hükümet geçen yaz dağıldı ve ardından yapılan seçimlerde Netanyahu "ultra-Ortodoks" ve "dinci Siyonist" partilerden oluşan bir koalisyon kurarak daha da "sağ" bir hükümete liderlik ederek yeniden iktidara geldi. Şimdi farklı olan nokta ise bu hükümetin ülkenin yönetimi hakkında koalisyon ilkelerinde saldırılarını nasıl derinleştireceklerinin rahatça ifade edilmesidir.

Koalisyonun nasıl hareket edeceğini öngörmek kolaydı. Yeni hükümetin bakanları LGBTİ+lara, dini özgürlüklere, İsrail ve Filistin halkına yönelik uzun süredir devam eden saldırılarda bulundu. Hepsinden önemlisi, Netanyahu'nun iç koalisyon müzakerelerinde yerleşimcileri kilit bakanlık görevlerine getirmesinin, işgal altındaki Batı Şeria'da yaşayan Filistinliler ve İsrailileri zor durumda bırakacağı öngörülmüyor.

Koalisyonun ilk hamlelerine göz atalım: Yahudi Gücü Partisi'nden Ulusal Güvenlik Bakanı Itamar Ben Gvir polisi denetleyecek adımlara imza attı ve polise kamusal alanlardaki tüm Filistin bayraklarının indirilmesi talimatını verdi. İlk hamleleri yine Filistin halkına yönelikti. Dini Siyonizm Partisi'nin başkanı olan Maliye Bakanı Bezalel Smotrich, eşcinsel karşıtı söylemleri dilden dile dolaşan bir yerleşimci. Ayrıca "teröre yataklık eden bir kurum" olarak nitelendirdiği

Filistin Yönetimi'ne ait gümrük gelirlerine şimdiden el koymuş durumda. Ayrıca Savunma Bakanlığı'nda kendisi için oluşturulan bir rol aracılığıyla Batı Şeria'daki işgali denetlemesini sağlayacak yeni yetkilere de sahip. Hem Filistin halkı hem de İsraililer bu gerici koalisyon tepki göstermiş durumda. Kadın, LGBTİ+ların haklarını yok sayan, Arap ve Filistin halklarını görmezden gelen bu koalisyon önümüzdeki süreçte de büyük tepkiler çekecek. Koalisyon içerisinde biri Arap karşıtlığından ceza alan, biri homofobik söylemleri ve kadın düşmanlığıyla tanınan bakanlar var. Netanyahu da bunlardan biri.

Netanyahu ve ortaklarının yönetiminde nasıl ortaklaştıkları şu cümlelerden kolaylıkla anlaşılıyor: "Yahudi halkı

me'nin yasaları gözden geçirme ve iptal etme yetkisini önemli ölçüde sınırlandıracak. Bu plan İsrail hukuk camiasından, başsavcıdan, İsrail'in önceki başsavcılarının tamamından tepki çekti. Ayrıca bu hafta yaptığı bir konuşmada planın "adalet" sistemini çökerteceğini söyleyen Yüksek Mahkeme'nin şu anki başyargı Esther Hayut da büyük tepki gösterdi. İsraili patronlar da durumdan rahatsız. Yargı reformunun işlemesi halinde ülkedeki güvensiz ortamın artacağını söyleyen patronlar, ülkeye girecek olan yatırımların düşmesinden endişe duyuyor. Görülüyor ki mevcut hükümet arasında kimin fazla pay kapacağına dair çekişmeler şimdiden ortaya çıkmış durumda. Protesto eden kesimler arasında eski bakanlar, küçük-orta burjuva kökenli kesimler mevcut.

Halkın içerisinde ise planı protesto edenler arasında daha varlıklı kesimler yer alıyor. Daha "sol" kökenli kesimler ise planı protesto ederken Filistin halkına uygulanan zulmü de eleştiriyor. Tabii bu kesimlerin azınlıkta olduğunu söylemek yerinde olacaktır.

Peki Yüksek Mahkeme neden kısıtlanmak isteniyor? İsrail'de yeni koalisyon tarafından Yüksek Mahkeme, fazla hak savunucu, Filistinlilere karşı daha "hoşgörülü", dini açıdan daha bağımsız bir kurum olarak tanımlanıyor. Ancak bunun

ne kadar doğru olduğu tartışılır bir durum. Ayrıca Netanyahu'nun yolsuzluktan yargılanması, bu hamlenin onun kendini kurtarma hamlesi olarak okunuyor. Netanyahu bu duruma itiraz ederek kasım seçimlerinin sonuçlarını kabul edemeyenlerin karara tepki gösterdiğini savunuyor.

Bu planda halkın birçok kısıtlamaya tabi tutulacağını öngörmek zor değil ancak hükümet içerisindeki bakanlar yargı reformuyla kendilerini daha fazla koruma altına alabilecek. Halk için bu plan tehlikeliyken planın, egemen sınıfların devlet bekasını sağlamasında kolaylaştırıcı rol oynayacağı görülmektedir. Yargı reformu planı kimilerinin egemenliklerini sağlamlaştırması demekken bir halk için de imha ve katliam anlamına gelmektedir. Her ne kadar İsraililer tarafından bu hükümet protesto edilse de baskı, saldırı ve katliamı yaşayacak olan Filistin halkı olacaktır.

İsrail topraklarının tüm bölgeleri üzerinde münhasır ve devredilemez bir hakka sahiptir. Hükümet, Celile, Negev, Golan ve Judea ve Samaria'da, yani işgal altındaki Batı Şeria'da, İsrail topraklarının tüm bölgelerinde yerleşimi teşvik edecek ve geliştirecektir."

YARGI REFORMU NEYE İŞARET EDİYOR?

Çok tepki çeken yargıda değişikliğe kısaca göz atıp ne tür değişikliklerin olacağına bakalım. Adalet Bakanı Levin'in yargı reformu önerisi, büyük ölçüde ABD'deki Cumhuriyetçiler tarafından finanse edilen siyasi altyapıya işaret ediyor. ABD'li emperyalistler tarafından desteklenen İsraili düşünce kuruluşu olan Kohelet Politika Forumu'nun yasayı hazırladığı bildirildi.

Koalisyonun planladığı reformlar, gelecekteki yasaların iptal edilmesi halinde mahkemeleri geçersiz kılmasına izin verecek. Yargıda reform planının uygulanması halinde Yüksek Mahke-

"Tek Çare Demokratik Halk Devrimi" şiarıyla bir adım daha ileriye!

HABER MERKEZİ- "Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası" vesilesiyle açıklama yapan TKP/ML-MK, "51 Yıldır Ölümsüzlerimizden Aldığımız Güç ve İnançla 'Tek Çare Demokratik Halk Devrimi' Şiarıyla Bir Adım Daha İleriye!" dedi. ikk-online14.net sitesinde yer alan açıklamanın tamamı şu şekilde:

"Türk, Kürt Ulusundan ve Çeşitli Milliyetlerden Halkımız

"Emperyalist kapitalist sistemin yarattığı karanlığı parçalayıp aydınlık yarınlara uğruna ölümsüzleşen başta önderimiz İbrahim Kaypakkaya olmak üzere tüm komünizm ve devrim mücadelesinde ölümsüzleşenler, 51. kavga yılımızda, rehberimiz olmaya, Demokratik Halk Devrimi, Sosyalizm ve Komünizm mücadelesinde yolumuzu aydınlatmaya, bize cesaret, düşmana korku salmaya devam ediyorlar.

"Yoldaşlar, dostlar ve emekçi halkımız; bu yıl aynı zamanda partimizin kurucu ve kuramcısı olan komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın Diyarbakır zindanlarında katledilişinin 50. yılı. Düşman, onu katlederek düşüncelerini yok edeceğini ve Türkiye proletaryasının hafızasından sileceğini düşündü. Oysa Komünist Önderimiz İbrahim Kaypakkaya kıvılcımı çakmış, kurtuluş güzergâhını göstermiş, o güzergâhı örgütleyecek Komünist Partiyi örgütlemiş ve tüm bunları düşmanın işkence tezgâhlarında sahiplenerek ölümsüzleşmiştir. Mücadele tarihimiz tanıklıktır ki Önderimizin doksan gün süren sorgu ve işkencelerde gösterdiği direniş yoldaşlarının ve ezilen halkımızın elinde direnmenin simgesi, umudun adı ve isyanın kızıl bir bayrağı olarak yeniden canlandı.

"Kaypakkaya adı, düzen içiliğe, reformizme, pasifizme karşı vurulan darbe demektir. Kaypakkaya adı; faşist Kemalist diktatörlüğe, emperyalizme ve her türlü gericiliğe baş kaldırmak, meydan okumaktır. Kaypakkaya adı; Marksizm'i, Leninizm'i ve Maoizm'i Türkiye topraklarına uyarlamaktır. Bize düşen bu bilinç ve anlayışla katledilişinin 50. yılında Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya'nın düşüncelerini tekrar ve tekrar Türk, Kürt ve çeşitli milliyetlerden Türkiye halkına ulaştır-

mak için bizden önce bu yolda ölümsüzleşen yoldaşlarımızdan aldığımız bayrağın kızılığına gölge düşürmeden, bir an bile duraksamadan sınıf kavgasına atılmaktır.

"Ezilen halkımızın yegâne kurtuluşu, Başkan Mao'nun kuramsallaştırdığı, Demokratik Halk Devrimi'ndedir. Bu amaçla Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya tarafından kurulan Partimiz, kurulduğu ilk günden bugüne faşist Türk Devleti'nin ve uşağı olduğu emperyalist güçlerin hedefinde olmuştur. 51 yıllık mücadelemizde

dağınıklığı gerçek kurtuluş yolu olan devrim fikrinin yerine parlamentarizm ve seçimleri güçlendirmenin zemini olmaktadır. Geniş kitleler, egemen sınıfların yoğun politik ve ekonomik saldırıları karşısında derin bir çelişki ve bunun sonucu olarak bir öfke içindedir. Bu öfke ve tepki reformist akımlar tarafından "değişim, özgürlük ve hakların kazanılması" adı altında parlamento, seçimler girdabı içinde boğulmaya çalışılmaktadır. Halka kurtuluşu, geleceği kazanmayı, çıkarları için mücadeleyi değil sistem içinde kalarak iyileşmeyle yetinmeyi

"Partimiz, Ocak ayının son haftasını "Parti ve Devrim Şehitleri Anma Haftası" olarak belirlediğinde, bir taraftan komünizm ve devrim için ölümsüzleşenlerimizin anısını yaşatmayı hedeflerken bir taraftan da onların deneyimlerinden çıkarmamız gereken dersleri, yol gösterici olan mücadelelerini ve feda ruhlarını Türk, Kürt ve çeşitli milliyetlerden halkımıza taşımayı hedeflemiştir. Edinmemiz gereken bilincin ölümü kutsamak değil, kurtuluş için ölümü küçültmeyi başaran cesaret olduğuna işaret etmektedir.

"Eskiyi yıkıp yeni kurmanın lafla değil silahlı mücadele ile mümkün olduğunun bilincinde olan devrimciler ve komünistler, dünyanın her köşesinde verdikleri ulusal ve sınıfsal savaşlarda, sayısız militan ve kadrolarını sonsuzluğa uğurladı ve zafere kadar da uğurlayacaktır. Bu kavrayışla kavgaya atılmayanlar, ilk zorlukta silahlarını gömerek düzenin sularına yelken açarlar. Tarih bize şunu öğretmiştir; Devrimin yolu engebelidir, zordur geçici yol arkadaşları ile değil devrime adanmışlarla hedefe varılır. "Kavganın töresi bu kan kanla yıkanacak al kanlı gömlekle hedefe varılacak" anlayışını bilincine kazıyamayanlar bu zorlu yolda ilerleyemezler. Ölümsüzlerimiz, duruşları, mücadele azimleri ve düşmana karşı duydukları sınıf kinleri ile bizim öğretmenlerimiz, yol göstericilerimiz, reformistlerin, revizyonistlerin ve kaçkınların yarattığı aysız gecede kutup yıldızımız olmaya devam ediyorlar.

"Ölümsüzlerimiz Türk Kürt ve çeşitli milliyetlerden halkımıza verdiğimiz kurtuluş sözünün somut kanıtlarıdır. Onlardan aldığımız kızıl bayrağı daha da yukarı çekerek zafere taşıyacağız ya da bizden sonrakilere devredeceğiz. Silah elde savaşsaksak kazanabiliriz fakat savaşmazsak zaten kaybetmişiz demektir. Demokratik Halk Devrimi için Halk Savaşında sebat edeceğiz çünkü ölümsüzlerimiz bize daha da ileriye taşıyın talimatı budur.

"Şan olsun silah elde dövüşenlere düşenlere. Şan olsun işkencehanelerde ser verip sır vermeyenlere. Şan olsun hain tuzaklarda ölümü kucaklayanlara. Şan olsun sınıf mücadelesinden dönmeden toprağa düşenlere."

KOMÜNİZM VE DEVRİM ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!

başta dört Genel Sekreterimiz olmak üzere yüzlerce kadro ve militanımızı ölümsüzlüğe uğurladık. Halkımızın ve insanlığın nihai kurtuluşu uğruna verdiğimiz bu savaşta daha nicelerimizin sonsuzluğa uğurlanacağını bilincinde olarak onların ayak izlerine basarak yürüyeceğiz.

"Partimiz bir taraftan sömürü düzenine karşı kan ve can bedeli bir savaş içindeyken bir taraftan da dünyada esen her türden teslimiyetçi fırtınaya karşı amansız bir ideolojik mücadele içerisindedir. Devrimin artık bir hayal olduğunun, silahlara dayalı mücadelenin olanaksız olduğunun halkın kurtuluş bilincini parçalamak için en güçlü şekilde devrede olduğu bir dönemi partimiz MLM'yi kuşanarak ve Halk Savaşında ısrar ederek karşılamaktadır.

"Partinin ve devrimci güçlerin bugünkü zayıflığı, halkın örgütsüzlüğü ve

öğütlemektir. Egemen sınıf klikleri arasındaki güç değişimin halkı rahatlatacağı, faşist devletin dümeninde yaşanacak değişimin kurtuluşa doğru atılmış bir ilerleme olacağı halka anlatılmaktadır. İşçi sınıfı ve emekçiler, ezilen Kürt ulusu ve azınlık milliyetler, ezilen inançlar böylesi kapsamlı bir kuşatma altındadır. Faşist diktatörlükten kurtuluş yolu değil faşist diktatörlüğün baskılarının biraz gevşetilmesi halka kabul ettirilmeye çalışılmaktadır.

"İşte böylesi bir dönem ve süreçte komünizm ve devrim için toprağa düşen ölümsüzlerimiz bu karanlıkta şavkıyan ışık olmaktadır. Devrim mücadelesinde ölümsüzleşenlerimiz kurtuluşun çaresinin sistem içinde, parlamento yolunda, seçim sandıklarının da değil ancak, Demokratik Halk Devriminde olduğunun en berrak ve yol gösterici bilincidirler.

"O BENİM CİĞERİM, O BENİM YOLDAŞIM"

Devrim ve komünizm şehitlerini Dersim'de yaptığımız çalışmalar ile bir kez daha andık. 1978'den bu yana anma haftası olarak ele alınan ocak ayının son haftası Proletarya Partisinin ilk şehidi Ali Haydar Yıldız ile ilk kadın şehidi Meral Yakar'ın ve birçok kadronun, militanın ölümsüzleştiği bir haftadır. Enternasyonal proletaryanın önderlerinin de ölümsüzleştiği ocak ayında ölümsüzleşenleri anma çalışmaları daha özel ve yoğunlaşan bir faaliyet dönemi olarak ele alınır.

Bu dönem içinde Proletarya Partisinin, devrimci hareketlerin ve Kürt Ulusal Hareketinin onlarca, yüzlerce şehidin olduğu Dersim'de de özel yoğunlaşmış bir çalışma yürütüldü. Türkiye devrimci hareketinin ve Proletarya Partisinin önderleri, savaşçıları bu topraklarda mücadele yürütmüş ve ölümsüzleşmiştir. Bu coğrafyanın her karış toprağında bir mücadele anısı, bir yiğitlik destanı ve bir devrimci ve komünist yatmaktadır.

Anma çalışmaları kapsamında ölümsüzleşenlerin mezarlarını ve ailelerini ziyaret ettik. Dersim-Erzincan ve Elâzığ'a kadar tüm bölgelerde devrim ve komünizm şehitlerinin mezarları var. Bu mezarları ziyaret ederek ölümsüzleşenlerimizin mücadelesinin sürdüğünü, bu kavganın can bedeli devam ettiğini vurguladık. Mezar ziyaretlerine yönelik asker-polis tacizi ve ablukası ise devletin ölümlerimizden dahi korktuğunun göstergesidir. Karakoçan'da ölümsüzleşen ve cenazesi yoldaşları tarafından kaçırılarak Aşağı Harik köyünde defnedilen Armenak Bakırcıyan'ın mezar taşına dönük saldırı bunun en önemli kanıtıdır. Bu uğurda ölümsüzleşen yoldaşlarımızın mezarlarını, ailelerini ziyaret etmek de mücadele mirasının sahiplenildiğinin göstergesidir aynı zamanda.

Aile ziyaretlerinin politik yanı ölümsüzleşenleri sahiplenmek, onların mücadelesinin devam ettiğini ifade etmek ve aileleri bu uğurda örgütlemektir. Çalışmalarda da ön plana çıkan bu olmuştur. Ailelerimiz bizi ve evlatlarının mücadelesini sahiplenmektedir. Bu sahiplenmenin bir yanı duygusal da olsa bir yanı mücadeleye olan bağlılıktır. "Önce evlatlarımızı savunuyorduk, şimdi onların düşüncelerini" şiarını ilke eden şehit aileleri bunun en büyük kanıtıdır. 2000'li yıllarda ölümsüzleşen

bir yoldaşımızın annesinin evladının fotoğrafına sarılarak "o benim ciğerim, o benim yoldaşım" demesi tam da ifade ettiğimiz bilincin örneğidir. Ailelerimiz evlatlarının mücadelesini sahipleniyor, benimsiyor, yeter ki biz onlara bu mücadeleyi doğru anlatalım, ailelerimizi yürüttüğümüz mücadelenin bir parçası haline getirmeyi hedefleyelim.

Evlatlarını bu kavgada yitiren ailelerimizde "Bunca kayıp, bunca ölüm neden? Yeter daha ölmeyin" cümlesini duyarız. Bazen duygusallıkla acıma ve şefkat duygusu her şeyin önüne geçer. Bu acının ağırlığını doğru hedefe yönlendirmek elbette bizim

görevimizdir. Yoldaşlarımızın niçin ve neden öldüklerini, canlarını verdiklerini kavramalıyız. Sınıf savaşımızın nedenlerini, zorunluluğunu

yeterince bilince çıkaramadığımızda ailelerimizin acısını anlayıp, onları bu uğurda örgütleyemeyiz. Bu acıyı ve öfkeyi doğru yere yönlendiremediğimizde kavgaya tereddütsüzce atılamayız. Şehitlerimiz bu acıyı ve öfkeyi örgütlemiş, sistemin tam kalbine silahlarını doğrultmuşlardır. Onların hayatından, mücadele deneyimlerinden görüyoruz, okuyoruz. Sistemin onlara vadettiği tüm olanakları elinin tersiyle itmiş ve kendilerini sınıf mücadelesinin engin denizlerine tereddütsüzce atmışlardır. Kendi

canlarını bu kavgaya adanmış, bu uğurda gerekenleri yapmışlardır. Bize düşen görev de bu irade ve "kusursuz vazgeçiş" karşısında başta yoldaşlarımızın aileleri olmak üzere can bedeli yaratılan bu mücadeleyi daha fazla örgütlemektir.

Sadece Proletarya Partisinin saflarında ölümsüzleşenler değil, mezar taşları karşılıklıdır Beşlerle, Sakine Cansız'ı. Kadının gerçek kurtuluş yolunu anlatıyorlar. Sakine Cansız doğup büyüdüğü coğrafyaya dönmüştü. Halkı ve özellikle de kadınların omuzlarında uğurlanmıştı sonsuzluğa. Beşler ise

o coğrafya da özgürlüğün adımlarını hızlandırmıştı. Kendinden öncekilerin özgürlük çağırısına yanıt olanlar, kendinden sonrakilere de bu çağırılara yanıt olmaları gerektiğini öğütüyor.

Aynı mezarlıkta yatar mezar taşlarında isimleri olmayan gerillalar. Savaşın yoğun olduğu zamanlardır '90'lı yıllar. Bu çatışmalarda ölümsüzleşen gerillaların kimlikleri bilinmese de onların kendilerinin kurtuluşu için savaştığını bilen halkın omuzlarında taşınmıştır bu isimsiz kahramanlar.

Omuz omuza mücadele yürütülen, aynı patikalarda yürünen Yılmaz Sürgeç gülen gözleriyle bakar Hakan ve Haydar'a. Yaşamlarıyla yarattıkları değerler, ölümsüzleştiklerinde aynı coğrafyada aynı toprağın altında büyür. Her birinin amacı farklı olsa da hepsi insanlığın kurtuluş mücadelesinde ölümü kucaklamıştır. Dersim coğrafyasında yüzlerce köylünün dilinde adlarına ağıtlar yakılan, türküler söylenen, yiğitlikleriyle anılan ölümsüzlerdi onlar...

51 yıllık tarihimizin mücadele deneyimleri ve birikimleri çalışmalarda yaslandığımız bir duvar olmuştur. Bu mücadele deneyimleri kan-can pahasına oluşmuş ve kitlelerin bilincinde, gönlünde yer edinmiştir. Karakoçan'ın bir köyünde yaşlı bir teyzenin "Ne Partizancılar geldi buraya, peygamberlerden daha yüce" sözleri mücadele tarihimizin yarattığı etkidir. Ölümsüzleşen yoldaşlarımızı anmanın, onları sahiplenmenin yolu da kitleleri örgütlemek, Demokratik Halk Devrimi mücadelesini büyütmekten geçmektedir.

İlk 1973'de Demenan'da Ali Haydar Yıldız'la aktı kızıl kan Dersim'de. 2020'de ipi Aliboğaz'da son göğüsleyen Cumhur Sinan Oktulmuş ve Ferdi Tosun'a kadar bu mücadele can bedeli sürmektedir. Ailelerimiz de bunun bilincindedir. Evlatlarını sonsuzluğa uğurlayan ailelerin acıları elbette bitmeyecek. 50 yıl önce ölümsüzleşen Ali Haydar Yıldız da 3 yıl önce ölümsüzleşen Cumhur Sinan Oktulmuş ve Ferdi Tosun da unutulmuyor, unutulmayacak da.

*"Fakat biliniz ki,
daha şelaleler bulanıktır.
Yenemediysek de
Yeneceğiz tüm acıları
Çıkacağız şafaklara
Hem de bizim olan
Şafaklara..."*
Hamit Geylani

Dersim, Erzincan ve Elâziğ'da Ocak ayı çalışmaları yapıldı

DEVSİM- Devrim ve komünizm şehitlerini anma çalışmaları Dersim, Erzincan ve Elâziğ'da devam etti.

Erzincan ve Dersim Pülümür'de devrim ve komünizm şehitlerini anma çalışmaları kapsamında şehit aileleri ve mezarlar ziyaret edildi.

Erzincan'da şehit düşen Halk Savaşçıların aileleri ziyaret edilirken Pülümür'de de Halk Savaşçısı **Hasret Tanrıverdi** ve **Doğuş Fırat Doğan**'ın mezarları ziyaret edildi.

Limak şirketinin baraj projesiyle sular altında kalan Karakoçan'ın Pamuklu köyü Pembelik mezarında bulunan Proletarya Partisi kadrolarından **Hasan Hakkı Erdoğan**'ın mezarı, Paş köyü Akkuş mezarında bulunan Halk Savaşçısı Hasan Akyol'un mezarı, Mazgirt Alhan'da bulunan Halk Savaşçısı **Fadime Çakıl** ve **Zeynel Çakıl**'ın mezarları, Rıçık köyünde bulunan Hayrettin Bakış'ın mezarı, Pulhan köyünde bulunan **Hasan Atas**'ın mezarı ziyaret edildi. Mazgirt'in Ya-

şaroğlu (Goman) köyünde yer alan PKK kadrolarından **Mazlum ve Delil Doğan** ile PKK gerillası Çağdaş Hasdemir'in mezarları ziyaret edilerek karanfil bırakıldı. Karanfil bırakılan mezarlarda tüm devrim ve komünizm şehitleri şahsında saygı duruşu gerçekleştirildi.

Mezarı Nazımiye Aşağı Harik'te bulunan ve askerler tarafından mezarı defalarca kez parçalanan Proletarya Partisinin önder kadrolarından **Armenak Bakırcıyan** ile mezarı Yukarı Harik'te bulunan **Hasan Özdoğan** ve mezarı Merkez'e bağlı Halwori köyünde bulunan **Yusuf Tosun** anıldı.

Pertek ve Hozat'ta devrim ve komünizm şehitlerini anma çalışmaları kapsamında mezar ve aile ziyaretleri gerçekleştirildi. Pertek'te Halk Savaşçısı **Cihan Fındık**, **Ersin Erel**, **Gökçe Kurban**, **Ali Can Bulut**, **Murat Mut**'un mezarları ile Hozat'ta **Hasan Karakoç**, **Özgüç Yalçın** ve **Sevda Yıldız**'ın mezarları ziyaret edildi.

Mezar ziyaretlerinin yanı sıra Dersim Merkez, Nazımiye, Hozat ve Pertek'te şehit ve tutsak aileleri ziyaret edildi.

Mezarların yanı sıra devrim ve komünizm şehitlerinin aileleri de ziyaret edilerek Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri'nin Ocak Ayı Bülteni ulaştırıldı. Gerçekleştirilen ziyaretlerde Halk Savaşçıların bıraktığı mücadeleye bayrağın devralınması gerektiği vurgulandı. "Önce çocuklarımızı savunuyorduk şimdi onların düşüncesini" şiarını savunmak gerektiği ifade edildi. Tutsaklara yönelik saldırılara da dikkat çekilen sohbetlerde tutsakları sahiplenme çağrısı yapıldı. Ziyaretlerde seçim odaklı tartışmalar da gerçekleştirildi.

Ayrıca 13 Temmuz 1993'te ölümsüzleşen Komsomol'un önder kadrolarından Mehmet Ali Çakıroğlu'nun Mersin'de bulunan mezarı ziyaret edilerek anma gerçekleştirildi.

Tutsak Partizanlardan "Devrim ve Komünizm Şehitlerini Anma Haftası" açıklaması

İSTANBUL- Tutsak Partizanlar devrim ve komünizm şehitlerini andıkları bir açıklama yaptı.

Tutsak Partizanlar Ocak ayının son haftası olan Devrim ve Komünizm Şehitlerini Anma Haftası kapsamında bir açıklama yayımlayarak Parti ve devrim şehitlerini andı.

Açıklamanın tamamı şu şekilde:

"Dostlar, yoldaşlar;

"Külü köze döndüren her başkaldırı, tarihin sayfalarını şehitlerimizimizin abideleşen suretlerinde sabitlerken onların haykırışa dönüşen sessizlikleri; eğilen başları, dalgın bakışları dikleştirip keskinleştirir. Onlar egemenlerin kaosu, ezilenlerin bayramı olarak dik başlarda ve keskin bakışlarda bayraklaşırlar.

"Tam da dizginsiz bir sömürü zinciriyle, kusursuz bir kaosu tohumunu

ekenler artık o kaosu içinde haps olmuş durumdayken diş diş bir mücadeleye eşliğindeyiz.

"O büyük fırtınaların uğultusu, göğüs göğşe çarpışmaların ayak seslerinin yarattığı sabırsızlık mayalanmayı sürdürüyor ve tarihin bütün isyanları rafındaki tozu, günün taze rüzgârlarıyla savurmaya hazırlanırken biz de nefesimizi tutmuş, saatimizi yeni yeni

çarpışmaların getirilerine ayarlamış durumdayız. Durum ne kadar belirsiz ve umuttan uzak gibi görünse de gerçeklerin devrimciliğine ve insanlık tarihinin direniş ve devrimlerle dolu onurlu mirasına güveniyoruz.

"Bir kez daha şehitlerimizi andığımız bu süreçte 'gerçekçi olup imkânsız istemeyi' sürdüreceğiz; çünkü biliyoruz ki örgütlü bir halkı hiçbir güç yenebilir!"

Dersim'de şehit ve tutsak aileleri kahvaltıda buluştu

DEVSİM- Şehit ve tutsak aileleri Dersim'de kahvaltıda buluştu.

Ocak ayının son haftası olan Devrim ve Komünizm Şehitlerini Anma Haftası vesilesiyle şehit ve tutsak aileleri Dersim'de düzenlenen kahvaltıda buluştu. Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri tarafından düzenlenen etkinlik tüm devrim ve komünizm şehitleri adına saygı duruşuyla başladı.

Saygı duruşunun ardından PŞTA adına bir konuşma gerçekleştirildi. Yapılan konuşmada "Tarih bize şunu öğretmiştir: Devrimin yolu engebelidir, zordur, devrime adanmış bilinçlerle hedefe varılır.

'Kavganın töresi bu kan kanla yıkacak al kanlı gömlekle hedefe varılacak' anlayışını bilincine kazıyamayanlar bu zorlu yolda ilerleyemezler. Ölümsüzlerimiz, duruşları, mücadele azimleri ve sınıf kinleri ile bizim öğretmenlerimiz, yol göstericilerimiz, reformistlerin, revizyonistlerin ve kaçkınların yarattığı ay-sız gecede kutup yıldızımız olmaya devam ediyorlar." denildi.

Konuşmanın ardından kahvaltıda etkinlikte seçimi süreci ve parlamentonun işlevsizliğine dair sohbetler gerçekleştirildi. Etkinlik kavgaya ve devrim marşları ile sona erdi.

TKP/ML militanlarından eylemler

Elimize e-posta yoluyla ulaşan habere göre TKP/ML militanları çeşitli tarih ve yerlerde yaptıkları eylemlere dair şu açıklamalarda bulunmuşlardır.

Avcılar Metrobüs yolu üzerine EKB'nin kuruluşunu selamladıkları bir pankart astıklarını belirten militanların açıklaması şu şekilde:

"Proleter ideolojiyle geniş kitlelerin arasının açılmaya çalışıldığı, reformist ve bilumum küçük burjuva sağ ve sol devrimci örgüt-parti ya da hareketlerin proleter ideolojiye derin bir güven bunalımına girdiği; sınıf savaşımı temelli mücadele hattının yerine kimlik temelli mücadelelerin temel alındığı; bir bütün olarak tasfiyeciliğin-reformizmin koyulaştığı böylesi bir dönemde, MLM ideolojik-teorik ve politik-örgütsel ilkeler temelinde enternasyonal proletaryanın ve dünyanın ezilen halklarının umut fişegini tutuşturan Enternasyonal Komünist Birlik'e kızıl selamlar.

"Birleşik Maoist Enternasyonal Konferanstan bu yana, EKB'nin kurul-

ması için mücadele veren ve EKB içerisinde bulunan tüm parti, örgüt, hareket ve diğer bileşenleri; onların üye, kadro ve savaşçıları kutluyoruz. Partimiz, önderliğiyle, kadro ve militan yapısıyla, tüm örgütlü güçleriyle, bu bayrağı onurla taşıyacak ve ülkemiz devrimi için görev ve sorumluluklarına daha da sıkı sarılacaktır. Enternasyonal proletaryaya, komünist güçlere olan bu temel enternasyonal görevini yerine getirmek için, emperyalizme, komprador kapitalizme, feodalizme ve her türden gericiğe karşı amansız savaşını sürdürecektir."

MİLTANLAR DEVRİM VE KOMÜNİZM ŞEHİTLERİNİ SELAMLADI

TKP/ML militanları Devrim ve Komünizm Şehitlerini Anma Haftası vesilesiyle İstanbul Anadolu Yakasında yazılama eylemi gerçekleştirirken Gazi Mahallesinde de pankart astıklarını belirtmişlerdir.

"Her yıl ocak ayının son haftası devrim ve komünizm mücadelesinde ölümsüzleşenlerin anıldığı bir dizi eylem ve etkinlik yapılıyor.

"Bu eylemler kapsamında İstanbul'un Anadolu Yakasında TKP/ML TİKKO imzalı 'Parti ve Devrim Şehitleri Ölümsüzdür', 'Kurtuluşumuz Demokratik Halk Devriminde' şiarlı yazılama yapıldı. Ayrıca bu yılın Ocak ayında şehit düşen MLKP komutanları Zeki Gürbüz (Ahmet Şoreş) ve Özgür Namoğlu (Fırat Neval) şahsında 'MLKP Şehitleri Ölümsüzdür' şiarlı yazılama yapıldı.

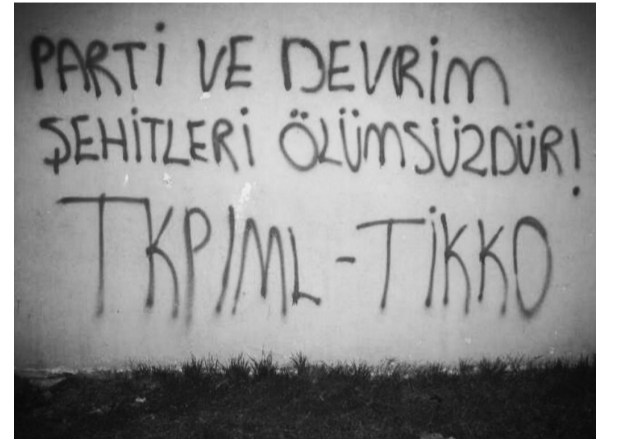
"Gazi Mahallesinde de 'Şehitlerimiz Kavga Yeminimiz, Halk Savaşında İsrarın Adıdır' şiarlı pankart asıldı. Şehit yoldaşlarımızın bize bıraktığı bu mirası taşıyacağımıza onlardan aldığımız kıvılcık bayrağı daha da yuvarlayarak zafere taşıyıp bizden sonrakilere devredeceğimizi yineliyoruz." diyerek görev ve sorumluluklara dört elle sarılma çağrısı yapmışlardır.

Ayrıca Avrupa'da da TKP/ML militanları Avusturya'nın Linz kentine astıkları pankartla

devrim ve komünizm şehitlerini, İsviçre'nin Basel kentinde astıkları pankartla da EKB'nin kuruluşunu selamladı.

TKP/ML'nin merkezi yayın organı İşçi Köylü Kurtuluşu'nun sanal medya hesabından paylaşılan habere göre TKP/ML militanları Avusturya'nın Linz kentinde "Parti ve Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" şiarlı pankart asarak ölümsüzleri andı.

İsviçre'nin Basel kentinde de TKP/ML militanları tarafından kuruluşunu ilan eden Enternasyonal Komünist Birlik (EKB) selamlandı.

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Tarih yaprakları 2 Şubat 2011'i gösterirken Dersim'de Proletaryaya Partisine bağlı Halk Ordusu gerillalarının bulunduğu kış barınma üssünde yaşanan göçük sonucu beş kadın gerilla yeniden yeşermek üzere toprağa düştü.

Sefagül Keskin: 1977 Erzurum doğumlu olan Sefagül Keskin, 2007'de

Halk Ordusuna katıldı. Ölümsüzleştiğinde Proletaryaya Partisi MK üyesi olarak siyasi komiserlik görevini yürütüyordu.

Nurşen Arslan: 1999'da Halk Ordusuna katılan Nurşen Arslan ölümsüzleştiğinde Dersim bölge komutanıydı.

Gülizar Özkan: 2005'te Halk Ordusuna katılan Gülizar Özkan ölümsüz-

leştiğinde Halk Ordusu komutanı olarak faaliyet yürütüyordu.

Fatma Acar: 2006'da Halk Ordusuna katılan Fatma Acar ölümsüzleştiğinde Halk Ordusu komutanı olarak faaliyet yürütüyordu.

Derya Aras: 2009'da Halk Ordusuna katılan Derya Aras ölümsüzleştiğinde Halk Ordusu savaşçısıydı.

Yunus Koç: Kars doğumlu olan Yunus Koç, Proletaryaya Partisi saflarında mücadele yürütürken Ardahan Ölçek köyünde jandarmalar tarafından 2 Şubat 1979'da katledildi.

YEL DAĞI ŞEHİTLERİ

1993 yılının ocak ayının sonlarında

Halk Ordusu 2. Mıntıka Birliği'nin üslenme alanının deşifre olması ve düşmanın hava taarruzuna maruz kalmaları üzerine yer değiştirmek zorunda kalan 50 kişilik gerilla birliği Yel Dağı'nda bir destan yarattı. **Barbara Anna Kistler**, **Ali Ekber Batasul** ve **Ali İhsan Yalçın** köye ulaştıktan sonraki günlerde zatürreden kaynaklı ölümsüzleşerek Yel Dağı Şehitleri olarak tarihteki onurlu yerlerini aldılar.

Mehmet Düzen: Proletaryaya Partisi ileri militanı ve Halk Ordusu savaşçısı olan Mehmet Düzen 5 Şubat 1981'de çatışmalarda aldığı kurşun yaralarıyla ölümsüzleşti.

anmak sadece simgesel bir anlam taşımamaktadır. İçinden geçilen süreçte yoldaşlarımızı anmak onların adanmışlıklarını bilince çıkarmak, fedakârlıklarını rehber edinmek bu bilinçle mücadeleye sarılmaktır. Yılgınlığa, sistem içi sınıf uzlaşmacı çizgiye karşı proleter devrimci çizgide ısrarla durmaktır.” denilerek mücadeleyi büyütme çağrısı yapıldı. Konuşmanın ardından Süleyman Cihan’a ilişkin anılardan bahsedildi. Hep birlikte okunan marşların ardından anma sonlandırıldı.

Hasköy Mezarlığı’nda **Ali Ekber Atmaca** ve **Kemal Soğukpınar**’ın mezarları ziyaret edildi. Saygı duruşması ve okunan ant ile başlayan anmanın ardından Ali Ekber Atmaca’nın çocukluk arkadaşı olan yoldaşları onunla ilgili anılarını anlattı: Yerinde durmayan çok hareketli bir genç olduğu, bulunduğu her ortamda çok sevilen bir devrimci olduğundan bahsedildi. Anma anı anlatımlarının ardından sonlandırıldı.

İstanbul Cebeci Mezarlığı’nda bulunan Halk Savaşçıları **Dilek Polat** ve **Murat Arıcak**’ın mezarları ziyaret edilerek anma gerçekleştirildi.

Yenibosna Mezarlığı’nda bulunan **Muharrem Horoz**’un mezarı ziyaret edildi. Saygı duruşu ve ant ile başlayan anma özelde Muharrem Horoz yoldaşın mücadele pratiğinden bil-

giler aktararak gerçekleşti. Partizan adına yapılan konuşmada Muharrem Horoz yoldaşın Proletarya Partisinin düşünceleri ile tanıştığı ilk zamanlardan itibaren mücadele içerisinde bulunduğu tüm alanlarda ön plana çıktığı, gençlik mücadelesi içerisinde yapmış olduğu önemli katkılar ile gelişen bürokrat, düşkünleşmiş, küçük burjuva eğilimlere bir komünistin yapması gerektiği gibi sabırlı bir biçimde inatla mücadele ettiğine vurgu yapıldı. Önder kişiliğiyle Muharrem yoldaşın aynı zamanda tutsak alındığında işkence karşısında düşmana karşı tavrında somutlaşan ser verip sır vermeme geleneğinin temsilcisi olduğu söylendi.

Ayrıca konuşmada *“Muharrem Horoz’un mücadele pratiği bize rehber oluyor. Şehitlerimizin yaşamından sözde değil gerçekten öğrenmek onlar gibi yaşamak onlar gibi düşünmek, onlar gibi halkın davasına bağlılıkla kendinden vazgeçebilmektir. Bir kez daha şehitlerimizin andını yinelerken ideallerini gerçek kılıncaya kadar durmayacağız.”* denildi.

Muharrem Horoz F tiplerine karşı yapılan ölüm orucu direnişinin 236. gününde şehit düşmüş ve son nefesinde dahi sarf ettiği sözler “yoldaşlarını sormak” olmuştur.

Devrim şehitleri **Berkin Elvan**, **Helin Bölek**, **Lale Çolak** ve **Osman Ak-**

gün’ün mezarları da ziyaret edilerek mezarlarına karanfil bırakıldı ve çiçekler ekildi.

İstanbul’un Anadolu Yakasında bulunan devrim ve komünizm şehitlerinin mezarlarına ve ailelerine ziyaretler gerçekleştiriliyor. Bu kapsamda Proletarya Partisi şehitleri **Suzan Zengin** ve **Sırma Boyoğlu**’nun mezarları başında anmalar yapılırken ‘96 1 Mayıs’ında ölümsüzleşen **Hasan Albayrak**’ın mezarına karanfil bırakıldı.

Suzan Zengin ve Sırma Boyoğlu’nun mezar anmaları tüm devrim ve komünizm şehitleri adına saygı duruşuyla başladı, Partizan adına yapılan konuşmalarla devam etti. Konuşmada onları anmaktan asla vazgeçilmeceği vurgulanarak, şehitlerin mücadeleye ışık tuttuğu, yol aydınlatığı ve ön açtıkları dile getirildi.

Sırma ve **Ali Rıza Boyoğlu**, **Fadime** ve **Zeynel Çakıl**’ın aileleri de ocak ayı çalışmalarını vesilesiyle ziyaret edildi. Ziyaretler sırasında devrim ve komünizm şehitlerini anmanın önemi, güncel sorun ve konular üzerine sohbet edildi. İşçi ve emekçilerin, halkın yaşam ve geçim sorunlarıyla kuşatılmışlığı, işçi sınıfının örgütlenme sorunları, sendikaların işçilerin taleplerini ve mücadelesini geliştirmekten uzak konumlanışları ve ihtiyaçlar üzerinden güncel sohbetler gerçekleştirildi.

Maltepe-Gülsuyu Mezarlığı’nda bulunan devrim ve komünizm şehitlerinin mezarları ziyaret edilerek karanfiller bırakıldı. **Erol Özel**’in mezarı başında bir anma gerçekleştirilirken **Hatice Dilek**, **Yaşar Yiğit**, **Perihan Çolak**, **Güzel Ana**, **Baran Gülümser** ve **Ozan Sökmen**’in mezarları başında konuşmalar gerçekleştirilerek saygı durumunda bulunuldu. Erol Özel’in mezarı başında saygı duruşu ile başlayan anma sırasında ant okundu. Partizan adına yapılan konuşmada Erol Özel’in mücadele yaşamından kesitler sunulurken Parti şehitlerini anmanın onların mücadelesini devam ettirmekten, ideallerini gerçekleştirmekten başka anlam taşımayacağı belirtildi. “Onları anmanın anlamı; emperyalizme, feodalizme, komprador kapitalizme ve her türden gericiliğe karşı savaşım halinde olmaktır.” denildi.

Güzel Ana’nın mezarı başında saygı duruşunda bulunulmasının ardından onu tanıyan yoldaşları söz aldı. Onun faşizmin zulmüne karşı hapishane önlere başlayan mücadelesinin yaşamının son anına kadar devam ettiği söylenerek Güzel Ana’nın diğer adının mücadele ve direniş olduğu vurgulandı. Mezarları başında saygı duruşuna geçilen her şehidin mücadele yaşamının direniş ve geleceği kavgayla yaratma hedefiyle sonlandığı ve bu kavganın artık ardıllarınca devralındığı söylenerek anmalar sonlandırıldı.

Devrim ve komünizm şehitleri Viyana, Ulm ve Basel’de anıldı

AVRUPA- Devrim ve Komünizm Şehitlerini Anma Haftası kapsamında Avusturya, Almanya ve İsviçre’de Partizan tarafından anma etkinlikleri düzenlendi. Etkinlikler şubat ayının ilk haftası da devam edecek.

27 Ocak Cuma günü Avusturya’nın **Viyana** ve 28 Ocak Cumartesi günü Almanya’nın **Ulm**, 29 Ocak Pazar günü İsviçre’nin **Basel** kentinde düzenlenen anma etkinlikleri komünizm ve devrim mücadelesinde ölümsüzleşenler anısına gerçekleştirilen saygı duruşları ile başladı.

Saygı duruşunun ardından yapılan

açılış konuşmalarından sonra sinevizyon gösterimleri ile devam eden etkinlikler, ölümsüzler anısına söylenen mücadele türküler ve marşların ardından son buldu.

ULM

Ulm’de Partizan tarafından düzenlenen anma etkinliği devrim ve komünizm kavgasında ölümsüzleşenler anısına saygı duruşuyla başladı.

Ardından açılış konuşması yapıldı ve sinevizyon sunumu gerçekleştirildi. Oldukça beğeni toplayan sinevizyon gösteriminin ardından, sembolik olarak belirlenen Proletarya Partisi kadrolarından Ali Haydar Yıldız, Meral Yakar, Orhan Bakır, Süleyman Cihan, Mehmet Demirdağ, Sefagül Keskin, Nergiz Gülmez, Ayfer Celep, Barbara Anna Kistler, Yetiş Yalnız ve Erol Volkan İldem’in büyük posterleri eşliğinde, tek tek kadroları tanıtın ve kavgaları ile Proletarya Partisinin

sahiplenilmesini işleyen konuşma yapılarak sahnenin önünde dizilip ardından hep beraber “Yoldaş Seni Anacağız” marşı kitle ile beraber söylendi.

Proletarya Partisinin merkezi açıklamasının okunmasının ardından Almanya’da örgütlü mücadele veren Maoist “Internationale Kollektiv Freiburg” adına sahneye davet edilen temsilci sunumunu yaptı. Ardından MLKP adına konuşma gerçekleştirilerek anma etkinliği selamlandı ve birlikte mücadelenin önemine dair vurgu yapıldı.

Dost kurumların konuşmalarının ardından Proletarya Partisinin de içerisinde etkin olarak yer aldığı Enternasyonal Komünist Birlik’e dair konuşma yapılarak kitle bilgilendirildi.

Bilgilendirmenin ardından hazırlanan marşlar katılımcılarla birlikte hep beraber söylendi. Ardından keman eşliğinde şiir sunumu gerçekleştirildi.

BASEL

Anma etkinliği devrim ve komünizm

şehitleri anısına saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunun ardından Proletarya Partisinin merkezi açıklaması okundu.

Açıklamanın ardından Proletarya Partisi kadroları Mehmet Ali ve Halil Çakıroğlu, Emel Kılıç, Ahmet Laço, Polat İyit, Nurşen Aslan, Ferdi Karacan, Gül Kaya; YKP(m-l) kurucusu ve Proletarya Partisi onur üyesi Grigori, Partizan emektarları Hüseyin Peken ve Beser Kırmızıdağ’ın aile ve yakınları sahneye davet edilerek hazırlanan çerçevesiz fotoğrafları ve kırmızı güller verildi.

YKP(m-l) adına bir konuşma yapılarak Proletarya Partisi şehitleri selamlandı. Etkinlikte sunumların ardından MLKP, MKP, TİKB-B, Devrimci Karargah, Öncü Partizan’ın mesajları yazılı olarak okunurken, Almanya’da mücadele eden Maoist Internationale Kollektiv Freiburg adına konuşma yapıldı.

Konuşmaların ardından Rosa-Asmin Çocuk Korosu ve Partizan okurlarından oluşan koro müzik dinletisi yaptı.

DEVİRİM VE KOMÜNİZM ŞEHİTLERİ ANILDI

İSTANBUL- Devrim ve Komünizm Şehitlerini Anma Haftası kapsamında mezar ve aile ziyaretleri, anmalar yapıldı.

Bu çalışmalar kapsamında Sarıgazi'de bulunan Parti ve Devrim Şehitliğinde gerçekleştirilen mezar anmasına polis saldırdı. Mezarlığın içine çevik kuvvet polisi yığılırken polis saldırısında 6 Partizan okuru gözaltına alındı.

POLİS SALDIRISINA RAĞMEN ANMA GERÇEKLEŞTİRİLDİ

"Ölümsüzlerin Bıraktığı Mirasla Sarıyalım Demokratik Halk Devrimine" şiarlı pankartla Sarıgazi Parti ve Devrim Şehitliğine yürüyen kitle Proletarya Partisi'nin şehit düşen 4. Genel Sekreteri Mehmet Demirdağ'ın mezarı başında anma gerçekleştirdi. Yürüyüş ve anma boyunca sık sık "Gerillalar Ölmez Yaşasın Halk Savaşı" ve "Önderimiz İbrahim Kaypakkaya" sloganları atıldı.

Demirdağ'ın mezarı başında Partizan tarafından bir konuşma gerçekleştirildi. Konuşmada şehitlerin bıraktığı mirasa sahip çıkma ve MLM bayrağını göndere çekme çağrısı yapılarak

"Bugün devrim ve komünizm mücadelesinde şehit düşen yoldaşlarımızı, dostlarımızı anıyoruz. Biliyorsunuz sınıflar mücadelesi içerisinde insanlık tarihi boyunca ezilenler ve ezenler arasında mücadelede ezilenlerin payına düşen her zaman direniş ve mücadele olmuştur. Bu mücadelede halkımız evlatlarını yitirmiştir. Evlatlarını kaybettiği mücadele halkın davasıdır. Daha önce çocuklarını savunan ailelerimiz şimdi onların mücadelelerini daha güçlü sahiplenmelidir. Emperyalist kapitalist sistem kriz içerisinde. Krizin faturasını da ülkemizde geniş halk yığınlarına kesmektedir. Zam, zulüm koşulları içerisinde halk büyük bir baskı altındadır. Direniş ve mücadele halkın kaçınılmaz mevziisidir. Bu direniş ve mücadelede ölümsüzleşenlerimizi bugün anmak görevimizdir. Bu vesileyle onları bir kez daha anıyor mücadelelerini büyütüyoruz." denildi.

6 PARTİZAN OKURU GÖZALTINA ALINDI

Gerçekleştirilen anmanın ardından polis mezarlığa gelerek anmaya katılan kitleye GBT yapmak istediğini,

gerçekleştirilen anmanın yasal olmadığını belirtti. Polis Partizan flamalarına el koyacaklarını belirterek almaya çalıştı. Ardından flamaları vermek istemeyen Partizan okurlarına saldırdı. 6 kişi gözlerine biber gazı sıkılarak mezarların üzerine yatırıldı ve ters kelepçe ile gözaltına aldı. Gözaltına alınan bir Partizan okuruna yakın mesafeden biber gazı sıkılırken bir başka Partizan okurunun da polis işkencesinde kaşı patladı.

Gözaltı işkencesinin görüntülenmesinin yasak olduğunu belirten polis, muhabirimizin telefonunu almaya çalışarak engellemeye çalıştı. Anmaya katılan aralarında şehit ve tutsak ailelerinin de olduğu kitleyi tek tek gözaltına alınmakla tehdit eden polis, uzun süre kitleyi mezarlıkta bekletti.

Çevik kuvvet polisi tarafından kurulan ablukada bir süre bekleyen kitle GBT işlemlerinin ardından bırakıldı.

Gözaltına alınan Partizan okurları sağlık kontrolü için götürüldükleri hastanede ters kelepçeli muayeneyi kabul etmedikleri için hastane içinde de işkenceye maruz bırakıldı. Partizan okurları yaşadıkları işkenceyi slogan-

larla teşhir ederken destek vermek ve yaşanan durumu kayıt altına almak isteyen halk, polis tarafından engellenmeye çalışıldı. Bir Partizan okuru polis tarafından muayene odasına kapatılarak kafası kapıya vurularak işkence yapıldı. Ayrıca avukat tarafından edinilen bilgiler doğrultusunda gözaltına alınanlarda yoğun işkence olduğu ve sağlık muayenesinde darp raporu verilmediği belirtildi.

Ertesi gün Partizan okurları savcılık ifadeleri alınmadan adli kontrolle mahkemeye sevk edildi. 2911'e muhalefetten ve "Kanuna aykırı toplantı ve yürüyüşlere katılarak ihtara rağmen kendiliğinden dağılmama suçundan" yurtdışı yasağı ve haftada iki gün imza adli kontrolüyle serbest bırakıldı.

BİRÇOK MEZAR ZİYARET EDİLDİ

Feriköy Mezarlığı'nda bulunan Proletarya Partisinin şehit düşen 2. Genel Sekreteri Süleyman Cihan'ın mezarı başında anma gerçekleştirildi. Saygı duruşuyla başlayan anma etkinliğinde Partizan adına bir konuşma yapıldı. Yapılan konuşmada, "Şehitlerimizi

yazının devamı 23. sayfadadır

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!

OKU OKUT!

[f](https://www.facebook.com/yenidemokrasi1) [yenidemokrasi1](https://www.facebook.com/yenidemokrasi1)

[t](https://www.twitter.com/ydemokrasi11) [ydemokrasi11](https://www.twitter.com/ydemokrasi11)

[e](mailto:yenidemokrasigazetesi@gmail.com) yenidemokrasigazetesi@gmail.com

[i](https://www.instagram.com/yenidemokrasi) [yenidemokrasi](https://www.instagram.com/yenidemokrasi)

[y](https://www.youtube.com/channel/UCyeni-demokrasi32) [yenidemokrasi32.net](https://www.youtube.com/channel/UCyeni-demokrasi32)

Özgür Gelecek İçin **Yeni Demokrasi Gazetesi** Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Yönetim Yeri: Kamer Hatun Mah. Al Hatun Sok. No:6 Daire:3 Beyoğlu/İstanbul İletişim: 0212 534 54 76- yenidemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20